

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 479 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Ενάντια σε Φτώχεια,
Καταστολή, Πόλεμο

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΝΟΕΜΒΡΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΣ

Με απεργίες - διαδηλώσεις ΝΑ ΡΙΞΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ

Όλοι στην Πορεία του Πολυτεχνείου

Προϋπολογισμός 2022
Επαναφορά των αιματηρών πλεονασμάτων

σελ. 4

Αποφυλάκιση Πατέλη
Εκτός φυλακής ένας-ένας οι χρυσαυγίτες

σελ. 7

Λίβανος
Η κρίση παίρνει εκρηκτικές διαστάσεις

σελ. 12

Ιστορία
Η Οκτωβριανή Επανάσταση του 1917

σελ. 15

Αθώωθηκαν οι σύντροφοι Β. Κιτσώνης και Γ. Φουφουδάκης

Μετά από έναν δικαστικό «αγώνα» που κράτησε 7,5 χρόνια, αθώωθηκαν οι σύντροφοι Βαγγέλης Κιτσώνης και Γιάννης Φουφουδάκης. Στην έφεση που εκδικάστηκε στις 12/10/2021, η έδρα παρά την σκληρή στάση της (δεν δίστασε να εμποδίσει την κατάθεση του Σωφρόνη Παπαδόπουλου καλώντας μάλιστα, και την αστυνομία να τον απομακρύνει από το έδρανο κατάθεσης), αναγκάστηκε να αθώσει τους δύο συντρόφους.

Στις 27/4/2014 και εν μέσω προεκλογικής καμπάνιας, δύο αστυνομικοί της ασφάλειας επιτέθηκαν στον αγωνιστή Β. Κιτσώνη, τον συνέλαβαν και τον οδήγησαν στο αστυνομικό Μέγαρο Χανίων με βαρύτατες κατηγορίες για απρόκλητη επίθεση σε αστυνομικούς, ξυλοδαρμό, ακόμα και κλοπή σε βάρος δύο αστυνομικών! Για να τα στηρίξουν όλα αυτά ανακάλυψαν και συνεργό έπειτα από «εσωτερικό έλεγχο της ασφάλειας» στο πρόσωπο του συντρόφου Γιάννη Φουφουδάκη που δεν ήταν καν στα Χανιά.

Έπειτα ανέλαβε την υπόθεση η «δικαιοσύνη» στήνοντας μια δίκη που κράτησε, λόγω διαρκών και αδικαιολόγητων αναβο-

λών συνολικά 7,5 χρόνια βασισμένη μόνο στα χυδαία ψέματα και φαντασιώσεις δύο αστυνομικών. Η πρωτόδικη απόφαση πάρθηκε στις 16/10/2019 και ήταν εξίσου χυδαία με τις φαντασιώσεις, τις αντιφατικές και κατασκευασμένες μέσα στην ασφάλεια Χανίων «καταθέσεις» των αστυνομικών (αντίσταση κατά της αρχής, φθορά ξένης ιδιοκτησίας, κλοπή, ξυλοδαρμός των αστυνομικών κ.α.).

Στην εκδίκαση της έφεσης, η κατάθεση του ενός αστυνομικού ήταν ακόμα πιο ψευδής από την πρωτόδικη κατάθεση και γεμάτη αντιφάσεις που τελικά καταντούσαν ιλαροτραγικές. Δεν δίστασε να μας παραμυθιάσει καταθέτοντας ότι δεν διεξάγονταν εκλογές εκείνη την περίοδο και ότι η ΟΚΔΕ είχε κατέβει με δύο πούλμαν στον Ομαλό για «ασκήσεις» και ότι αναγκάστηκε να επέμβει σε δολιοφθορές που έκανε ο σ. Κιτσώνης στο κτήριο του ΟΤΕ που είναι δημόσιος (!) και έπρεπε να επέμβει αυτεπάγγελτα. Όσο για τον σ. Φουφουδάκη ο αστυνομικός που ισχυρίστηκε ότι είχε γίνει η κλοπή δεν ήρθε καν να καταθέσει και δήλωσε ότι «δεν το είδε ποτέ αφού τον απασχολούσε ο Κιτσώνης».

Το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης με χαλκευμένες κατηγορίες οδήγησε τους συντρόφους σε έναν μακρύ δικαστικό «αγώνα». Είναι το ίδιο κράτος που ενισχύθηκε από όλες τις κυβερνήσεις των τελευταίων χρόνων, σε μια προσπάθεια να φιμώσουν και να καταστείλουν κάθε αντίσταση.

Η ΟΚΔΕ ευχαριστεί όλες τις πολιτικές οργανώσεις, φοιτητικούς συλλόγους, σωματεία, κινήσεις αλληλεγγύης που εξέφρασαν έμπρακτα την αλληλεγγύη τους. Ευχαριστούμε τους συντρόφους όλων των οργανώσεων της άκρας αριστεράς όπως και συνδικαλιστές από κοινωνικές οργανώσεις και συνδικάτα και ιδιαίτερα τον σύντροφο Φώτη Μπιχάκη και την δικηγόρο Μερόπη Βαγιωνάκη που ήρθαν από την πρώτη στιγμή στην ασφάλεια Χανίων και όλα αυτά τα χρόνια υπερασπίστηκαν με τον καλύτερο τρόπο τους δυο συντρόφους. Επίσης δεν θα ξεχάσουμε τον αναρχικό σύντροφο Βαρδή Ίσουρη που αν και βαριά άρρωστος ήρθε στα δικαστήρια των Χανίων να συμπαρασταθεί στη δίκη των συντρόφων μας στις 31/3/2017 και έφυγε από την ζωή λίγους μήνες μετά στις 4/5/17. ΟΚΔΕ, 13/10/2021

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων
- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο
στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή
- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίνια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια άνεργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς να πονάει, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακαμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας - να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημοποιημένου μαρξισμού/τροτσκισμού και της 4ης Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

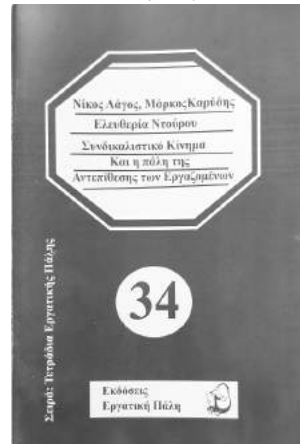
Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 - ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνείδησής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα», μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική - για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Το Συνδικαλιστικό Κίνημα και η πάλη της Αντεπίθεσης των Εργαζομένων**

Συγγραφείς: Νίκος Λάγος, Μάρκος Καρύδης, Ελευθερία Ντούρου

Χρονολογία έκδοσης: Αύγουστος 2020

Σελίδες: 67

Τιμή: 2 ευρώ

Οι τρεις αγωνιστές της **Αντεπίθεσης των Εργαζομένων** μέσα από αυτή την μπροσούρα αναλύουν, εν συντομία αλλά με αρκετά στοιχεία, την κρίση του καπιταλιστικού συστήματος, την κατάσταση του συνδικαλιστικού κινήματος, την κρίση του και τη συνείδηση των εργαζομένων, όπως έχουν διαμορφωθεί τα τελευταία χρόνια. Ιδιαίτερα στα μνημονιακά χρόνια, αυτά τα χρόνια της απίστευτης σκληρότητας και βαρβαρότητας ενάντια στους εργαζόμενους από το κεφάλαιο, την ΕΕ, τους δανειστές/τοκογλύφους και τους ιμπεριαλιστές. Η πανδημία του κορονοϊού θα δώσει την ευκαιρία στους νεοφιλελεύθερους αγριανθρώπους της αγοράς της κυβέρνησης Μητσοτάκη, να ξεκινήσουν ένα νέο κύκλο επίθεσης με Πράξεις Νομοθετικού Περιεχομένου και με την καραντίνα για να ξεθεμιλώσουν και τα πιο στοιχειώδη δικαιώματα των εργαζομένων και της νεολαίας.

Ακόμη, παρουσιάζονται και καθορίζονται οι ευθύνες της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας,

για τη σημερινή τρομακτική κρίση του συνδικαλιστικού κινήματος, για την αναποτελεσματικότητα των αγώνων, για την σύγχυση, απογοήτευση των εργαζομένων και για την απομαζικοποίηση των συνδικαλιστικών οργανώσεων. Επισημαίνονται και τα λάθη, οι παραλήψεις και οι πολιτικές ανεπάρκειες και των άλλων μικρότερων παρατάξεων και ρεμάτων.

Τέλος, παρουσιάζονται οι θέσεις της **Αντεπίθεσης των Εργαζομένων** για το συνδικαλιστικό κίνημα, το σχέδιο αγώνων για την Ανασυγκρότηση-Ανασύνθεσή του, απαραίτητη προϋπόθεση για να βγει από την καταστροφική κρίση και για να μπορέσουν ο συνδικαλισμός και οι συνδικαλιστικές ενώσεις να (ξανα)αποκτήσουν την εμπιστοσύνη των εργαζομένων. Ακόμη, παρουσιάζονται οι άξονες πάλης που προτείνει η **Αντεπίθεση** στη σημερινή δύσκολη συγκυρία.

Από το οπισθόφυλλο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις**ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Αθήνα**

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Poeta" Αριστοτέλους 34, "Ακυβέρνητες Πολιτείες" Αλ. Σβώλου 28

Πάνασσα

Βιβλιοπωλείο: "Αναγνώστης" Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα**ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Αθήνα**

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα", Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Poeta" Αριστοτέλους 34, "Ακυβέρνητες Πολιτείες" Αλ. Σβώλου 28

Πάνασσα

Ψυλικατζίδικο "Ψυλικατέσεν" Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
Γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938
www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Η αστυνομική βία συνεχίζεται στην Ελλάδα. Τα «όργανα της τάξεως» χτυπούν αλλά και συχνά σκοτώνουν ανενόχλητα. Την Παρασκευή 22/10/21 σκότωσαν έναν νέο άνθρωπο και τραυμάτισαν δυο ακόμη νεότερους, 15 και 14 χρόνων. Ο Ρομά, που έπεσε νεκρός από τα πυρά αστυνομικών της ομάδας ΔΙΑΣ, ήταν ο Νίκος Σαμπάνης μόλις 18 χρόνων. «*Βρίσκονταν σε νόμιμη άμυνα*», αποφάνθηκαν υπουργοί, οι γνωστοί αργυρώνητοι δημοσιογράφοι και τα φασίζοντα ΜΜΕ-ξαπάτησης, προπαγανδιστές της άποψης που θέλει μια «καλή αστυνομία» και με «λυμένα χέρια». Το γεγονός αυτό έφερε στη μνήμη παρόμοια περιστατικά δολοφονιών ρατσιστικού μίσους κατά μελών της κοινότητας των Ελλήνων Ρομά τα τελευταία χρόνια (της 13χρονης το 2018 στην Άμφισσα, του 52χρονου που πυροβολήθηκε για δύο κοτόπουλα το 2019 στο Ζευγολατιό και του επίσης 18χρονου το 2020 στην Πιπερίτσα-Μεσσήσης).

Έπεσαν τριάντα οχτώ σφαίρες από επτά αστυνομικούς για μια συνηθισμένη παραβατική συμπεριφορά: κλοπή ενός αυτοκινήτου. Καμία από αυτές δεν βρήκε τα λάστιχα του αυτοκινήτου για να ακινητοποιήσει το όχημα. Τρεις/τέσσερις βρέθηκαν στο σώμα του νεαρού Ρομά, πράγμα που δείχνει ότι πρώτο τους μέλημα ήταν η αφαίρεση της ζωής των επιβαινόντων όπλων ανήλικων. Οι αστυνομικοί, «κρατήθηκαν» στο άντρο τους, στη ΓΑΔΑ για ένα βράδυ (!) και την επόμενη μέρα προκλητικά αφέθηκαν ελεύθεροι και γύρισαν στην υπηρεσία τους. Άλλωστε, ποιά ήταν αδικημά τους; Αφαίρεσαν τη ζωή ενός Ρομά που προέρχονταν από το κοινωνικό περιθώριο του γκέτο του Ασπρόπυργου.

Αυτός που πρώτος έσπευσε να εξαφανίσει τα ίχνη του εγκλήματος, να συμπαρασταθεί στους υφιστάμενους του αστυνομικούς και να δώσει το σήμα

Η δολοφονία του Ρομά

στον συρφετό των αργυρώνητων να αρχίσουν τα ουρλιαχτά τους για τον νεαρό Ρομά, ήταν ο υπουργός «προστασίας» του πολίτη Π. Θεοδωρικάκος. Πρώτα επισκέφτηκε (δεν έχει ξανασυμβεί ποτέ) τους «κρατούμενους» στη ΓΑΔΑ, μετά αράδιασε ένα σωρό ψέματα και ανακρίβειες για τα γεγονότα και στο τέλος εξήγγειλε μέτρα υπό τον πομπώδη τίτλο «*Μεταρρυθμίσεις στην Ελληνική Αστυνομία*», που στην πραγματικότητα σημαίνουν περισσότερη αστυνομία και καταστολή.

Όλοι έσπευσαν να συγκαλύψουν το έγκλημα, με πρώτο τον υπουργό και όπως πάντα ακροδεξιά Α. Γεωργιάδη. Φαίνεται από τα ψέματα και συκοφαντίες που είπαν και που τα ΜΜΕξαπάτησης ανέλαβαν εργολαβικά να τα διαδώσουν παντού. Όμως τα ερωτήματα είναι αμείλικτα και αποκαλυπτικά:

- Διέδωσαν ότι τραυματίστηκαν επτά αστυνομικοί, ενώ δεν τραυματίστηκε κανένας.

- Διέδωσαν ότι ο οδηγός ήταν 20 χρόνων και σεσημασμένος (απέκρυσαν την ακόμη μικρότερη ηλικία των άλλων δύο), ενώ ήταν μόλις 18 και χωρίς βεβαρημένο ποινικό παρελθόν (είχε κατηγορηθεί αλλά δεν καταδικάστηκε για κλοπή ενός μοτοποδηλάτου).

- Διέδωσαν ότι οι αστυνομικοί βρίσκονταν σε αυτοάμυνα, ενώ είναι προφανές ότι δεν υπήρχε κανένας λόγος, παρά μόνο για να δικαιολογήσουν την χρήση των όπλων και τη ρίψη 38 σφαιρών.

- Διέδωσαν ότι κινδύνεψε η ζωή των αστυνομικών, αλλά οι τρεις ανήλικοι ήταν άοπλοι.

- Διέδωσαν ότι οι αστυνομικοί δεν γνώριζαν την πολιτισμική ταυτότητα των τριών νεαρών, που αποδείχτηκε από τα στοιχεία ότι ήταν ψέμα.

- Απέκρυσαν ότι δεν πυροβόλησαν στα λάστιχα ώστε να ακινητοποιηθεί το όχημα, αλλά αντιθέτως έστρεψαν τις κάνες τους προς τους επιβαίνοντες του οχήματος και τις γύρω κατοικίες.

- Απέκρυσαν ή αυτό θέλουν όλοι οι «από πάνω», τη νομιμοποίηση της χρήσης και της ένοπλης βίας από την αστυνομία σε 18χρονους, όπως έπραξαν οι επτά αστυνομικοί «για ασήμαντον αφορμή» ενάντια στον άοπλο Ρομά Νίκο Σαμπάνη.

«Ο Νόμος και Τάξη» εμπλουτίζεται

Πριν από τρεις δεκαετίες ο Κωνσταντίνος Μητσοτάκης (πατέρας του σημερινού πρωθυπουργού) είχε απευθυνθεί στην αστυνομία λέγοντας την αμίμητη φράση: «*Το κράτος είστε εσείς*». Ο Κυριάκος Μητσοτάκης ανέλαβε την εξουσία με ένα από τα κύρια συνθήματα της ΝΔ, «*Νόμος και Τάξη*». Σε πρόσφατη συνέντευξή του, στο MEGA (3/11), αφού ξέπλυνε κι αυτός τους επτά αστυνομικούς και την αστυνομία γενικά, έκανε πιο σαφές και εμπλούτισε το παραπάνω σύνθημα λέγοντας ότι «*Η Αστυνομία είναι η προέκταση του κράτους και η μόνη επιφορτισμένη με την άσκηση νόμιμης βίας*». Αυτή η φράση είναι λίγο πιο «κομψή» από εκείνη του «Εφιάλτη» πατέρα του, όπως και από αυτήν, «*το κράτος έχει το μονοπώλιο της βίας*», που όλο και πιο συχνά λέγεται από αργυρώνητους δημοσιογράφους, νεοφιλελεύθερους, ακροδεξιούς και γενικά χορτάτους μοσχαναθρεμμένους της ελίτ και του συστήματος της σήψης και της διαφθοράς.

Αυτή την πολιτική ότι «*το κράτος έχει το μονοπώλιο της βίας*» μεθοδικά και βήμα το βήμα προσπαθούν να επι-

βάλουν στην ελληνική κοινωνία και αυτή βασικά είναι που όπλισε το χέρι των 7 αστυνομικών. Μια πολιτική που δείχνει ότι η αστική τάξη και οι εκπρόσωποι της συγκροτούν καθημερινά το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης και διαπαιδαγωγούν τον κατασταλτικό του βραχίονα στην «ένοπλη βία». Καταπατούν ή και αχρηστεύουν ακόμη και το δικό τους Σύνταγμα, ιδιαίτερα στα άρθρα που αναφέρονται στις δημοκρατικές, πολιτικές, συνδικαλιστικές ελευθερίες και τα ατομικά δικαιώματα.

«Όταν το άδικο γίνεται νόμος, η αντίσταση γίνεται καθήκον», Μ. Μπρεχτ

Η δολοφονία του νεαρού Ρομά δεν ήταν ένα τυχαίο γεγονός δυστυχώς δεν ήταν γόνος της υψηλής κοινωνίας, ούτε μετέφερε ένα βαπόρι κοκαΐνη κ.λπ. Αντίθετα ο πατέρας του είναι παλιατζής και ήταν μέλος μιας πολιτιστικής κοινότητας, όπου σύμφωνα με έκθεση του *Οργανισμού Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης* του 2016 για τους Ρομά στην Ελλάδα: Το 96% ζει στο όριο της φτώχειας, το 50% μένει σε παραπήγματα, το 70% δεν τελειώνει τη βασική εκπαίδευση και το 35% δεν έχει στο εσωτερικό του σπιτιού του τουαλέτα ή μπάνιο.

Αυτά τα στοιχεία τον έκαναν εύκολο στόχο, ωστόσο η δολοφονία του είναι μέρος της πολιτικής τους, που ανήκει στο συνολικότερο σχέδιό τους της προληπτικής αντεπανάστασης ενάντια σε όλους τους εκμεταλλευόμενους και καταπιεζόμενους, ενάντια στους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία. Γιατί γνωρίζουν πολύ καλά ότι το σύστημά τους καταρρέει και δεν έχει τίποτα να δώσει –ούτε περυσεύει κάτι από την απληστία τους– και επομένως μόνο η απροκάλυπτη και ωμή βία τους χρειάζεται. Το δηλώνουν ανοιχτά και σε όλους τους τόνους. Πριν είναι πολύ αργά πρέπει να οργανωθούμε για να τους ανατρέψουμε.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Σε περιόδους οικονομικής κρίσης, οι **ψυχικές ασθένειες**, τα περιστατικά κατάθλιψης και άγχους αυξάνονται δραματικά. Η πανδημία και τα lock down έχουν ενισχύσει αυτήν την κατάσταση. Σύμφωνα με έρευνα που δημοσιεύτηκε στο ιατρικό περιοδικό The Lancet, οι περιπτώσεις κατάθλιψης και αγχωδών διαταραχών αυξήθηκαν το 2020 κατά 28% και 26% αντίστοιχα. Το ίδιο υποστηρίζουν και μελέτες που διεξήχθησαν στις ΗΠΑ, με βασικά θύματα παιδιά και εφήβους. Μελέτη του Εθν. Ινστ. Υγείας, αναφέρει ότι τουλάχιστον 140.000 παιδιά έχασαν από τον κορονοϊό κάποιο κοντινό πρόσωπο που τα φρόντιζε. Το 65% εξ αυτών, ανήκουν σε φυλετικές μειονότητες.

Σύμφωνα με τον Αμερικανικό Σύλλογο Νοσοκομείων Παιδών, μόνο μέσα στο πρώτο εξάμηνο του έτους είχε ήδη καταγραφεί αύξηση 45%, σε σύγκριση με το 2019, στις περιπτώσεις αυτοτραυματισμού και αυτοκτονίας παιδιών και εφήβων ηλικίας 5-17 ετών. Πλέον, οι αυτοκτονίες θεωρούνται δεύτερη αιτία θανάτου για μέλη της αφροαμερικανικής κοινότητας ηλικίας 10-19 ετών, πρωτίστως μεταξύ των κοριτσιών.

Η εικόνα στις τάξεις των αμερικανών ενηλίκων είναι εξίσου δραματική. Από την περασμένη άνοιξη, το ποσοστό όσων αναφέρουν διαταραχές ψυχικής υγείας κυμαίνεται γύρω στο 30%, σύμφωνα με τα στοιχεία των Κέντρων Ελέγχου Πρόληψης Ασθενειών (CDC) των ΗΠΑ, ποσοστό σχεδόν τριπλάσιο από το 11% που ήταν το 2019.

Η έρευνα του INE/ΓΣΕΕ σε συνεργασία με την Alco είναι αποκαλυπτική για τη μεγάλη απογοήτευση και κυρίως την ανασφάλεια των εργαζομένων, οι οποίοι κατά 82% δηλώνουν αδυναμία να ανταποκριθούν στις μεγάλες **ανατιμήσεις** των ειδών διατροφής και πρώτης ανάγκης, αλλά και στις αυξήσεις στις τιμές της ενέργειας. Κύμα ακρίβειας βλέπει το 82% των ερωτηθέντων. Είναι χαρακτηριστικό ότι οι εργαζόμενοι με μηνιαία αμοιβή έως 500 ευρώ δηλώνουν κατά 100% ότι αναμένουν πολύ μεγάλη επιβάρυνσή τους, ενώ από όσους δηλώνουν ως μηνιαία αμοιβή πάνω από 1.500 ευρώ, μόνο το 19% δηλώνει ότι αναμένει πολύ μεγάλη επιβάρυνση και το 54% μεγάλη επιβάρυνση. Οι εργαζόμενοι ζητούν αύξηση των μισθών, και όχι μόνο του κατώτατου-εισαγωγικού μισθού, στον ιδιωτικό τομέα, τοποθετώντας την αύξηση αυτή, κατά μέσο όρο, στο 25%.

Δείκτες της ΕΛΣΤΑΤ και έρευνες οργανισμών όπως το Ινστιτούτο Prolapsis, συνδέουν τη **φτώχεια**, την υλική στέρηση και την κοινωνική ανισότητα με αυξημένα ποσοστά παχυσαρκίας και τις ασθένειες που οφείλονται σε αυτήν. «Το φθινό άμυλο το τρώνε οι φτωχοί». Κι αυτός ο κίνδυνος φαίνεται να μεγαλώνει συνεχώς. Στην Ελλάδα, με βάση τα στοιχεία για το 2020, πριν καταγραφούν επαρκώς οι επιπτώσεις του κορονοϊού, αυξήθηκαν τα παιδιά ως 17 ετών που ζουν σε συνθήκες υλικής στέρησης από το 17,6% στο 19,4%, η μεγαλύτερη αύξηση από όλες τις ηλικιακές ομάδες, ενώ ακόμα περισσότερα είναι τα παιδιά που ζουν σε κίνδυνο φτώχειας: το 21,4%.

Ένας από τους δείκτες της υλικής στέρησης είναι η αδυναμία να τραφείς κάθε δεύτερη μέρα με κοτόπουλο, κρέας, ψάρι ή με λαχανικά ισοδύναμης θρεπτικής αξίας. Η συγκεκριμένη μορφή διατροφικής ανασφάλειας αφορά το 45,8% των φτωχών νοικοκυριών (όσα νοικοκυριά βγάζουν λιγότερα από 11.064 ευρώ τον χρόνο, για δύο ενήλικες και δύο παιδιά, ή όσοι έχουν εισόδημα κάτω από 5.269 ευρώ ετησίως για τα μονοπρόσωπα νοικοκυριά) και το 5,3% των μη φτωχών. Με βάση τα στοιχεία του 2020, πάνω από 3 εκατομμύρια άνθρωποι που ζουν στην Ελλάδα βρίσκονται στο κατώφλι της φτώχειας, το 28,9% του πληθυσμού.

Προϋπολογισμός 2022

Επαναφορά των αιματηρών πλεονασμάτων

Τελιώνουν οι όποιες αυταπάτες περί δημοσιονομικής χαλάρωσης στην ΕΕ, όπως έγινε αναγκαστικά το 2020 λόγω πανδημίας. Αυτό αποτυπώνεται και στο σχέδιο προϋπολογισμού της κυβέρνησης Μητσοτάκη για το 2022, συμπληρώνοντας πίσω από τις «αναπτυξιακές» μπουρδολογίες το ξεχαρβάλωμα της οικονομίας, σε μια περίοδο όπου η πίεση των διεθνών οικονομικών εξελίξεων γίνεται ασφυκτική.

Το σχέδιο προβλέπει αύξηση του ΑΕΠ 6,1% το 2021 και 4,5% το 2022. Αυτό είναι ό,τι καλύτερο μπορεί να παρουσιάσει η κυβέρνηση, βρίσκεται όμως στον αέρα γιατί: α) Προϋποθέτει συνθήκες υποχώρησης της πανδημίας. β) Δεν ενσωματώνει τις επιπτώσεις της διεθνούς αύξησης των τιμών. Σε κάθε περίπτωση, αυτοί οι ρυθμοί «ανάπτυξης» είναι εντελώς αναμικοί ή μάλλον πλασματικοί, συγκαλύπτοντας την αρπακτική διαχείριση της οικονομίας από μεγαλοκαπιταλιστές και ελίτ, χωρίς παραγωγικές επενδύσεις.

Κι αυτά όμως τα χάρτινα ποσοστά κουρελιάζονται μπροστά στο **χρέος**, τον ογκόλιθο που καταπλακώνει τον ελληνικό καπιταλισμό. Το δημόσιο χρέος (πέρα από τα ιδιωτικά χρέη, που αυξάνονται διαρκώς) είναι σταθερά στα επίπεδα ρεκόρ 205-210% του ΑΕΠ. Συνεχίζει να αυξάνεται, με απανωτές «επιτυχημένες» εκδόσεις ομολόγων που ταΐζουν τους κερδοσκόπους (2020: 12 δισ., 2021: 18 δισ., 2022: 12-14 δισ.). Η αποπληρωμή του είναι μια ασταμάτητη αιμορραγία, π.χ. το 2021-27 πρέπει να αποπληρωθούν χρεολύσια περίπου 60 δισ. ευρώ, 3-4% του ΑΕΠ ετησίως.

Μέχρι σήμερα, για πολιτικούς λόγους (στήριξη Μητσοτάκη) και σε έναν βαθμό αναγκαστικά λόγω πανδημίας, υπήρχε μια χαριστική αντιμετώπιση αυτού του χρέους, με την ένταξη των ελληνικών ομολόγων στην προστασία του προγράμματος REPP της ΕΚΤ (έκτακτο πρόγραμμα αγοράς κρατικών ομολόγων των χωρών-μελών). Διαφορετικά, καθώς δεν έχουν επενδυτική βαθμίδα (δηλ. είναι «σκουπίδια»), δεν μπορούν να διακινηθούν στις αγορές και το ελληνικό κράτος να δανειστεί. Πιθανότατα θα δοθεί κάποια παράταση σ' αυτό το καθεστώς (π.χ. μέχρι τον Μάρτιο του 2023), εξίσου χαριστική και επίσης ενόψει πιθανών εκλογών – αλλά αυτό σημαίνει παράταση της ενισχυμένης εποπτείας.

Σε κάθε περίπτωση, η ΕΕ έχει μπει σε τροχιά επαναφοράς της δημοσιονομικής πειθαρχίας, πράγμα που τελιώνει τα αποκούμπια του ελληνικού καπιταλισμού. Έχει αρχίσει η αντιπαράθεση και το παζάρι για την αναθεώρηση του Συμφώνου Σταθερότητας, καθώς η τεράστια αύξηση των κρατικών χρεών, ιδιαίτερα μέσα στην πανδημία, τσαλαπάτησε τα υπάρχοντα κριτήρια (χρέος 60% και έλλειμμα 3% του ΑΕΠ). Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι θα υπάρξει χαλάρωση ή βιώσιμη λύση, καθώς το μπλοκ των «φειδωλών του Βορρά» γύρω από τον γερμανικό ιμπεριαλισμό βλέπει τη συνέχεια της ΕΕ και την κυριαρχία του μέσα σ' αυτή μόνο μέσω πανευρωπαϊκών μνημονίων, ιδιαίτερα στις χώρες του Νότου. Αν το όριο χρέους «χαλαρώσει» στο 100% του ΑΕΠ, με υποχρέωση μείωσης 5% κάθε χρόνο, αυτό για την Ελλάδα σημαίνει πλεονάσματα 4,5% ετησίως για πάνω από 20 χρόνια. Αν το όριο γίνει π.χ. 60%, αυτά τα πλεονάσματα πρέπει να γίνουν 6,5% ετησίως. Το σχέδιο προϋπολογισμού δίνει μια πρόγνωση αυτού του στραγγαλισμού: το σημερινό πρωτογενές **έλλειμμα** (13 δισ. ή 7,7% του ΑΕΠ με όρους ενισχυμένης εποπτείας) πρέπει σχεδόν να εκμηδενιστεί το 2022 και έπειτα να γίνει πλεόνασμα (2023: 2%, 2024: 2,8%, 2025: 3,7%).

Για να πιαστούν τέτοιοι στόχοι, συνεχίζεται και εντείνεται σταθερά το γδάρισμα των εργαζόμενων και λαϊκών στρωμάτων, μάλιστα εν μέσω καλπώσας ακρίβειας. Τα συνολικά φορολογικά έσοδα το

2022 προβλέπονται αυξημένα 8,5%, περίπου 4 δισ. επιπλέον. Ο φόρος εισοδήματος φυσικών προσώπων (μισθωτοί, συνταξιούχοι κ.ά.) προβλέπεται να φτάσει στα 11,4 δισ., ενώ των νομικών προσώπων (επιχειρήσεις) μόλις 3,2 δισ. Επιπλέον, ο ΕΝΦΙΑ θα υπολογίζεται με τις νέες αυξημένες αντικειμενικές αξίες (αναμένονται τελικές ανακοινώσεις το Νοέμβρη και φουσκωμένα εκκαθαριστικά τον Μάρτη).

Την ίδια στιγμή, προϋπολογίζονται κανονικότερα τα ποσά μείωσης-απαλλαγής υπέρ των εργοδοτών και επιχειρηματιών σε ασφαλιστικές εισφορές και φορολόγηση κερδών (απώλειες εσόδων 816 και 183 εκ. αντίστοιχα), για τις κρατικές επιδοτήσεις επιχειρήσεων για «δημιουργία θέσεων εργασίας» (169 εκ.), καθώς και για τα φορολογικά κίνητρα των συγχωνεύσεων-εξαγορών, «πράσινων επενδύσεων» κ.ο.κ.

Μια κοινωνική βαρβαρότητα και αγριότητα διαβάζεται σ' αυτούς τους αριθμούς. Χρήματα που ταΐζουν το κεφάλαιο και κάθε πλούσιο παράσιτο, θα λείψουν απελπιστικά για μια ακόμα χρονιά από την εκπαίδευση, το σύστημα υγείας, την κοινωνική ασφάλιση, τις παραγωγικές και κοινωνικές υποδομές. Από εδώ προκύπτει το νέο τσεκούρωμα πάνω από 6 δισ. των δαπανών στον προϋπολογισμό, η **ταξική «μείωση του κράτους»**. Ήδη στην εκτέλεση του προϋπολογισμού του 2021, από πρόβλεψη πλεονάσματος στο κομμάτι των κοινωνικών υπηρεσιών καταγράφεται έλλειμμα 1 δισ. Από τις ληξιπρόθεσμες οφειλές του δημοσίου, η μερίδα του λέοντος είναι λεφτά που το κράτος δεν πληρώνει στα νοσοκομεία (927 εκ.) και τους οργανισμούς κοινωνικής ασφάλισης (470 εκ.), την ίδια στιγμή που συνεχίζεται το αίσχος των εκκρεμών συντάξεων και ο κανίβαλος Χατζηδάκης προωθεί με μανία την ιδιωτικοποίηση και του ΕΦΚΑ.

Και αυτός ο προϋπολογισμός δεν είναι παρά συνέχεια του Μνημονίου Διαρκείας ενάντια στους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, αυτή τη φορά χωρίς ούτε κάποια προσχήματα «στήριξης λόγω πανδημίας». Η κυβέρνηση Μητσοτάκη και από πάνω οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές-επόπτες υπολογίζουν σε μια βάναυση σταθεροποίηση. Ωστόσο είναι μαθηματικά βέβαιο ότι αυτή θα γίνει σμπάραλια, καθώς όπως επισημαίνει και το Γραφείο Προϋπολογισμού της Βουλής υπάρχει αβεβαιότητα ανάκαμψης των φορολογικών εσόδων (έχουν συσσωρευτεί υποχρεώσεις νοικοκυριών και επιχειρήσεων τα τελευταία 2 χρόνια), σε συνθήκες νέας έξαρσης της πανδημίας και πιέσεων της διεθνούς κρίσης (αύξηση τιμών κ.λπ.).

Όλα αυτά πέφτουν πάνω σε μια οικονομία με σακατεμένο παραγωγικό ιστό, όπου δεν γίνονται παρά μόνο αεριτζιδικές «επενδύσεις» και επισήμως πάνω από το 20% του ενεργού πληθυσμού ρεύει εκτός εργασίας ή εκπαίδευσης/κατάρτισης. Μόνο ένα κύμα αγώνων, στον δρόμο που άνοιξαν οι διανομείς της e-food, μπορεί να ταρακουνήσει τη διαιώνιση αυτής της μιζέριας και αθλιότητας.

Επίκαιρα...

Το ακριβότερο ρεύμα στην Ευρώπη

Στην ακριβότερη αγορά της ΕΕ σε ότι αφορά το ρεύμα εξελίσσεται η χώρα μας, με τη μέση τιμή στο Χρηματιστήριο Ενέργειας να διαμορφώνεται στα 222,51 ευρώ/MWh, που είναι η υψηλότερη στην Ευρώπη, αλλά και την υψηλότερη τιμή να φτάνει στα 318 ευρώ/MWh. Από την αρχή του έτους, η μέση χονδρεμπορική τιμή στην Ελλάδα διαμορφώνεται στα 94,40 ευρώ/MWh, που είναι η δεύτερη υψηλότερη μετά την Ιταλία (100,54 ευρώ/MWh). Τα μέτρα-κοροΐδια της κυβέρνησης δεν μπορούν ούτε κατ' ελάχιστο να ανασχέσουν τις οδυνηρές παρενέργειες της ενεργειακής κρίσης, που πλήττουν βαριά όλα τα εργατικά νοικοκυριά και θα επιδεινωθούν μέσα στον χειμώνα.

Παράνομες επαναπροωθήσεις και βία εναντίων μεταναστών στα σύνορα της Ε.Ε.

Την ίδια στιγμή, μια άλλη έρευνα, αυτή της Lighthouse Report (ολλανδική, μη κερδοσκοπική οργάνωση), παρέχει νεότερες ενδείξεις για τις παράνομες επαναπροωθήσεις και την βία εναντίον των αιτούντων άσυλο και των μεταναστών στα εξωτερικά σύνορα της Ε.Ε., σε χώρες όπως η Ελλάδα, η Πολωνία, η Ισπανία και η Κροατία. Η συγκεκριμένη αναφορά περιλαμβάνει εικόνες μασκοφόρων αστυνομικών και συνοριοφυλάκων να χτυπούν μετανάστες με κοντάρια, καθώς τους διώχνουν από την Κροατία. Βέβαια, η χρηματοδότηση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής χρησιμοποιήθηκε από τις κροατικές αρχές για την αγορά αστυνομικού εξοπλισμού ή ακόμη και για την πληρωμή των μισθών των συνοριοφυλάκων, με την συγκατάθεση της πρώτης. Αξιωματικοί της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, δήλωσαν ότι έμειναν έκπληκτοι από την τόσο απάνθρωπη μεταχείριση των ανθρώπων στα ευρωπαϊκά σύνορα. Παρ' όλα αυτά, φέτος το καλοκαίρι επέτρεψαν στην Κροατία να δημιουργήσει έναν ανούσιο μηχανισμό παρακολούθησης, ο οποίος δεν εγγυάται στο ελάχιστο ότι οι υπεύθυνοι για τις παραβιάσεις θα λογοδοτούν. Η Ελλάδα απέρριψε την ιδέα της δημιουργίας ενός τέτοιου μηχανισμού, κάνοντας ξεκάθαρο πως τέτοιες πρακτικές συνιστούν την πάγια συνοριακή πολιτική της. Παράλληλα, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή συνεχίζει να χρηματοδοτεί αστυνομικές και συνοριακές επιχειρήσεις σε αυτές τις χώρες.

Τραγικό εργατικό δυστύχημα – δολοφονία στο λιμάνι του Πειραιά

Σε απεργία διαρκείας βρίσκονται οι εργαζόμενοι της COSCO (25-31 Οκτώβρη, 5-6 Νοέμβρη...) προς απάντηση στο εργατικό δυστύχημα που συνέβη στις 25 Οκτώβρη. Συγκεκριμένα ένας 45χρονος εργάτης, δούλευε στη βάρδια του, όταν εγκλωβίστηκε στις ράγες που κινούνται οι γερανογέφυρες, με αποτέλεσμα τον θανάσιμο τραυματισμό του. Πολλά ειδησεογραφικά δίκτυα ισχυρίστηκαν πως βρισκόταν εκτός βάρδιας, στρέβλωση που ακόμη και αν ίσχυε, δε θα πετύχαινε να ελαφρύνει τις ευθύνες που βαραινουν την εργοδοσία. Αυτό που προσπαθούν να προλάβουν είναι η αναπόφευκτη σύνδεση του γεγονότος με την εφαρμογή του νόμου Χατζηδάκη, και άρα τις ευθύνες που βαραινουν την κυβέρνηση. Η αντίδραση των εργαζομένων ήταν άμεση και αποφασιστική, με πολύ συγκεκριμένα αιτήματα. Διεκδικούν το σταμάτημα των κόντρα βαρδιών, μόνιμη σταθερή εργασία με πλήρη εργασιακά δικαιώματα, μέτρα ασφάλειας και προστασίας της υγείας τους, υπογραφή ΣΣΕ και αύξηση των ατόμων ανά βάρδια. Να σημειώσουμε ότι από τις 6 Οκτώβρη, η COSCO κατέχει πλέον τον έλεγχο του 67% του ΟΛΠ. Τα νεοφιλελεύθερα ευχολόγια ανάπτυξης, επενδύσεων και ιδιωτικοποιήσεων συνεχίζουν να μεταφράζονται σε συνθήκες ακραίας εκμετάλλευσης της εργατικής τάξης.

Θερίζει εργαζόμενους και φτωχούς η Ακρίβεια

Την στιγμή που τα ετήσια, μόνο, κέρδη των μεγαλύτερων καπιταλιστικών επιχειρήσεων φτάνουν για να υπερκαλύψουν τις παγκόσμιες επισιτιστικές ανάγκες, οι τιμές των πρώτων υλών, της ενέργειας και βασικών καταναλωτικών αγαθών αυξάνονται τόσο, ώστε αυτά γίνονται δυσπρόσιτα ή εντελώς απρόσιτα για τη συντριπτική πλειοψηφία των εργαζόμενων και φτωχών λαϊκών στρωμάτων.

Ποιοι είναι οι κερδοσκόποι

Μετά την ύφεση του 2020, η ανάκαμψη της παγκόσμιας οικονομίας είναι πολύ αδύναμη και ασαφής. Παράλληλα, η «ποσοτική χαλάρωση» των κεντρικών τραπεζών οδήγησε σε τεράστια αύξηση του κυκλοφορούντος χρήματος, που βέβαια συγκεντρώνεται κυρίως στα χέρια μιας ελίτ μεγαλοκαπιταλιστών και πλουσίων. Έτσι εμφανίζεται «στασιμοληθωρισμός»: αύξηση των τιμών ενώ η παγκόσμια οικονομία βρίσκεται σε στασιμότητα και κρίση.

Αυτό ενισχύθηκε από την υγειονομική κρίση και τα λόκνταουν, κυρίως με τη μείωση της παραγωγής ή τη δυσκολία της ροής των εμπορευμάτων, π.χ. κλείσιμο ή υπολειτουργία παραγωγικών μονάδων, εμπορικών και μεταφορικών εγκαταστάσεων (όπως λιμάνια της Κίνας, που τροφοδοτούν το 20% των εξαγωγών της κ.ά.). Επίσης, από την αύξηση των εξόδων παραγωγής και μεταφοράς, λόγω των αυξημένων τιμών των πρώτων υλών και της ενέργειας (π.χ. το κόστος μεταφοράς του υγροποιημένου φυσικού αερίου 5πλασιάστηκε τον τελευταίο χρόνο).

Το κύμα ανατιμήσεων χτυπάει:

- 1) Τη συντριπτική πλειοψηφία των εργαζομένων και φτωχών, που δυσκολεύονται ή δεν μπορούν να καλύψουν βασικές ανάγκες.
- 2) Όλους σχεδόν τους βιομηχανικούς κλάδους (αυτοκίνητα, πλαστικά σκεύη, τρό-

φιμα, ρούχα, Η/Υ κ.ά.), που αποτελούν καταναλωτές πρώτων υλών, ενέργειας αλλά και εμπορευμάτων άλλων κλάδων. Πολλές βιομηχανίες σε παγκόσμιο επίπεδο έχουν κλείσει μονάδες τους (ιδιαίτερα στην ΕΕ) και τα λουκέτα θα συνεχιστούν. Με αποτέλεσμα να ανατροφοδοτείται η κρίση, λόγω της αύξησης της ανεργίας και φτώχειας και λόγω περιορισμού της κατανάλωσης, αφού οι τιμές γίνονται άπιαστες για τα λαϊκά στρώματα.

Ωστόσο, ένα πολύ σημαντικό μέρος των αυξήσεων τιμών οφείλεται στην τεράστια κερδοσκοπία του χρηματοπιστωτικού συστήματος και των λεγόμενων «σκοτεινών επενδυτών». Έχοντας στη διάθεσή τους ασύλληπτα χρηματικά ποσά, που έχουν απαλλοτριώσει από την εκμετάλλευση και λεηλασία των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων (όπως είναι και το κρατικό χρήμα της «ποσοτικής χαλάρωσης», των πολιτικών μηδενικών ή αρνητικών επιτοκίων κ.λπ.), τζογάρουν αδιάστακτα πάνω στον τρόπο της παγκόσμιας φτώχειας και πείνας μέσω των Χρηματιστηρίων Εμπορευμάτων και Ενέργειας, των σημαντικότερων διεθνών κέντρων διαμόρφωσης των τιμών. Π.χ. δεν υπάρχει τρόφιμο που τον τελευταίο χρόνο δεν ανατιμήθηκε στο Chicago Mercantile Exchange από 5% ως 75%. Φυσικά ακολουθούν οι βιομήχανοι, μεγαλύτεροι κ.λπ. (όταν δεν πρόκειται και για τις ίδιες επιχειρήσεις, που εκτός από προϊόντα, μεταφορά, αποθήκευση κ.λπ. «παράγουν» και χρηματιστηριακό τζόγο), που με τις πλάτες των κυβερνήσεων έχουν όλη την άνεση να μετακυλάνε τα αυξημένα κόστη στους καταναλωτές, εργαζόμενους και λαϊκά στρώματα.

Ο ελληνικός καπιταλισμός, παθητικός αποδέκτης

Οι παπαγάλοι της κυβέρνησης Μητσοτάκη ισχυρίζονται πως όλα θα τα λύσει η «αγορά» και τα ρίχνουν στη διεθνή αύξηση των τιμών. «Ξεχνώντας» τις δικές τους εγκληματι-

κές ευθύνες της μνημονιακής δεκαετίας, όπου έγινε εκτεταμένη καταστροφή της παραγωγικής βάσης, κάνοντας την οικονομία εξαιρετικά ευάλωτη στις διεθνείς διακυμάνσεις και κερδοσκοπικά παιχνίδια. Με άλλο ένα πραξικόπημα, ιδιωτικοποίησαν-ξεπουλήσαν πλήρως τη ΔΕΗ, φέρνοντας νέες τρομακτικές αυξήσεις στην τιμή του ηλεκτρικού ρεύματος υπέρ των μεγαλοκαπιταλιστών της ενέργειας, αφού πλέον πωλείται με βάση την χρηματιστηριακή τιμή του.

Συνολικά, ο δείκτης τιμών καταναλωτή έχει εκτοξευθεί, με καθημερινές ανεξέλεγκτες ανατιμήσεις σε όλα τα βασικά αγαθά: βενζίνη, φυσικό αέριο, κρέας, νωπά ψάρια, τυριά, ελαιόλαδο, φρούτα, λαχανικά κ.λπ.

Και ενώ η ίδια η κυβέρνηση των «άριστων» και «ανέμελων» παραδέχεται κινικά ότι θα υπάρξουν και μεγαλύτερες αυξήσεις, μόνη της απάντηση είναι εξαγγελίες για κάποιες πενιχρές επιδοτήσεις, που δεν φτάνουν ούτε για ζήτω, ή αθλιότητες για «αυξήσεις» στο βασικό μισό (2+2%) που δεν φτάνουν ούτε για ένα κουλούρι. Κουβέντα για κάποια μείωση του ΦΠΑ, καθώς θέλει φορολογικά έσοδα, για να πιάνει πρωτογενή πλεονάσματα και να αποπληρώνει κανονικά το χρέος σε ντόπιους και ξένους δανειστές τοκογλόφους. Χαρακτηριστικά, οι ειδικοί φόροι κατανάλωσης στα ενεργειακά προϊόντα είχαν αυξηθεί από 2,8 δισ. το 2008 σε 4,3 δισ. το 2019: να η «απελευθέρωση» της ενέργειας! Για άλλα μέτρα, ώστε να πληρώσουν κάτι το κεφάλαιο και οι πλούσιοι, ούτε λόγος.

Να παλέψουμε ενάντια στην ακρίβεια

Μια κοινωνία όπου θεωρείται επένδυση –και μάλιστα ιδιαίτερα κερδοφόρα– ο φόβος της πείνας, αποτελεί μια κοινωνία βαρβαρότητας, που η ιστορία «απατεί» να ανατραπεί! Εργαζόμενοι, φτωχοί και νέοι πρέπει να παλέψουμε για να επιβάλλουμε την επιβίωση

και τις ανάγκες μας ενάντια στα κέρδη των καπιταλιστών και τις καταστροφές του συστήματός τους.

Παρά τις δυσκολίες και την κρίση του εργατικού κινήματος, ήδη σε διάφορες χώρες (π.χ. ΗΠΑ) έχουν αρχίσει να ανεβαίνουν κύματα απεργιών και κινητοποιήσεων, με κινητήρα τους και την πάλη για αυξήσεις στους μισθούς, ενάντια στην ασφυξία της ακρίβειας και της διαρκούς, επεκτεινόμενης φτωχοποίησης. Το ίδιο και στη χώρα μας, ξεκινώντας από τα ελπιδοφόρα σημάδια ενός πυκνώματος και μιας αποφασιστικότητας των αγώνων (e-food, Cosco, εκπαιδευτικοί κ.ά.), που δείχνουν ότι μπορούν να επιβάλλουν και νίκες, πρέπει να ξεπεράσουμε την παραλυτική κατάσταση στο εργατικό-συνδικαλιστικό κίνημα, να παλέψουμε για την ανασυγκρότηση-ανασύνθεσή του, να δώσουμε ώθηση στους ταξικούς αγώνες. Σε όλους τους κοινωνικούς χώρους, χώρους δουλειάς, γειτονιές, σχολές και σχολεία να γίνει υπόθεση συζήτησης και κινητοποίησης το θέμα της ακρίβειας. Να οργανώσουμε λαϊκές συνελεύσεις και επιτροπές γειτονιών, παραγωγών και καταναλωτών, ώστε όλοι μαζί, με μαχητικούς αγώνες, απεργίες, διαδηλώσεις και καταλήψεις να επιβάλλουμε:

► **Ρεύμα, Νερό, Υγεία, Παιδεία, Στέγη, Τροφή είναι κοινωνικά αγαθά, όχι εμπορεύματα. Πλαφόν – Μείωση τιμών – Κατάργηση ΦΠΑ σε όλα τα βασικά είδη λαϊκής κατανάλωσης. Εργατικός και Κοινωνικός έλεγχος στις τιμές.**

► **ΟΧΙ στις ιδιωτικοποιήσεις. Εθνικοποιήσεις με Εργατικό έλεγχο σε μεγάλες επιχειρήσεις και τομείς-κλειδιά.**

► **Αυξήσεις σε μισθούς-συντάξεις πάνω από τον πληθωρισμό. Επίδομα ανεργίας και Συλλογικές συμβάσεις για όλους. Κάτω το έκτρωμα Χατζηδάκη.**

■ Σωτήρης Κ.

Το «νέο» Ε.Σ.Υ. οδηγεί στην πλήρη ιδιωτικοποίηση της υγείας

Την Πέμπτη 21 Οκτώβρη πραγματοποιήθηκε πανελλαδική κινητοποίηση των υγειονομικών. Στην Αθήνα, με 7ωρη στάση εργασίας, μαζική συγκέντρωση και διαδήλωση. Οι συγκεντρωμένοι υγειονομικοί ξεκίνησαν από την πλατεία Μαβίλη και κατέληξαν στο υπουργείο Υγείας, παρά την προσπάθεια των αστυνομικών δυνάμεων να τους αποτρέψουν. Στην περιφέρεια, με 24ωρη απεργία και συγκεντρώσεις έξω από τις Υγειονομικές Περιφέρειες.

Οι εργαζόμενοι στον χώρο της υγείας ζητούν τα autonόητα:

- Δημόσια Δωρεάν Υγεία για όλους χωρίς προϋποθέσεις. Πλήρη, επαρκή, αποκλειστική χρηματοδότηση από τον κρατικό προϋπολογισμό των δημόσιων μονάδων υγείας για σύγχρονες, απολύτως δωρεάν υπηρεσίες υγείας για όλο το λαό.
- Μαζικές προσλήψεις μόνιμου προσωπικού πλήρους και αποκλειστικής απασχόλησης. Μονιμοποίηση χωρίς προϋποθέσεις επικουρικών-συμβασιούχων. Κατάργηση του απαράδεκτου μέτρου της αναστολής εργασίας των ανεμβολίαστων υγειονομικών.
- Καμία μείωση του αριθμού των νοσοκομειακών κρεβατιών, καμία συγχώνευση-κατάργηση τμημάτων κλινικών νοσοκομείων.
- Τέλος στην υπερεφημέρευση, τις μετακινήσεις, τις αναστολές αδειών.
- Τέλος στον αυταρχισμό της κυβέρνησης, των διοικήσεων ΥΠΕ και διοικητών σε βάρος των υγειονομικών που υπερασπίζονται τους ασθενείς αναδεικνύουν δημόσια προβλήματα και ελλείψεις.

- Ένταξη στα ΒΑΕ.
- Κάτω τα χέρια από το δικαίωμα στην απεργία.

Μετά από δύο χρόνια από τον ερχομό της πανδημίας και τον αριθμό των νεκρών να αυξάνει συνεχώς, μετά από δύο χρόνια που αναδείχτηκε περίτρανα η αναγκαιότητα ενός καθολικού δημόσιου δωρεάν συστήματος υγείας, η κυβέρνηση δηλώνει αποφασισμένη να υλοποιήσει τα σχέδιά της για ένα νέο, πλήρως ιδιωτικοποιημένο Ε.Σ.Υ. Μάλιστα, έχει φλωμώσει στα ψέματα και είναι προκλητική χωρίς ίχνος ντροπής όταν μιλάει για δήθεν ενίσχυση του δημόσιου συστήματος υγείας. Την ώρα που τα νοσοκομεία, τα Κέντρα Υγείας και το ΕΚΑΒ έχουν «ρημάξει» από τις τραγικές ελλείψεις προσωπικού. Την ώρα που η αναμονή για τα απλά ιατρικά ραντεβού και για τα προγραμματισμένα χειρουργεία φτάνουν και ξεπερνούν σε αρκετές περιπτώσεις το ένα έτος, σπρώχνοντας τους ασθενείς στους ιδιωτικούς ομίλους της υγείας ή ακόμη και στον θάνατο. Την ώρα που παραμένουν 40 περίπου χιλιάδες(!) κενές οργανικές θέσεις στην υγεία. Την ίδια ώρα βρίσκουν 13 δισ για να αγοράσουν φρεγάτες, μαχητικά αεροσκάφη και όπλα, δισεκατομμύρια για «πράσινες» και ψηφιακές μπιζνες, επιδοτήσεις, φοροαπαλλαγές και φοροελαφρύνσεις για τους επιχειρηματικούς ομίλους, ξεστό κρατικό χρήμα στους ιδιώτες μεγαλοκλινικάρχες και ιδιοκτήτες ιδιωτικών διαγνωστικών αλυσίδων.

Η κυβέρνηση της Ν.Δ. ψήφισε αντεργατικούς νόμους (βλ. νόμο Χατζηδάκη), ψήφισε νόμους ενάντια στο δικαίωμα των παιδιών

στην δημόσια δωρεάν παιδεία (βλ. νόμο Κεραμέως), καταδικάζει τους εργαζόμενους σε ακραία φτώχεια (βλ. ανατιμήσεις σε βασικά αγαθά), και τώρα σχεδιάζει να ιδιωτικοποιήσει πλήρως την Υγεία.

Το αντιδραστικό σχέδιο που η κυβέρνηση βαφτίζει «νέο Ε.Σ.Υ.» σημαίνει:

- Διατήρηση των τραγικών ελλείψεων σε μόνιμο προσωπικό. Και επειδή στην νέα εποχή δεν χωράνε άλλοι μόνιμοι, αυτό σημαίνει γενίκευση των ελαστικών «εργασιακών σχέσεων ομηρίας» (βλ. τρίμηνες συμβάσεις), σημαίνει φτηνούς, εξουθενωμένους, περιπλανώμενους υγειονομικούς για να μπαλάνουν τρύπες. Οι εργολαβίες που ήδη έχουν εισχωρήσει στα νοσοκομεία θα επεκταθούν σε όλα τα τμήματα. Ήδη έχει ξεκινήσει το «γλέντι» με αφορμή τις ελλείψεις μετά και τις αναστολές εργασίας των συναδέλφων που δεν εμβολιάστηκαν.
- Η «αξιολόγηση» στην υγεία δεν θα αφορά την βελτίωση των παρεχόμενων υπηρεσιών αλλά την υποταγή της στην λογική του κέρδους. Η λειτουργία των νοσοκομείων θα στηρίζεται στο όνομα της «καταπολέμησης της σπατάλης» και «του εξορθολογισμού των δαπανών», πράγμα που σημαίνει στέρηση από τους ασθενείς των αναγκαίων εξετάσεων, θεραπειών και φαρμάκων.
- Περαιτέρω μείωση του ήδη δραματικά μειωμένου αριθμού κρεβατιών μετά την μετατροπή νοσοκομείων σε νοσοκομεία μιας νόσου (covid-19). Θα μπουν νέα λουκέτα και συγχωνεύσεις τμημάτων, κλινικών και

νοσοκομείων με «κριτήριο» τη χιλιομετρική απόσταση, την πληρότητα κ.λπ.

► Νέοι κόφτες στις δωρεάν παροχές στους ασθενείς για φάρμακα, θεραπεία και εξετάσεις γιατί στο νέο Ε.Σ.Υ. «θα παίρνεις μόνο ότι πληρώνεις».

► Νέα δωράκια και νέα πελατεία στον ιδιωτικό επιχειρηματικό τομέα υγείας, που όχι μόνο λιποτάκτησε αλλά ρούφηξε και ζεστό κρατικό χρήμα την περίοδο της πανδημίας. Νέα πεδία κερδοφορίας στην υγεία για τα τρωκτικά από την παραπέρα εκχώρηση υπηρεσιών των δημόσιων νοσοκομείων, τις εργολαβίες, τις ΣΔΙΤ.

«Νέο» Ε.Σ.Υ. σημαίνει «δημόσιες» μονάδες υγείας αυτοχρηματοδοτούμενες, δηλαδή με ακόμα μεγαλύτερη μείωση της κρατικής χρηματοδότησης και με έσοδα από την οικονομική αφαίμαξη των ασθενών.

Μετά από δυο χρόνια διαχείρισης της πανδημίας, είναι φανερό ότι αυτή η κυβέρνηση δεν ενδιαφέρεται παρά μόνο για το πώς θα φορτώσει τα βάρη της οικονομικής κρίσης στις πλάτες των εργαζομένων, διαλύοντας κάθε δικαίωμα δημόσιας δωρεάν υγείας. Μόνο με ενότητα και αποφασιστικότητα υγειονομικών και ασθενών, μακριά από ατομικές λύσεις, μπορεί να αποτραπεί η επίθεση της κυβέρνησης στην υγεία και στα εργασιακά και συνδικαλιστικά δικαιώματα.

Ο νικηφόρος αγώνας των διανομέων της e-food και οι μεγαλύτερες κινητοποιήσεις των εκπαιδευτικών, δείχνουν τον δρόμο!

■ Γεωργία Βουλαργέλλη

Εντείνεται η φτώχεια και εξαθλίωση

Τραγικά παραμένουν τα ποσοστά φτώχειας στην Ελλάδα, με τη νέα οικονομική κρίση να υποβαθμίζει ολοένα το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Σύμφωνα με την ΕΛΣΤΑΤ, το ποσοστό φτώχειας το 2020 ανήλθε σε 28,9% και 3,04 εκ. άτομα, ενώ σε αντίστοιχη έρευνα της Eurostat, η Ελλάδα έχει το 3ο μεγαλύτερο ποσοστό πληθυσμού στην ΕΕ, που κινδυνεύει από φτώχεια ή κοινωνικό αποκλεισμό, πίσω από τη Ρουμανία και τη Βουλγαρία. Αντίστοιχα, καταλαμβάνει την 1η θέση πανευρωπαϊκά στο ποσοστό «σοβαρής υλικής στέρησης» των εργαζομένων από 18 ετών και πάνω (11,7% σύμφωνα με το ΙΝΕ-ΓΣΕΕ), με την κατηγορία του «φτωχού εργαζόμενου» να αποτελεί πλέον σταθερά ένα σημαντικό και αυξανόμενο τμήμα της κοινωνίας, λαμβάνοντας υπόψη και το ποσοστό του «μη φτωχού» πληθυσμού που στερείται βασικά αγαθά και υπηρεσίες (40%). Το ποσοστό παιδικής φτώχειας φτάνει το 31,5%, το 4ο μεγαλύτερο στην ΕΕ, με την ηλικιακή κατηγορία 0-17 να βιώνει σε μεγαλύτερο βαθμό τον κίνδυνο φτώχειας.

Παρόλο που οι αλχημείες της ΕΛΣΤΑΤ έδειξαν ότι το ατομικό διαθέσιμο εισόδημα αυξήθηκε κατά 7%(!), μαζί του και το επίσημο «κατώφλι φτώχειας» (60% του διαθέσιμου εισοδήματος, 5.269 ευρώ ανά μονοπρόσωπο νοικοκυριό), το ποσοστό του πληθυσμού που έχασε μέρος του εισοδήματός του ήταν 21,8%. Πιο κοντά στην πραγματική εικόνα της ελληνικής κοινωνίας είναι το ποσοστό του πληθυσμού

σε «κίνδυνο φτώχειας», υπολογισμένο με το κατώφλι του 2008 και τις τιμές του 2019, που εκτοξεύεται στο 37,9%. Αν αφαιρεθούν από το διαθέσιμο εισόδημα οι κοινωνικές μεταβιβάσεις (επιδόματα, συντάξεις), ανέρχεται σε 48,3%, αναδεικνύοντας πως η νεοφιλελεύθερη πολιτική πτωχοκομείου μισοσυντηρεί σχεδόν τον μισό πληθυσμό, αλλά και πως η ελληνική κοινωνία πασχίζει να επιβιώσει μέσω των συντάξεων, δηλαδή κοινωνικών κατακτήσεων που χτυπιούνται άγρια από νόμους-αντιασφαλιστικούς οδοστρωτήρες όπως του Χατζηδάκη κ.ά.

Η επιδείνωση των στοιχείων θα πρέπει να θεωρείται δεδομένη, καθώς βρίσκεται σε εξέλιξη το μεγάλο κύμα ανατιμήσεων σε βασικά αγαθά, όπως ενέργεια και τρόφιμα. Καθώς το ποσοστό της μέσης καταναλωτικής δαπάνης των νοικοκυριών για είδη διατροφής είναι αρκετά υψηλό (20%) συγκριτικά με τον ευρωπαϊκό μέσο όρο (στοιχεία 2019), με τις τωρινές αυξήσεις διακυβεύεται η κάλυψη βασικών διατροφικών αναγκών για μεγάλα κομμάτια της κοινωνίας. Ο πληθωρισμός ξεπέρασε το 3% για τον Οκτώβριο (το μεγαλύτερο ποσοστό τα τελευταία 10 χρόνια) και βγαίνει αυξανόμενος, με τις εξαγγελίες της κυβέρνησης Μητσοτάκη για επιδοτήσεις συνολικά 500 εκ. ευρώ να φαντάζουν απειροελάχιστες και εξευτελιστικές μπροστά στο τσουνάμι ανόδου των τιμών. Το 82% των εργαζομένων δηλώνει ότι η επιβάρυνσή του από την αύξηση τιμών είναι μεγάλη ή πολύ μεγάλη για το νοικοκυριό του, ενώ σχεδόν οι μισοί (48%) ζητάνε αυξήσεις στους μισθούς για να αντιμετω-

πίσουν την ακρίβεια, σύμφωνα με έρευνα του ΙΝΕ-ΓΣΕΕ. Η κυβέρνηση παραμένει παρατηρητής των αυξήσεων και προκαλεί τον κόσμο που αγωνιά, σύμφωνα άλλωστε με το ακραίο νεοφιλελεύθερο δόγμα της για την αποτελεσματική, ανεμπόδιστη λειτουργία της «ελεύθερης αγοράς», δηλαδή υπέρ της αχαλίνωτης κερδοσκοπίας των καπιταλιστών (ιδιαίτερα των πιο μεγάλων επιχειρήσεων). Ενώ μιλάει για γελοίες αυξήσεις στον κατώτατο μισθό (2%), που δεν φτάνουν ούτε για ένα κουλούρι. Ούτε κουβέντα για ουσιαστικές παρεμβάσεις όπως πλαφόν τιμών ή κατάργηση ΦΠΑ στα βασικά αγαθά κ.ά.

Επί 11 χρόνια όπου οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα βρισκόμαστε σε Μνημόνια Διαρκείας, εξαπολύεται μια σφοδρή επίθεση εναντίον μας, με την ελίτ και τους καπιταλιστές να πλουτίζουν όλο και πιο αρπακτικά και παρασιτικά στις πλάτες μας, καταπίνοντας ό,τι έχει απομείνει από εργατικά-λαϊκά εισοδήματα και κατακτήσεις. Οι μισθοί ποτέ δεν έφτασαν τα προ μνημονίου επίπεδα, αντιθέτως το κόστος διαβίωσης αυξάνεται, δημιουργώντας οριακή κατάσταση επιβίωσης για τους εργαζόμενους και φτωχούς. Με τις ιδιωτικοποιήσεις, το ξεπούλημα της ΔΕΗ, ακολουθώντας μετά η παιδεία, η υγεία, οι μεταφορές, η ιδιωτικοποίηση της κοινωνικής ασφάλισης κ.ά., περιστέλλονται τα δημόσια αγαθά και μεταφέρεται το κόστος στις πλάτες των εργαζομένων, που θα πληρώνουν εκ νέου τα σπασμένα της κρίσης, χάνοντας τα μοναδικά αποθέματα που τους είχαν απομείνει.

Η φτωχοποίηση του ελληνικού λαού δεν μπορεί να λυθεί ούτε με «επιδοτήσεις»-επιδόματα, ούτε με φύκια και μεταξωτές κορδέλες, όπως κάνουν όλες οι μνημονιακές κυβερνήσεις. Αντίθετα, αυτές είναι νεοφιλελεύθερες πολιτικές ελεημοσύνης που συντηρούν την φτώχεια και δίνουν το ελεύθερο στους μεγαλοκαπιταλιστές να συνεχίζουν να κερδοσκοπούν πάνω στα ερείπια της κρίσης, εγκαταλείποντας διαρκώς τις παραγωγικές οικονομικές λειτουργίες, αρπάζοντας μισθούς, δικαιώματα, κοινωνικό πλούτο (συλλογικό και ατομικό). Χρειάζεται μια βαθιά αναδιοργάνωση της οικονομίας σε άλλη κατεύθυνση, ένα ριζοσπαστικό, ταξικό, αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα σωτηρίας για μην πεθάνουμε από την πείνα. Να ανοίξουν οι κλειστές επιχειρήσεις, να εθνικοποιηθούν υπό εργατικό έλεγχο όλοι οι τομείς-κλειδιά της οικονομίας, για να περάσει ο πλούτος στα χέρια της κοινωνίας και όχι στα «σεντούκια» των τραπεζιτών και των hedge funds. Αυτά μπορούν να πραγματοποιηθούν μόνο αν βρούμε απ' τον ζουρλομανδύα της ΕΕ και του Ευρώ, που μας καταδικάζουν σε παρατεταμένη εξαθλίωση, αν διαγράψουμε το χρέος, που υποθηκεύει το μέλλον πολλών γενεών. Δεν μπορούν να γίνουν από το υπάρχον χρεοκοπημένο πολιτικό κατεστημένο, αλλά μόνο μέσα από ταξικούς αγώνες και συγκρούσεις που θα φτάσουν μέχρι την επιβολή μιας επαναστατικής Κυβέρνησης των Εργαζομένων.

■ Χάρης Μ.

Πανελλαδικό Διήμερο ΣΣΠ

Πλούσια συζήτηση, αποφάσεις αγώνα

Πραγματοποιήθηκε το Σαββατοκύριακο 16-17 Οκτωβρίου η πανελλαδική διαδικασία της Σοσιαλιστικής Σπουδαστικής Πάλης στη Νομική του ΕΚΠΑ. Είναι η πρώτη φορά που διοργανώνεται στην Αθήνα και παρά τις αντιξοότητες (περιορισμοί πανδημίας κ.ά.), ολοκληρώθηκε με επιτυχία. Συμμετείχαν αγωνιστές και από τις 4 πόλεις που παρεμβαίνουμε (Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Γιάννενα, Πάτρα), επιμένοντας στις ζωντανές διαδικασίες, κόντρα στην τάση εγκατάλειψής τους για στείρες «διαδικτυακές».

Πραγματοποιήθηκαν 3 συζητήσεις: α) Πολιτική και οικονομική κατάσταση. Επίθεση στην γ' βάρδια εκπαίδευση. β) Κατάσταση του φοιτητικού κινήματος. Απολογισμός και σχεδιασμός της ΣΣΠ. γ) Δομή, λειτουργία, οικοδόμηση της ΣΣΠ. Ήταν ένας ακόμα σημαντικός σταθμός σε συνέχεια των διαδικασιών και επεμβάσεών μας το προηγούμενο διάστημα (18ο Αντικαπιταλιστικό Κάμπινγκ, διαδήλωση ΔΕΘ κ.ά.) αλλά και της επέμβασής μας στις περσινές κινητοποιήσεις ενάντια στο ν. Κεραμέως-Χρυσόχοϊδη. Οι συζητήσεις ήταν πλούσιες σε συμμετοχή και περιεχόμενο, ανταλλάχθηκαν σημαντικές εμπειρίες, έγιναν πολλές τοποθετήσεις από το σύνολο

σχεδόν των αγωνιστών, με αποτέλεσμα μια πολύ καλή μεταφορά εικόνας για την κατάσταση στις διάφορες πόλεις και σχολές. Βγήκαν πολύτιμα συμπεράσματα, που μας εξοπλίζουν, ώστε να είμαστε όσο το δυνατόν καλύτερα προετοιμασμένοι στο νέο ακαδημαϊκό έτος και τις αυξανόμενες απαιτήσεις της περιόδου. Συμμετείχαν επίσης συναγωνιστές από τη Μαθητική Αντίθεση.

Το άνοιγμα των σχολών, μετά από 1,5 χρόνο, έγινε εντελώς τυχοδιωκτικά. Η κυβέρνηση δεν πήρε κανένα ουσιαστικό μέτρο προστασίας, ελπίζοντας ότι το εμβόλιο από μόνο του θα σώσει την κατάσταση. Δε δίνει δεκάρα για την υγεία της νεολαίας και γενικότερα του λαού, ενώ την ενδιαφέρει μόνο να φανεί ότι προχωράει ομαλά η διαζώσης εκπαίδευση, χωρίς να ξοδέψει ούτε ευρώ. Παράλληλα, προσπαθεί όσο μπορεί να εφαρμόσει το ν. Κεραμέως-Χρυσόχοϊδη (αλλά και τον προηγούμενο νόμο για τη σύνδεση αξιολόγησης-χρηματοδότησης). Πέταξε 40.000 μαθητές εκτός πανεπιστημίων με την ταξική και απάνθρωπη ΕΒΕ. Σειρά πήραν οι «έλεγχτοι εισόδου» με υγειονομικό πρόσχημα (δημιουργώντας χαοτικές και γελοίες καταστάσεις στις σχολές), που γίνονται ακόμη και από εταιρίες security, σε μια προσπάθεια να νομι-

μοποιήσουν αυτή την κατάσταση στα μάτια των φοιτητών και να ανοίξουν δρόμους για ένταση της καταστολής μέσα στις σχολές. Παραμονεύουν τα πειθαρχικά και οι διαγραφές φοιτητών, ενώ παρά το πάγωμα της πανεπιστημιακής αστυνομίας η κυβέρνηση, στην πρώτη ευκαιρία, και πάντα σε συνεννόηση με την πρωταγία του ΕΜΠ και τον κοσμήτορα της ΣΕΜΦΕ, έφερε την αστυνομία μέσα στο Πολυτεχνείο (με το ευφάνταστο πρόσχημα «αυθαίρετης δόμησης», όπως ονόμασαν την επιδιόρθωση τοίχου πολιτικού στεκιού τα ΜΜΕ της λίστας Πέτσα). Πραγματικά άμεση κινητοποίηση του κρατικού μηχανισμού, την ίδια μέρα που η κυβέρνηση παρακολουθούσε απαθής την Αττική να πνίγεται και ενώ το Πολυτεχνείο είχε κλείσει λόγω του κινδύνου για πλημμύρες και οι φοιτητές απουσίαζαν!

Δυστυχώς, για την ώρα το κίνημα δείχνει μουνδιασμένο (το λιγότερο) και οι φοιτητές απροετοίμαστοι. Μεγάλη ευθύνη γι' αυτό έχουν και η ΚΝΕ και τα ΕΑΑΚ, που η πολιτική τους οδηγεί σε αποπροσανατολισμό ή και σιωπή, χωρίς να προετοιμάζει για το πόσο σκληρή είναι η κατάσταση και για έναν αγώνα διαρκείας. Είναι χαρακτηριστική η ατονία ή αμηχανία με την οποία αντιμετωπίστηκε ένα γεγονός τόσο ση-

μαντικό, όπως η αστυνομική εισβολή στο χώρο του ΕΜΠ.

Το 2μερο της ΣΣΠ κατέγραψε τις πολιτικές και πρακτικές κατακτήσεις της παράταξής μας: σωστή και έγκαιρη ανάλυση της επίθεσης, σταθερή στάση απέναντι στις πιέσεις της περιόδου, προσπάθειες ενωτικής πολιτικής μέσα από την προώθηση των δομών αυτοοργάνωσης, άπλωμα της παρουσίας μας σε πόλεις και σχολές, εμπλουτισμός υλικού (περιοδικό, μπροσουρές, blog κ.ά.). Η ενίσχυση της ΣΣΠ θα παίξει έναν κρίσιμο ρόλο, ώστε να αρχίσει το φοιτητικό κίνημα να συγκροτείται και να «βγαίνει» ενάντια στους νόμους Κεραμέως - καθήκον που στο 2μερο αποφασίστηκε να το παλέψουμε και να το προωθήσουμε άμεσα. Συνολικά, η ενίσχυση-οικοδόμηση της ΣΣΠ είναι απαραίτητη για μια αλλαγή των συσχετισμών, μια ανασυγκρότηση-ανασύνθεση του φοιτητικού κινήματος, ξεπερνώντας τα σημερινά σοβαρά προβλήματα του, παραμερίζοντας κάθε αποπροσανατολιστική και αδιέξοδη πολιτική στο εσωτερικό του - ώστε αυτό να πάρει τη θέση που του αρμόζει στην πάλη για την ανατροπή της κυβέρνησης Μητσοτάκη και των άθλιων νεοφιλελεύθερων πολιτικών.

Δολοφονία στο Πέραμα

Ολοταχώς προς μια ακροδεξιή αναδίπλωση της ΕΛΑΣ

Το βράδυ της Παρασκευής 22 Οκτωβρίου η ΕΛΑΣ κατέγραφε μια ακόμη δολοφονία στο αιματοβαμμένο ιστορικό της. Αυτή τη φορά μετά από καταδίωξη τριών φτωχοδιαβόλων Ρομά, μια ομάδα εφτά αστυνομικών της ΔΙΑΣ εκτέλεσε εν ψυχρώ με 38 σφαίρες τον Νίκο Σαμπάνη, συνεπιβάτη του αμαξίου που τον βρήκε μία σφαίρα στον θώρακα και μία στον λαιμό. Ένας ακόμα τραυματίστηκε ενώ ο μικρότερος σε ηλικία οδηγός διέφυγε μετά τους πυροβολισμούς.

Από τις πρώτες στιγμές αυτά που ακούστηκαν για το περιστατικό από την ΕΛΑΣ είναι οφθαλμοφανή ψεύδη. Πρώτα παρουσιάστηκε επισήμως το περιστατικό από την ΕΛΑΣ ως μια συμπλοκή με κακοποιούς που μετρούσε 7 τραυματίες αστυνομικούς και ότι δήθεν έδρασαν σε άμυνα. Απ' ότι αποκαλύφθηκε γρήγορα από βίντεο στο Πέραμα, δεν υπήρχε ούτε ένας τραυματίας αστυνομικός, ενώ οι αστυνομικοί παραδέχτηκαν πως δεν υπήρχε ένοπλος στο αμάξι και πως δεν δέχτηκαν πυρά. Στη συνέχεια, στις κατηγορίες για ρατσιστικά κίνητρα πίσω από την εκτέλεση υποστήριξαν πως δεν γνώριζαν τη καταγωγή αυτών που καταδίωκαν. Όπως αποκαλύφθηκε σε ηχητικά ντοκουμέντα από την επικοινωνία των αστυνομικών με το Κέντρο, ήξεραν πολύ καλά πως ήταν Ρομά.

Η προπαγάνδα αυτή τη φορά της κυβέρνησης δεν είναι ότι οι 7 αστυνομικοί της ΔΙΑΣ αποτελούν μεμονωμένα περιστατικά, αλλά ότι οι αστυνομικοί έδρασαν στα πλαίσια των καθηκόντων τους και το ζήτημα είναι επιχειρησιακό! Με αυτόν τρόπο έστω και δήθεν αντιπολιτευτικά, αντιμετώπισαν το ζήτημα τα κόμματα της αντιπολίτευσης στο κοινοβούλιο, μεταξύ αυτών και το ΚΚΕ που στις ανακοινώσεις του μιλά για «κανονές εμπλοκής» και για «ερωτήματα που εγείρονται χωρίς να προκαταλαμβάνεται η έρευνα», ενώ ο ΣΥΡΙΖΑ ψάχνει το πρόβλημα στην ελλιπή εκπαίδευση.

Η δολοφονία δεν έγινε ούτε μεμονωμένα ούτε στα πλαίσια επιχειρησιακής αποτυχίας και άμυνας. Η αστυνομία από τότε που έχει μπει σε εφαρμογή το δόγμα «Νόμος και Τάξη» της ΝΔ, έχει αποκτήσει υπερεξουσίες σε όλα τα επίπεδα, που διογκώθηκαν στα περιοριστικά μέτρα της πανδημίας, ενώ εξοπλίζονται όλο και περισσότερο, κυριολεκτικά και νομικά, με το νόμο Χρυσοχοϊδή για την απαγόρευση διαδηλώσεων, και την πανεπιστημιακή αστυνομία. Την ίδια ώρα η αστυνομία είναι στο απυρόβλητο, ενώ παρ' όλο το κλίμα που επικράτησε μετά την έκρηξη της της λαϊκής οργής στη Νέα Σμύρνη, η πολιτική της ηγεσία δεν δίστασε να ανακαλύψει εξιλαστήρια θύματα όπως ο περίφημος «Ινδιάνος» και να εξαντλήσει κάθε περιθώριο

εκδικητικότητας, για να δείξει την στήριξή της. Αυτή πολιτική κάλυψη και αβάντα όπλισαν τα χέρια των αστυνομικών ώστε να γαζώσουν τον Νίκο Σαμπάνη.

Από κοντά είναι όμως και ο ενδημικός ρατσισμός του ελληνικού κράτους απέναντι στους Ρομά. Μια κοινότητα που βρίσκεται στον ελλαδικό χώρο από καταβολής ελληνικού κράτους, καταδικασμένη από τον ελληνικό εθνικισμό σε ισόβια ακραία φτώχεια και η οποία απέκτησε για πρώτη φορά ελληνική ιθαγένεια το 1979! Σε μια περίοδο όπου ολοένα και μεγαλύτερα κομμάτια της ελληνικής εργατικής τάξης βυθίζονται στην ακραία φτώχεια και στο περιθώριο, είτε λόγω ανεργίας είτε λόγω ημιαπασχόλησης, σε μια περίοδο που οι μετανάστες και οι πρόσφυγες φυλακίζονται σε στρατόπεδα συγκέντρωσης ή πνίγονται στο Αιγαίο, η κοινωνική ένταξη των Ρομά για το ελληνικό κράτος και ο απεγκλωβισμός τους από το περιθώριο, δεν μπαίνει ούτε κατά διάνοια στην ατζέντα συζήτησης. Όσο η ακραία φτώχεια οξύνεται από την ακρίβεια στα βασικά αγαθά, η κυβέρνηση δεν μπορεί παρά να προετοιμάζει τις δυνάμεις καταστολής για να καταστείλει με στρατιωτικούς όρους τις αντιδράσεις των ακραία φτωχών μαζών.

Λόγω αυτού, στη κινητοποίηση 800 διαδηλωτών των οργανώσεων της εξοικονομικής αριστεράς και συλλογικοτήτων του αναρχικού χώρου στις

25/10, οι δυνάμεις καταστολής συνέχισαν το κρεσέντο βίας, στέλνοντας 5 διαδηλωτές στο νοσοκομείο ενώ την επόμενη μέρα, εφόρμησαν σε μπλοκ αναρχικών, με απολογισμό τραυματίες, βιαιοπραγίες σε περαστικούς ακόμη και σπασμένα τζάμια καταστημάτων από τους αφηνιασμένους ΜΑΤατζήδες.

Μπροστά σε αυτά ο υπουργός ΠροΠο, Θεοδωρικάκος φρόντισε να επιβραβεύσει και να στηρίξει με τη επίσκεψή του τους δολοφόνους, προοικονόμησε την απόφαση της «ανεξάρτητης» ταξικής δικαιοσύνης να αφεθούν ελεύθεροι πλήρως, ξήλωσε τη διοίκηση της Άμεσης Δράσης επειδή (άκουσον-άκουσον) σταματά εν δυνάμει θανατηφόρες καταδίωξεις και λίγο πολύ απάντησε στον κυνικό διάλογο περί επιχειρησιακής αποτυχίας ή επιτυχίας (κατά Άδωνη και Μπαλάσκα), με μετεκπαιδευσεις ειδικών φρουρών και ΔΙΑΣ και εισηγήσεις για κακουρηγματοτικές διώξεις σε όσους ζουν από κλοπές!

Μια επικίνδυνη στρατιωτικοποίηση της αστυνομίας (στα πρότυπα ΗΠΑ - Γαλλίας) είναι στα σκαριά και οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα έχουν άμεσο συμφέρον να την εμποδίσουν. Για τα συμφέροντα της εργατικής τάξης το περιθώριο έχει χώρο μόνο για τους αστούς, τους πολιτικούς, τους και τους ένστολους «ροπαλοφόρους» τους.

Αποφυλάκιση Πατέλη

Εκτός φυλακής ένας - ένας οι χρυσαυγίτες δολοφόνοι

Μόλις ένα χρόνο μετά τη δίκη της Χρυσής Αυγής, τις πολυετείς ποινές στους φασίστες δολοφόνους και τον χαρακτηρισμό της ως εγκληματική οργάνωση, ένας-ένας οι φυλακισμένοι καταδικασθέντες βγαίνουν από τη φυλακή ή προετοιμάζουν αιτήσεις για την αποφυλάκισή τους. Την αρχή έκαναν οι Νίκος Παπαβασιλείου και Πύργος Τσακανίκας. Και οι δύο ήταν μέλη του πυρήνα της Νίκαιας και είχαν καταδικαστεί σε μικρότερες ποινές επειδή, λόγω αμφιβολιών, είχαν κριθεί αθώοι για την συνέργεια στη δολοφονία του Παύλου Φύσσα.

Οι αποφυλακίσεις των χρυσαυγιτών με μικρότερες ποινές προκαλεί αλλά ήταν αναμενόμενο να συμβεί (αν και όχι τόσο σύντομα), με τα παραθυράκια που προσφέρει η αστική δικαιοσύνη και τη σκανδαλώδη εύνοια που δείχνει μερίδα δικαστικών προς τα μέλη της Χρυσής Αυγής.

Με τη συμπλήρωση ενός χρόνου από την καταδίκη της Χρυσής Αυγής, έγινε δεκτή κατά πλειοψηφία από το πενταμελές εφετείο αναστολών, στις 18/10, η αίτηση αποφυλάκισης του Πύργου Πατέλη. Ο Πατέλης δεν ήταν κάποιο απλό μέλος ή στέλεχος της Χρυσής Αυγής. Ήταν πυρηνάρχης

Νίκαιας και εργαζόταν για 10 χρόνια στα κεντρικά γραφεία της Χρυσής Αυγής. Το βράδυ της δολοφονίας Φύσσα οργάνωσε το τάγμα εφόδου και ήταν αυτός με τον οποίο επικοινωνήσε ο Ρουπακιάς. Ήταν αυτός που όρκιζε νεοσύλλεκτους χρυσαυγίτες και που έλεγε πως «ό,τι κινείται σφάζεται, αρκεί να πάρω το ΟΚ από τον Λαγό». Είχε καταδικαστεί σε ποινή φυλάκισης 10 ετών και 2 μηνών για ένταξη σε εγκληματική οργάνωση και απλή συνέργεια στη δολοφονία του Παύλου Φύσσα. Έμεινε στη φυλακή μόνο 30 μήνες, λιγότερο από το 1/4 της ποινής του!

Ακόμα πιο εξοργιστικό είναι το παρασκήνιο της αποφυλάκισης Πατέλη και το σκεπτικό του πενταμελούς εφετείου αναστολών. Πρόεδρος της σύνθεσης του πενταμελούς εφετείου ήταν η Ουρανία Κουζέλη και αυτή ήταν η τρίτη φορά που ψήφισε υπέρ της αποφυλάκισης χρυσαυγιτών. Οι άλλες δύο περιπτώσεις ήταν των Αντώνη Γρέγου και Νίκου Αποστόλου, αλλά τότε είχε μειοψηφίσει. Στη σύνθεση του δικαστηρίου ήταν ακόμα οι Ανδρέας Ντόκος (δικαστής στη δίκη της Χρυσής Αυγής) και ο Χρήστος Παπακώστας (ανακριτής στη δικογραφία της Χρυσής Αυγής). Όμως και οι δύο αυτοεξαιρέθηκαν για λόγους αμεροληψίας.

Ο εισαγγελέας Ιωάννης Κούτρας πρότεινε την αποφυλάκιση του Πατέλη με εξοργιστικά, νομικά έωλα επιχειρήματα τα οποία η «ανεξάρτητη» δικαιοσύνη δεν δέχεται για άλλους κρατούμενους αλλά οι συμπάθειες δεν κρύβονται... Σύμφωνα με το σκεπτικό του εισαγγελέα φαίνεται: α) να προκύπτει σοβαρό πρόβλημα διατάραξης της ψυχοκοινωνικής ζωής του παιδιού

του Γ. Πατέλη και ότι η συνέχιση της παραμονής του στη φυλακή θα προκαλέσει επίταση του προβλήματος. β) ότι ο κατηγορούμενος έχει «το τεκμήριο της αθωότητας μέχρι την αμετάκλητη απόφαση του δευτεροβάθμιου δικαστηρίου», και «ανεξάρτητα από την ιδεολογία του και τη φύση της κατηγορίας, ήταν υποδειγματικός κατηγορούμενος καθώς έθεσε τον εαυτό του στη διάθεση των Αρχών». γ) ότι ο Γ. Πατέλης δεν είναι ύποπτος φυγής ή φυγοδικίας και «έχω την αίσθηση ότι η πράξη (σ.σ. η δολοφονία Φύσσα) έγινε για συγκεκριμένους λόγους εν όψει συγκεκριμένων συνθηκών και δεν υπάρχει σοβαρά μεγάλη πιθανότητα τέλεσης νέας πράξης».

Έτσι, απλά, ο εισαγγελέας δεν εκτίμησε ότι οι πρόσφατες επιθέσεις χρυσαυγιτών στη Σταυρούπολη και στο Νέο Ηράκλειο είναι παρόμοιες συνθήκες με θύματα αντιφασίστες, παρ' όλο που γι' αυτές ακριβώς τις υποθέσεις έχει διαταχθεί έρευνα από τον εισαγγελέα του Αρείου Πάγου, Βασίλη Πλιώτα.

Μετά τον σάλο που προκάλεσε η απόφαση αποφυλάκισης κατατέθηκε στον Άρειο Πάγο αίτημα αναίρεσης. Την αρχή έκανε ο εισαγγελέας του Αρείου Πάγου, Βασίλης Πλιώτας. Ακολούθησε ο αντεισαγγελέας Χαράλαμπος Μωυσίδης. Μένει να δούμε αν το ανώτατο δικαστήριο θα αδειάσει την έδρα και η υπόθεση θα επιστρέψει στο Εφετείο Αναστολών, όπου με διαφορετική σύνθεση θα κριθεί από μηδενική βάση το αίτημα αποφυλάκισης.

Η σκανδαλώδης εύνοια προς τον Πατέλη, άνοιξε την όρεξη και άλλων φυλακισμένων φασιστών. Το πενταμελές εφετείο αναστολών εξέτασε τις αιτήσεις τριών ακό-

μα χρυσαυγιτών. Πρόκειται για τους:

Αναστάσιο Πανταζή, πυρηνάρχη στο Πέραμα (ποινή 10 ετών), Αριστοτέλη Χρυσάφιτη (ποινή 7 ετών), Αναστάσιου Αναδιώτη (ποινή 7 ετών). Λόγω των αντιδράσεων, το πενταμελές εφετείο αναστολών απέρριψε τα αιτήματα αποφυλάκισης. Τα σημάδια, παρά την αναδίπλωση, για τη πορεία μέχρι το εφετείο δεν είναι καλά και στρώνουν το έδαφος για μία πολύ μικρότερη ποινή στο εφετείο για τους φασίστες δολοφόνους της Χρυσής Αυγής.

Η καταδίκη της Χρυσής Αυγής και η φυλάκιση αρκετών ηγετικών μελών της ήταν μια μεγάλη νίκη του αντιφασιστικού κινήματος, της οικογένειας του Παύλου Φύσσα και όλων των θυμάτων της εγκληματικής δράσης (με τις πλάτες αστυνομίας και δικαστών για μεγάλο χρονικό διάστημα) της φασιστικής οργάνωσης. Αυτή η νίκη δεν ήρθε ούτε από την δήθεν ανεξάρτητη δικαιοσύνη ούτε από το δημοκρατικό τόξο, και ειδικά τη ΝΔ. Αυτό το «δημοκρατικό τόξο», τα μνημονιακά πολιτικά κόμματα, είναι που με τις πολιτικές τους έθρεψαν και θρέφουν τον φασισμό, στηρίζουν το σύστημα που τους γεννά. Η νίκη δεν έχει έρθει ακόμα, όσο η μεγάλη «εγκληματική οργάνωση» όλων των νεοφιλελεύθερων αλωνίζει, τσαλαπατά τα εργασιακά, κοινωνικά, πολιτικά και ανθρώπινα δικαιώματα, ταπεινώνει τους εργαζόμενους και τους νέους, ενισχύει το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης των ΜΑΤ και των δικαστηρίων. Ο φασισμός είναι θανάσιμος εχθρός των εργαζόμενων, που δεν τσακίζεται στις αίθουσες των αστικών δικαστηρίων αλλά στον δρόμο με τους αγώνες μας, με ένα μαχητικό Ενιαίο Ταξικό Μέτωπο.

ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ

Το μέσο για την πλήρη ιδιω

Η αξιολόγηση των εκπαιδευτικών και του εκπαιδευτικού έργου είναι ίσως η πιο σημαντική εκκρεμότητα των αστικών κυβερνήσεων στη χώρα μας, εδώ και περίπου 30 χρόνια, και το ζήτημα που έχει απασχολήσει περισσότερο από οτιδήποτε άλλο τις εκάστοτε κυβερνήσεις και τους εκπαιδευτικούς.

■ **ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ**

Είναι βασική κατεύθυνση του ΟΟΣΑ και της ΕΕ, με την Ελλάδα να είναι μια από τις ελάχιστες χώρες, όπου με τους αγώνες μας σαν εκπαιδευτικοί εμποδίσαμε την εφαρμογή της αξιολόγησης σε όλες τις προσπάθειες που έγιναν από όλους τους υπουργούς Παιδείας, από το 1982 (που με τον ν. 1304 καταργήθηκε ο θεσμός του επιθεωρητή) μέχρι σήμερα. Η αξιολόγηση παρουσιάζεται από τις κυβερνήσεις και τους υπουργούς Παιδείας σαν μια ουδέτερη, επιστημονική διαδικασία που αποσκοπεί στη βελτίωση της παρεχόμενης εκπαίδευσης και σαν η μαγική λύση για όλα τα δεινά της εκπαίδευσης, παρόλο που η συνταγή είναι δοκιμασμένη, με τραγικές συνέπειες. Αρκεί να ριξουμε μια ματιά στα εκπαιδευτικά συστήματα της Αγγλίας και των ΗΠΑ για να δούμε ότι τα αποτελέσματα της αξιολόγησης σε αυτά είναι το κλείσιμο σχολείων, η αύξηση του λειτουργικού αναλφαριθμητισμού, η αύξηση της σχολικής διαρροής κ.ά.

Τα σημαντικότερα νομοθετήματα της αξιολόγησης, που όμως έμειναν στα χαρτιά, είναι:

Ο νόμος 1566/1985 που καθιέρωσε για πρώτη φορά τον όρο αξιολόγηση του εκπαιδευτικού έργου, χωρίς να διευ-

κρινίζει στο πως θα εφαρμοστεί.

Ο νόμος 2525/1997, γνωστός ως «νόμος Αρσένη», επέβαλε μια τρομακτική ένταση της αξιολόγησης των μαθητών ενώ επιχείρησε και την αξιολόγηση της επάρκειας του εκπαιδευτικού και της απόδοσης της σχολικής μονάδας από ένα Σώμα Μονίμων Αξιολογητών (Σ.Μ.Α.) που δημιούργησε. Η έκθεση αξιολόγησης της σχολικής μονάδας ήταν αρμοδιότητα του διευθυντή.

Με τον νόμο 2986/2002, ο υπουργός Παιδείας Π. Ευθυμίου κατήργησε το Σ.Μ.Α. και καθιέρωσε την αυτοαξιολόγηση της σχολικής μονάδας, με την έκθεση αξιολόγησης να συντάσσεται από το σύλλογο διδασκόντων. Αξιολογεί επίσης τον εκπαιδευτικό ως προς την επιστημονική κατάρτιση, την παιδαγωγική ικανότητα, την ενδοσχολική και εξωσχολική συμπεριφορά και συνδέει το αποτέλεσμα με τη μονιμοποίηση, την μισθολογική και βαθμολογική εξέλιξη.

Το 2010 και ενώ είχε ξεκινήσει η εποχή των μνημονίων στην Ελλάδα, με υπουργό Παιδείας την Α. Διαμαντοπούλου ψηφίζεται ο νόμος 3848/2010 που αφορά αποκλειστικά στην αυτοαξιολόγηση της σχολικής μονάδας, με προγράμματα δράσης και έκθεση αξιολόγησης που καταρτίζονται από τον δι-

ευθυντή σε συνεργασία με το σύλλογο. Ως προς την αξιολόγηση των εκπαιδευτικών εξακολουθούσε να ισχύει ο νόμος 2986/2002.

Το 2013, ο τότε υπουργός Παιδείας Κ. Αρβανιτόπουλος, αφού έθεσε σε διαθεσιμότητα/απόλυση 2.500 εκπαιδευτικούς και περίπου 2.200 σχολικούς φύλακες, με το νόμο 4142/2013 θεσμοθέτησε την «Αρχή Διασφάλισης της Ποιότητας στην Πρωτοβάθμια και Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση» (Α.ΔΙ.Π.Π.ΔΕ) που ο βασικός ρόλος του ήταν η εποπτεία και εφαρμογή της αξιολόγησης, ενώ με το Π.Δ.152/05-11-2013 καθόρισε ένα σύστημα αξιολόγησης, από πάνω προς τα κάτω, των εκπαιδευτικών, που θα διενεργούνταν από τον σχολικό σύμ-

Ο αγώνας ενάντια στην αξιολόγηση πρέπει να συνεχιστεί

Ο αγώνας των εκπαιδευτικών κατάφερε να στριμώξει το υπουργείο Παιδείας και την κυβέρνηση, όμως από την προδιαγεγραμμένη ήττα τους τους έσωσαν οι δυνάμεις της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας (ΔΑΚΕ, ΣΥΝΕΚ, ΠΕΚ) αλλά και ένα κομμάτι των Παρεμβάσεων-Κινήσεων-Συσπειρώσεων που ξεπούλησαν την απεργία αποχή στην πιο κρίσιμη στιγμή του αγώνα.

Το ξεπούλημα ξεκίνησε από την απόφαση που πάρθηκε στο ΔΣ της ΔΟΕ στις 10 Οκτώβρη δηλαδή μία μέρα πριν τη μεγαλειώδη απεργία και πορεία των εκπαιδευτικών αλλά και πριν την απόφαση του εφετείου. Αποφασίστηκε να σταματήσει η απεργία-αποχή σε περίπτωση αρνητικής δικαστικής απόφασης και να υλοποιηθεί η συμμετοχή στις διαδικασίες αξιολόγησης των εκπαιδευτικών με κοινό κείμενο. Η απόφαση αυτή πάρθηκε με 6 ψήφους σε σύνολο 11, των παρατάξεων της ΔΑΚΕ (ΝΔ):3, ΕΡΑ (ΣΥΡΙΖΑ):1, ΑΕΕ-ΚΕ:1 και ενός από τους δύο εκπροσώπους των Παρεμβάσεων (ΑΝΤΑΡΣΥΑ - Μ-Λ ΚΚΕ) ενώ η ΔΗΣΥ(ΚΙΝΑΛ):2 ψήφισε κατά, μόνο και μόνο γιατί ήθελε να εφαρμοστεί αυτούσια η αξιολόγηση. Απ' την άλλη, ο δεύτερος εκπρόσωπος των Παρεμβάσεων και

οι δύο της ΑΣΕ (ΚΚΕ) ψήφισαν υπέρ της συνέχισης της απεργίας-αποχής. Σε νέα συνεδρίαση του ΔΣ της ΔΟΕ στις 14/10, και παρά την τεράστια επιτυχία της απεργίας και την απόφαση του εφετείου που έδινε τη δυνατότητα επαναπροκήρυξης της απεργίας-αποχής (αφού αυτή δεν κρίθηκε καταχρηστική), κανένα από τα 6 μέλη δεν άλλαξε τη ψήφο του. Η απόφαση αυτή στη ΔΟΕ χρησιμοποιήθηκε την επόμενη μέρα, στις 12/10, στο Διοικητικό Συμβούλιο της ΟΛΜΕ από τις ΣΥΝΕΚ (ΣΥΡΙΖΑ) (που υποστήριξαν ότι δεν μπορούμε να συνεχίσουμε μόνοι μας σαν καθηγητές), τη ΔΑΚΕ και τη ΠΕΚ (ΚΙΝΑΛ) (που από την αρχή ήταν ενάντια στην απεργία-αποχή), κι έτσι ψήφισαν τη διακοπή της απεργίας-αποχής. Αυτό επέβαλαν και στη Γενική Συνέλευση των Προέδρων ΕΛΜΕ στις 16/10 με την πραξικοπηματική νόθευση των αποφάσεων κάποιων σωματείων (βλέπε ανακοίνωση ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗΣ των ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ). Η αγανάκτηση του κλάδου αλλά και η διάθεσή του να συνεχίσει τον αγώνα εκφράστηκε και στην Ολομέλεια των προέδρων των Συλλόγων Δασκάλων στις 23/10, όπου 108 από τους 111 Συλλόγους αποφάσισαν τη συνέχιση της απεργίας-αποχής. Όμως και πάλι αγνοήθηκαν από την πλειοψηφία της ηγεσίας της ΔΟΕ, η οποία επικαλέστηκε ότι

καταστατικά δεν είχαν απαρτία οι συνελεύσεις.

Η απόφαση-ξεπούλημα των δυνάμεων ΔΑΚΕ - ΠΕΚ - ΣΥΝΕΚ είναι μια πολιτική απόφαση των δυνάμεων αυτών να σταματήσουν τον αγώνα και την απεργία-αποχή γιατί θέλουν να στηρίξουν την κυβέρνηση και γιατί συμφωνούν με την αξιολόγηση αλλά και συνολικά με την πολιτική για την εκπαίδευση που επιχειρείται να επιβληθεί από κυβέρνηση, Ε.Ε και ΟΟΣΑ. Ειδικά για τις δυνάμεις των ΣΥΝΕΚ οι οποίες στην αρχή στηρίζαν τον αγώνα των εκπαιδευτικών αλλά στην κρίσιμη στιγμή επέλεξαν να προδώσουν τον αγώνα, η εξήγηση είναι απλή: συμφωνούν και αυτοί με την αξιολόγηση και σε περίπτωση επαναφοράς του ΣΥΡΙΖΑ στην κυβέρνηση θα επιχειρήσουν να την εφαρμόσουν.

Όσο για τη στάση ενός κομματιού των Παρεμβάσεων στο ΔΣ της ΔΟΕ, δεν φανερώνει παρά την ηττοπάθειά τους αλλά κυρίως ότι δεν στηρίζονται και δεν πιστεύουν στις δυνάμεις των εργαζόμενων. Κινούνται συνεχώς στην κατεύθυνση του να πείσουν τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία μέσα στα σωματεία, αντί να οργανώσουν τους εργαζομένους. Υποτίμησαν τη μαχητικότητα των εκπαιδευτικών και φοβήθηκαν μάλλον περισσότερο από αυτούς τις δικαστικές αποφάσεις.

Οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ στην αρχή στήριξαν την απεργία-αποχή, όμως δεν βοήθησαν στη ενοποίηση του αγώνα αυτού με τα υπόλοιπα σωματεία, αφού στη συνάντηση στο Σπóρτινγκ (5/10) δεν πρότειναν κοινή απεργία με τους εκπαιδευτικούς για να καταργήσουμε στην πράξη τον Νόμο Χατζηδάκη, αλλά αρκέστηκαν σε μια απογευματινή πορεία πολύ αργότερα στις 4/11. Παρά τις κορώνες τους για συνέχιση της απεργίας-αποχής, αρνήθηκαν να την προκηρύξουν οι ΕΛΜΕ και οι ΣΕΠΕ έτσι ώστε να μην προχωρήσει η αξιολόγηση και ταυτόχρονα να πιεστεί ουσιαστικά η ΟΛΜΕ και η ΔΟΕ να την επαναπροκηρύξουν. Τώρα αρνούνται να γίνουν Γενικές Συνελεύσεις στις ΕΛΜΕ αν δεν τις καλέσει η ΟΛΜΕ και αρνούνται να υλοποιήσουν μέσα στα ΔΣ των σωματείων αποφάσεις γενικών συνελεύσεων για επαναπροκήρυξη της απεργίας-αποχής. Το μόνο που κάνουν είναι να ζητούν από τις ΟΛΜΕ-ΔΟΕ να γίνει νέα Γενική Συνέλευση προέδρων (προτείνουν για 20/11). Δηλαδή μπλοκάρουν τη συνέχιση του αγώνα από τα κάτω και απευθύνονται στις ίδιες πλειοψηφίες που ξεπούλησαν τον αγώνα για να τον συνεχίσουν!!! Πολύ απλά: κι αυτοί προσπαθούν να καλύψουν την υποχώρησή τους.

Σαν **Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών** δώσαμε όλες μας τις

δυνάμεις για την οργάνωση και συνέχιση της απεργίας-αποχής. Πιστεύουμε ότι ο αγώνας αυτός είχε τις προϋποθέσεις, αν συνεχιζόταν, να νικήσει, γιατί: α) έγινε σε μια περίοδο που η κυβέρνηση είναι αδύναμη λόγω της αποτυχίας της να αντιμετωπίσει την πανδημία, τις πλημμύρες, τις πυρκαγιές αλλά και τα τεράστια προβλήματα λόγω της παρατεταμένης οικονομικής κρίσης (ακρίβεια, απολύσεις, χαμηλοί μισθοί κ.α.) και β) γιατί έγινε σε μια περίοδο που η συσσωρευμένη αγανάκτηση μετατρέπεται σε ένα νέο κύμα εργατικών αγώνων: διανομείς της e-food, εργαζόμενοι στη Cosco, κ.α. **Πιστεύουμε ότι μόνο μέσα από γενικές συνελεύσεις και επιτροπές αγώνα μπορεί να περάσει ο αγώνας στα χέρια των εκπαιδευτικών και ότι αυτός είναι ο μόνος τρόπος για να αποφύγουμε το ξεπούλημα των αγώνων μας. Η μάχη δεν τελείωσε, οι εκπαιδευτικοί πρέπει να συνεχίσουμε και να ενωθούμε στον δρόμο με όλους τους εργαζόμενους που παλεύουν, με τους γονείς και τους μαθητές μας, για να υπερασπίσουμε όλοι μαζί τον δημόσιο και δωρεάν χαρακτήρα του σχολείου, τα μορφωτικά δικαιώματα της νεολαίας, τα εργασιακά μας δικαιώματα αλλά και το δικαίωμα στην απεργία.**

■ Σ.Φ.

Ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης

βουλο και τον διευθυντή, με χρήση τετράβαθμης περιγραφικής κλίμακας και την ποινή της μη προαγωγής για δύο έτη, σε όποιον κρινόταν «ελλιπής» σε τουλάχιστον δύο κριτήρια. Ένα μήνα μετά, με την εγκύκλιο (1900089/Γ1/10-12-2013) αναθέτει στον σύλλογο διδασκόντων την αρμοδιότητα ορισμού ομάδων εργασίας και την έναρξη της αυτοαξιολόγησης της σχολικής μονάδας.

Το 2018 η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, με υπουργό Παιδείας τον Κ. Γαβρόγλου, ψήφισε νέο νόμο για την αξιολόγηση των σχολικών μονάδων (ν.4547/2018), κατήργησε το Π.Δ.152, διατήρησε όμως την Α.ΔΙ.Π.Π.ΔΕ. που

από το 2013 που θεσμοθετήθηκε φροντίζει μέχρι και σήμερα για την υιοθέτηση από το ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα της νεοφιλελεύθερης αντιεκπαιδευτικής πολιτικής που προωθεί ο ΟΟΣΑ και η ΕΕ. Ανατέθηκε στο Σύλλογο Διδασκόντων το καθήκον του συλλογικού προγραμματισμού του εκπαιδευτικού έργου, με θεματικούς άξονες καθορισμένους από το υπουργείο. Ο προγραμματισμός και η τελική έκθεση αποτίμησης/υλοποίησης του προγραμματισμού υποβάλλονται στον Συντονιστή του Εκπαιδευτικού Έργου και στη συνέχεια στο οικείο Περιφερειακό Κέντρο Εκπαιδευτικού Σχεδιασμού (ΠΕ.Κ.Ε.Σ.), βασικό όργανο

αξιολόγησης των σχολικών μονάδων.

Την περίοδο της καραντίνας η κυβέρνηση της Ν.Δ. ψήφισε το νόμο 4692/2020, που όσον αφορά την αξιολόγηση, δέχεται το περιεχόμενο και τη φιλοσοφία της αυτοαξιολόγησης της σχολικής μονάδας όπως αυτή ορίζεται στον νόμο Γαβρόγλου και απαιτεί επιπλέον τη δημοσίευση του προγραμματισμού δράσεων και της έκθεσης εσωτερικής αξιολόγησης σε ειδική πλατφόρμα του ΙΕΠ και την ανάρτηση περίληψης στην ιστοσελίδα του σχολείου.

Τέλος, το καλοκαίρι του 2021, η Κεραμέως ολοκλήρωσε το θεσμικό πλαίσιο της αξιολόγησης με τον νόμο 4823/03-08-2021 (βλ. *ΕΠ Ιουλίου-Αυγούστου*) που αφορά την ατομική αξιολόγηση του εκπαιδευτικού.

Η Κεραμέως, φοβούμενη ότι και ο δικός της νόμος θα μείνει στα χαρτιά, προσπάθησε να ανακόψει το μαζικό κύμα συμμετοχής στην απεργία-αποχή από την αξιολόγηση. Απειλήσε με πειθαρχικά, με στέρηση μισθού, με αποκλεισμό από διεκδίκηση θέσεων Στελεχών Εκπαίδευσης. Έσυρε τις Ομοσπονδίες των εκπαιδευτικών (ΟΛΜΕ, ΔΟΕ) και την ΑΔΕΔΥ στα δικαστήρια αλλά δεν κατάφερε να φοβίσει τους εκπαιδευτικούς. Σε αυτό το

πολύ κρίσιμο σημείο της αντιπαράθεσης, η συνδικαλιστική γραφειοκρατία (ΔΑΚΕ, ΣΥΝΕΚ, ΠΕΚ), ξεπούλησε την απεργία-αποχή και έσωσε προς το παρόν την υπουργό. Παρόλα αυτά, η Κεραμέως έχει υποστεί μια σημαντική πολιτική ήττα στην προσπάθειά της να εφαρμόσει την εσωτερική αξιολόγηση της σχολικής μονάδας. Είναι συντριπτική η αντίθεση των εκπαιδευτικών στην αξιολόγηση που θέλει να επιβάλλει. Δεν κατάφερε να πείσει ούτε τους δικούς της ότι η αξιολόγηση πρόκειται να βελτιώσει το εκπαιδευτικό έργο και τον εκπαιδευτικό. Αντιθέτως, έγινε φανερό ότι η αξιολόγηση θα χρησιμοποιηθεί για να δημιουργήσει «καλά» και «κακά» σχολεία, που σε ένα ανταγωνιστικό περιβάλλον θα αναζητούν μαθητές/πελάτες και πόρους για να επιβιώσουν, θα λειτουργούν σαν επιχειρήσεις ενώ η μόρφωση από κοινωνικό αγαθό και δικαίωμα θα γίνει ατομική υπόθεση που θα εξαρτάται από το πορτοφόλι του καθενός. **Ο αγώνας ενάντια στην αξιολόγηση είναι αγώνας ενάντια στην ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης, είναι αγώνας υπέρσπισης της Δημόσιας Δωρεάν Ενταξίας Εκπαίδευσης για όλα τα παιδιά.** Μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε.

Καταδικάζουμε την προδοσία των ΔΑΚΕ, ΣΥΝΕΚ, ΠΕΚ

Οργανώνουμε τη συνέχιση της Απεργίας – Αποχής και του αγώνα ενάντια στην αξιολόγηση

Κυβέρνηση και υπουργείο Παιδείας σε μια απελπισμένη προσπάθεια να ανακόψουν το μαζικό κύμα συμμετοχής στην απεργία - αποχή από την αξιολόγηση (παρά τις απειλές για πειθαρχικά, στέρηση μισθού κ.ά.), σέρνουν τις ομοσπονδίες των εκπαιδευτικών (ΟΛΜΕ, ΔΟΕ) και την ΑΔΕΔΥ στα δικαστήρια. Μετά τις πρώτες κατάπτυστες δικαστικές αποφάσεις που έκριναν παράνομη την απεργία αποχή, την Δευτέρα 11/10 οι πάνω από 100.000 απεργιοί εκπαιδευτικοί και οι χιλιάδες διαδηλωτές σε όλη τη χώρα δώσαμε μια δυναμική απάντηση στον αυταρχισμό της Κεραμέως και βροντοφωνάξαμε ότι θα συνεχίσουμε τον αγώνα ενάντια στην αξιολόγηση. Ότι θα υπερασπιστούμε με κάθε τρόπο το δημόσιο δωρεάν και ενιαίο σχολείο για όλα τα παιδιά.

Η Κεραμέως πόνταρε στο φόβο των εκπαιδευτικών και δεν τα κατάφερε. Δεν τα κατάφερε ούτε με τις δικαστικές αποφάσεις. Έτσι στην πιο κρί-

σιμη στιγμή του αγώνα η συνδικαλιστική γραφειοκρατία (ΔΑΚΕ, ΣΥΝΕΚ, ΠΕΚ) για άλλη μια φορά έδωσε χέρι βοήθειας στη στριμωγμένη στον τοίχο υπουργό και παρά τη θέληση της πλειοψηφίας, ξεπούλησε την απεργία αποχή. Επτά πρόεδροι ΕΛΜΕ, (κατ' εντολή των κομμάτων τους) νόθευσαν το αποτέλεσμα και ενάντια στις αποφάσεις των Γενικών Συνελεύσεων ή των Δ.Σ. τους, ψήφισαν κατά ή λευκό στην Ολομέλεια των Προέδρων των ΕΛΜΕ (16/10), με αποτέλεσμα το ποσοστό υπέρ της απεργίας - αποχής να φτάσει στο 54%, όχι όμως στο αναγκαίο για τη συνέχιση της απεργίας - αποχής 66,78% όπως προβλέπει το καταστατικό της ΟΛΜΕ.

Τη στιγμή που η κυβέρνηση είναι πιο αδύναμη από την ώρα που ανέβηκε στην εξουσία. Τη στιγμή που ολοκληρή η κοινωνία ασφυκτιά από τις συνέπειες της κυριολεκτικά επικίνδυνης κυβερνητικής διαχείρισης της πανδημίας, των πυρκαγιών, των πλημμυρών, της ανεργίας και της ακρίβειας. Αυτή τη στιγμή, ΔΑΚΕ

- ΣΥΝΕΚ - ΠΕΚ κατά εντολή των κομμάτων τους επέλεξαν να γίνουν το δεκανίκι της κυβέρνησης και της πολιτικής της.

Ανυπακοή, Μαζικός ανυποχώρητος αγώνας διαρκείας

Κάτω τα χέρια από το δικαίωμα στην απεργία

Αντί η ηγεσία της ΟΛΜΕ να σεβαστεί την εκφρασμένη θέληση του κλάδου και να κηρύξει ανυπακοή και συνέχιση της απεργίας - αποχής με οποιοδήποτε μέσο, αυτή με πραξικοπηματικό τρόπο, σεβάστηκε τη «νομιμότητα» της κυβέρνησης, τη «νομιμότητα» που απαγορεύει στους εργαζόμενους να απεργούν και να αντιστέκονται, αυτή που ποινικοποιεί τον συνδικαλισμό και τους αγώνες. Οι παρατάξεις αυτές, που έχυναν κροκοδείλια δάκρυα για το ότι η βάση των εκπαιδευτικών δεν τραβάει και δεν έχει διάθεση να αγωνιστεί, τώρα που οι εκπαιδευτικοί ενωθήκαμε και μπήκαμε στον αγώνα, τώρα επιλέγουν να διασπάσουν και

να ξεπουλήσουν. Είναι προφανές ότι αυτές οι δυνάμεις τρέμουν ότι όταν ο κόσμος της εκπαίδευσης αποφασίσει να αγωνιστεί, αυτοί δεν θα έχουν λόγο ύπαρξης.

Ο αγώνας ενάντια στην αξιολόγηση της σχολικής μονάδας πρέπει να συνεχιστεί. Δεν θα τους αφήσουμε να μετατρέψουν το σχολείο σε επιχείρηση, ούτε την εκπαίδευση από δημόσιο αγαθό σε εμπόρευμα που όποιος έχει χρήματα θα αγοράζει. Δεν θα τους αφήσουμε να πετάξουν τα παιδιά των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων έξω από τα σχολεία και τα πανεπιστήμια. Δεν θα τους αφήσουμε να στείλουν τη νέα γενιά αμόρφωτη και φτηνό εργατικό δυναμικό στα αφεντικά. Δεν θα τους αφήσουμε να σκακίσουν τα εργασιακά μας δικαιώματα.

Η απεργία αποχή πρέπει να συνεχιστεί

Να πραγματοποιηθούν τώρα νέες μαζικές Γενικές Συνελεύσεις σε όλες τις ΕΛΜΕ, αποφασίζοντας τη συνέχιση της απεργίας - αποχής! Και να

πραγματοποιηθεί άμεσα νέα Γενική Συνέλευση των Προέδρων Σάββατο 23 Οκτώβρη, που έχει και η ΔΟΕ!

- Να συγκροτηθούν επιτροπές αγώνα για την οργάνωση της συνέχισης του αγώνα και για την αποφυγή νέου ξεπουλήματος. Ο αγώνας στα χέρια των εκπαιδευτικών.

- Να συντονιστούν οι ΕΛΜΕ που έχουν αποφάσεις για απεργία - αποχή και να την προκηρύξουν αυτές, πιέζοντας έτσι την ΟΛΜΕ να ικανοποιήσει τη πλειοψηφία των εκπαιδευτικών.

- Να γίνουν ενημερώσεις γονέων σε όλα τα σχολεία για να οργανώσουμε από κοινού και με μαθητές και φοιτητές τον αγώνα ενάντια στην αξιολόγηση που οδηγεί στην ιδιωτικοποίηση του δημόσιου σχολείου.

18/10/2021

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ
των ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

τηλ: 2310265730

e-mail:

antepithesi_ekp@hotmail.com

«Μπάλλος»: Στο έλεος της κακοκαιρίας και της εγκληματικής κυβερνητικής αδιαφορίας

Η κακοκαιρία «Μπάλλος» δεν ήταν παρά ισχυρές βροχές και καταιγίδες για δύο ημέρες, εν πολλοίς αναμενόμενες. Για μια ακόμη φορά όμως, η έντονη βροχόπτωση ήταν αρκετή για να χάσει την ζωή του ένας άνθρωπος και να προκληθούν τεράστια προβλήματα και καταστροφές, όχι μόνο στην περιφέρεια αλλά και στην πρωτεύουσα.

Νεκρός εντός κοίτης ρέματος βρέθηκε ο 70χρονος βοσκός στην Εύβοια, ο οποίος αγνοούνταν για ένα ολόκληρο 24ωρο. Πλημμύρες και καταστροφές σημειώθηκαν σε διάφορα σημεία της χώρας (Κρήτη, Ιόνιο, Βόρεια Εύβοια, Χαλκιδική κ.α.), αλλά και στην πρωτεύουσα (Νέα Φιλαδέλφεια, Κάτω Πατήσια, Περιστέρι, Μοσχάτο, Νέα Ιωνία). Χείμαρροι υπερχείλισαν προκαλώντας κατολισθήσεις και μεταφορά φερτών υλικών σε δρόμους και αυλές. Η Πυροσβεστική δέχτηκε πάνω από 1.500 κλήσεις, με τις μισές να αφορούν στην Αττική, για άντληση υδάτων, κοπές δέντρων και παροχή βοήθειας σε εγκλωβισμένες οικογένειες και ηλικιωμένους, που κινδύνεψαν να χάσουν τη ζωή τους μέσα στα ίδια τους τα σπίτια, που πλημμύρισαν. Κλειστές παρέμειναν όλες οι δημόσιες υπηρεσίες στην Αττική, ενώ σοβαρά προβλήματα εντοπίστηκαν και στο δίκτυο ηλεκτροδότησης.

Η κυκλοφορία διακόπηκε σε ένα εκτεταμένο κομμάτι του οδικού δικτύου, ενώ σε πολλές περιπτώσεις σημειώθηκε και καθίζηση του οδοστρώματος. Κεντρικές οδικές αρτηρίες της Αττικής (όπως η Πειραιώς και η περιφερειακή Αιγιάλεω) και της Θεσσαλονίκης, αλλά και πολλοί επαρχιακοί δρόμοι μετατράπηκαν σε «ποτάμια», εγκλωβίζοντας τους οδηγούς.

Απίστευτες εικόνες μετέδωσαν τα δελτία ειδήσεων από αστικό λεωφορείο που ακινητοποιήθηκε στο ύψος του Ιδρύματος «Σταύρος Νιάρχος» στην παλιά παραλιακή, με αποτέλεσμα οι επιβάτες να το εγκαταλείψουν κολυμπώντας! Την επομένη, στη Θεσσαλονίκη η υποχώρηση του εδάφους στην οδό Εθνικής Αντιστάσεως είχε ως αποτέλεσμα να βουλιάξει λεωφορείο που μετέφερε εργαζόμενους εταιρείας, οι οποίοι από τύχη βγήκαν χωρίς πρόβλημα. Στο έλεος της μοίρας τους αφέθηκαν και οι πρόσφυγες στις δομές/στρατόπεδα συγκέντρωσης της Μόριας, του Καρά Τεπέ και αλλού.

Τραγική εικόνα παρουσίασαν τα πανεπιστημιακά ιδρύματα της χώρας, που άνοιξαν μετά από 1,5 χρόνο: Η Σχολή Καλών Τεχνών πλημμύρισε, νερά έσταζαν από το ταβάνι της Φιλοσοφικής, αρκετά προβλήματα καταγράφηκαν στο Πάντειο, στο Φυσικό Αθήνας, τη Γεωπονική σχολή και στο Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής. Σε πολλές περιοχές τα σχολεία παρέμειναν κλειστά για 1 ή 2 μέρες, ενώ ντροπιαστικές ήταν οι εικόνες από σχολικό συγκρότημα στη Νέα Φιλαδέλφεια που πλημμύρισε και οι μαθητές απομακρύνθηκαν στήνοντας... «γέφυρα» με θρανία. Ούτε η Ακρόπολη δεν την γλίτωσε, ο «ιερός βράχος» έγινε «λίμνη» κι ως καυχόταν η Μενδώνη ότι «το αντιπλημμυρικό σύστημα δούλεψε πάρα πολύ καλά».

Με πλεόνασμα πολιτικής αναισθησίας που φανερώνει αδιαφορία για τις αγωνίες και τα βάσανα του λαού, ο κυβερνητικός εκπρόσωπος ισχυρίστηκε πως «οι αρχές έδειξαν έγκαιρα και γρήγορα αντανακλαστικά... ο κρατικός μηχανισμός από την πρώτη στιγμή

κινήτοποιήθηκε!»! Θριαμβολογούσαν για το «112» (ρίχνοντας και πάλι τις ευθύνες στον κόσμο που δεν έμεινε σπίτι του!), ενώ εγκατέλειψαν τα κρίσιμα αντιπλημμυρικά και αντιδιαβρωτικά έργα, δεν έκαναν τις απαραίτητες παρεμβάσεις για τον καθαρισμό ποταμών και την κοπή/συγκομιδή καμένων δέντρων, ακόμα και τα φρεάτια άφησαν ακαθάριστα να πνίξουν τους δρόμους της Αθήνας. Οι υποδομές μαραζώνουν (άθλιο οδικό δίκτυο, υποτυπώδεις δομές υγείας, σχολικές αίθουσες σε κοντέινερ επί 20 χρόνια!), οι υπηρεσίες είναι υποστελεχωμένες (πχ. ένα άτομο στο δασαρχείο υπεύθυνο για την βόρεια Εύβοια). Μετά τις καταστροφικές πυρκαγιές του καλοκαιριού στη βόρεια Εύβοια και αλλού, δεν έχει γίνει καμία ουσιαστική παρέμβαση αντιπλημμυρικής προστασίας. Με την παραχώρηση στην περίφημη «ιδιωτική πρωτοβουλία» και το καθεστώς των αναδόχων οι παρεμβάσεις καθυστερούν, είναι αποκομμένες και αποσπασματικές, οι κακοτεχνίες δίνουν και παίρνουν.

Όταν πια διαδόθηκαν οι ντροπιαστικές εικόνες καταστροφής από ολόκληρη τη χώρα, άρχισε το γνωστό πινγκ πονγκ ευθυνών με πρωταγωνιστές όλους τους «άριστους»: ο δήμαρχος Αθηναίων Κ. Μπακογιάννης κατηγορούσε την ΕΥΔΑΠ, το υπουργείο Εσωτερικών δια στόματος Πέτσα έριχνε το φταιξιμό στον περιφερειάρχη Πατούλη κι αυτός με την σειρά του στον οδηγό του λεωφορείου στην Ποσειδώνος. Και όλοι μαζί στους πολίτες που πρέπει να αποφεύγουν τις «άσκοπες μετακινήσεις»!

«Με το θεό δεν μπορεί να τα βάλει κανείς!» δήλωσε με «θρησκόληπτο» θράσος ο κυβερνητικός εκπρόσωπος, και γενικά το

κυβερνητικό επιτελείο κινήθηκε στη γνωστή γραμμή των «ακραίων καιρικών φαινομένων, που δεν μπορούμε να ελέγξουμε». Η κακοκαιρία «Μπάλλος» ήταν μια ισχυρή μεν βροχόπτωση, αλλά όχι ακραίο φαινόμενο. Όπως υπογράμμισαν και οι επιστήμονες, η ποσότητα του νερού ήταν μέσα στα όρια του σχεδιασμού των έργων, δεν είχαμε τα ύψη βροχής των 200ων ή 300ων χιλιοστών που θα χαρακτηρίζαμε ακραία. Επομένως, **ο Μητσοτάκης και η κυβέρνησή του δεν μπορούν να κρύβουν τις εγκληματικές τους ευθύνες για την εικόνα βιβλικής καταστροφής που παρουσίασε η χώρα στον «Μπάλλο» με το πρόσχημα της «θεομηνίας».**

Γεγονός παραμένει ότι η υπερθέρμανση του πλανήτη θα κάνει εντονότερα και όλο και πιο συχνά τα ακραία καιρικά φαινόμενα, όπως οι καταρακτώδεις βροχές, οι πλημμύρες, οι πυρκαγιές, οι καύσωνες, οι τυφώνες και οι κυκλώνες. Στην Ευρώπη, το 2020 ήταν η θερμότερη χρονιά που έχει καταγραφεί στα χρονικά, ενώ οδυνηρότερες αναμένονται οι επιπτώσεις στον ευρωπαϊκό Νότο. Η οικολογική κρίση δεν είναι άλλοθι για την συστηματική αμέλεια και αδιαφορία των νεοφιλελευθέρων. Αυτό που δεν μπορούν να κάνουν το κεφάλαιο και οι κυβερνήσεις του, πρέπει να το επιβάλλουν οι εργαζόμενοι και η νεολαία με τους αγώνες τους. Για τον ανασχεδιασμό και την αναβάθμιση όλων των κοινωνικών υπηρεσιών και των συστημάτων υποδομών, με περισσότερα κονδύλια για προσλήψεις και επενδύσεις, ώστε να μπορούν να ανταπεξέλθουν. Για να βάλουμε φρένο στη λεηλασία της φύσης από τον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής και τη λογική του κέρδους.

Σύνοδος κορυφής για το κλίμα (COP26) Καταστροφική υποκρισία κυβερνήσεων – κεφαλαίου

Στις 31 Οκτωβρίου, στην Γλασκόβη, πραγματοποιείται η 26η Παγκόσμια Διάσκεψη για το Κλίμα του ΟΗΕ (COP26), με θέμα πως η θερμοκρασία του πλανήτη δεν θα αυξηθεί πάνω από 1,5 βαθμούς Κελσίου για την αποφυγή ακόμα σοβαρότερων καταστροφών απ' αυτές που ήδη ξεσπάνε. Δεν πρόκειται να υπογραφεί μια νέα συμφωνία για μέτρα κατά της κλιματικής καταστροφής και ούτε είναι αυτός ο στόχος. Όλες οι προηγούμενες «προσπάθειες» του ΟΗΕ (πρώτη συνάντηση του Ρίο 1992, Συμφωνία Παρισίου 2015 κ.α.) απέτυχαν παταγωδώς να δώσουν λύσεις και καταπατήθηκαν παγκοσμίως από το κεφάλαιο και τις αστικές κυβερνήσεις, χωρίς ποτέ κανείς να πληρώσει ή να τιμωρηθεί. Η COP26 αποτελεί περισσότερο μια προσπάθεια να πειστούν οι λαοί πως η κατάσταση είναι υπό έλεγχο, φλυαρώντας για ανέξοδες δεσμεύσεις, που επίσης δεν πρόκειται να τηρηθούν. Ήδη από τώρα, 15 χώρες μεταξύ των οποίων οι ΗΠΑ, Νορβηγία κ.ά. σχεδιάζουν για μετά το 2030 παραγωγή ορυκτών καυσίμων υπερδιπλάσια του επιπέδου που θα ήταν συμβατό με τη Συμφωνία του Παρισίου. Συνολικά, το 2030, το όριο αυτό θα ξεπεραστεί κατά 240% στο κάρβουνο, 57% στο πετρέλαιο και 71% στο φυσικό αέριο!

Το Πράσινο Ταμείο για το Κλίμα, όπου οι πλουσιότερες χώρες είχαν δεσμευτεί να δίνουν ετησίως 100 δισ. δολάρια από το 2009 έως το 2020, ώστε οι πιο φτωχές να μειώσουν τις εκπομπές αερίων του θερμοκηπίου και να αποκτήσουν πιο ανθεκτικά συστήματα απέναντι στις κλιματικές καταστροφές (καταιγίδες, πλημμύρες, πυρκαγιές κ.λπ.) δεν εφαρμόστηκε ποτέ. Τα

χρήματα υποτίθεται θα επενδύονταν για την απεξάρτηση από τον άνθρακα, ωστόσο τα στοιχεία δείχνουν πως αυτό δεν θα γινόταν ακόμη και αν τα χρήματα είχαν δοθεί. Η Κομισιόν αναφέρει πως «έχει ήδη ξεκινήσει η παγκόσμια διαδικασία εγκατάλειψης των ορυκτών καυσίμων», ένα απύθμενο ψέμα. Από το 2009 ως το 2019, το ποσοστό των ορυκτών στο παγκόσμιο ενεργειακό μείγμα είχε παραμείνει σταθερά πάνω από 80%. Τα προηγούμενα 20 χρόνια, μόνο το μερίδιο του άνθρακα υποχώρησε, πολύ ελαφρά (ετησίως μ.ό. -0,3%). Το 2014-19, το μερίδιο του φυσικού αερίου αυξήθηκε 2,6% και του πετρελαίου 1,5%. Ούτε η αρχή της «εγκατάλειψης», ενώ οι παγκόσμιες εκπομπές διοξειδίου του άνθρακα (CO2) αυξάνονται ακάθεκτα.

Για να παραμείνουμε κάτω από το +1,5°C, όπως υποτίθεται στοχεύει η COP26, απαιτείται μείωση των καθαρών παγκόσμιων εκπομπών CO2 κατά 59% έως το 2030 (65% για τις ανεπτυγμένες χώρες) και εκμηδενισμός τους έως το 2050. Οι δεσμεύσεις των ΗΠΑ και ΕΕ, ωστόσο, αναφέρονται σε μείωση 50% και 55% αντίστοιχα. Ακόμη λοιπόν κι αν τις τηρήσουν, πράγμα αμφίβολο, η απόκλιση δεν μπορεί να καλυφθεί αργότερα, καθώς αυτό το επιπλέον CO2 θα έχει συσσωρευτεί στην ατμόσφαιρα.

Αφού για δεκαετίες προσπάθησαν να αποκρύψουν το πρόβλημα, τώρα η λύση που προβάλλουν οι καπιταλιστές και οι εκπρόσωποί τους είναι ο «πράσινος καπιταλισμός». Πρόκειται για τεράστια προπαγάνδα και ψέμα. Η αναγκαία άμεση, ριζική στροφή προς ανανεώσιμες πηγές ενέργειας θα σημειώσει καταστροφή εξοπλισμού και επενδύσεων πριν την απόσβεσή τους, ενώ εναλλακτικές τεχνολογίες είναι ακόμα ανώριμες

(αν και αναίσιχνα διαφημίζονται ως πανέτοιμες, όπως π.χ. η αποθήκευση του CO2 αντί της μείωσης εκπομπών). Ο καπιταλισμός λειτουργεί με βάση όχι τις ανθρώπινες ανάγκες και τη σωτηρία του πλανήτη, αλλά το κέρδος των καπιταλιστών και μάλιστα των πιο ισχυρών, που ανάμεσά τους βρίσκονται οι πετρελαϊκές πολυεθνικές και οι ενεργειακές εταιρίες. Κανείς απ' αυτούς δεν ενδιαφέρεται πραγματικά για αλλαγή του ενεργειακού συστήματος και του παραγωγικού μοντέλου, επειδή δεν τους συμφέρει, παρά για την κερδοσκοπία με «πράσινα» ομόλογα και προϊόντα – αλλά και να φορτώσουν το κόστος της «πράσινης μετάβασης» στους λαούς (να παίρνουν επιδοτήσεις, να αυξάνουν τις τιμές κ.λπ.), πίσω από καμπάνιες τύπου «όλοι μαζί μπορούμε» και «ατομικής ευθύνης». Με την ενεργειακή κρίση, απειλείται νέα αύξηση της χρήσης λιγνίτη, αλλά και η προσπάθεια «ξεπλύματος» της πυρηνικής ενέργειας ως... καθαρή! Ενώ στην ΕΕ ένα πανίσχυρο λόμπι ενεργειακών εταιριών και βιομηχανιών απαιτεί να μην αλλάξει τίποτα στην ενεργειακή πολιτική, με την οποία έχει θησαυρίσει.

Επιπλέον, ενώ το πρόβλημα είναι καθολικό και απαιτεί διεθνή συνεργασία, σήμερα κυριαρχούν και οξύνονται διαρκώς οι ανταγωνισμοί, όλων εναντίον όλων. Ιδιαίτερα πρέπει να τονιστεί η προσπάθεια των παραδοσιακών αποικιοκρατικών και ιμπεριαλιστικών δυνάμεων να αποκρύψουν τις ιστορικές ευθύνες τους, από τις αρχές των 200 χρόνων κυριαρχίας του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής (χρήση άνθρακα στη Βιομηχανική Επανάσταση κ.α.), καθιστώ-

ντας κύριες υπεύθυνες τις «αναδυόμενες» ή νέες δυνάμεις της Κίνας, Ινδίας κ.λπ. και εμμέσως δισεκατομμύρια του παγκόσμιου πληθυσμού σε χώρες εκτός της «Δύσης».

Η COP26 είναι ήδη καταδικασμένη σε αποτυχία, όπως οι προηγούμενες συνόδους. Η μεγαλύτερη επιτυχία της θα είναι οι κινήτοποιήσεις και αγώνες έξω απ' αυτή, που γίνονται σε όλο τον κόσμο – και που πρέπει να ενισχυθούν και να ριζοσπαστικοποιηθούν. Ο πλανήτης και οι ζωές μας κινδυνεύουν από την περιβαλλοντική καταστροφή. Καμία σύνοδος, κανένα πρόστιμο ή ψευτομέτρο του ΟΗΕ δεν μπορεί να σταματήσει τους εγκληματίες που διαλύουν τα πάντα στο βωμό του κέρδους. Ο μόνος τρόπος είναι οι δικοί μας αγώνες για την ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος. Μέσα από ένα αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα πάλης με επίκεντρο την απαγόρευση των ορυκτών καυσίμων, τα δρακόντεια μέτρα ενάντια στους καπιταλιστές που καταστρέφουν το περιβάλλον, την εθνικοποίηση του τομέα ενέργειας, τον δημοκρατικό σχεδιασμό των επενδύσεων και της έρευνας. Με τη διεθνιστική συνεργασία των λαών, να παλέψουμε για την επιβολή κυβερνήσεων των εργαζομένων σε κάθε χώρα και την εγκαθίδρυση του Σοσιαλισμού, το μόνο σύστημα που μπορεί να σώσει την ανθρωπότητα.

■ Χρήστος Μπ.

Προκήρυξη ΟΚΔΕ για την επέτειο της 17 Νοέμβρη

Η εξέγερση του Πολυτεχνείου δείχνει τον δρόμο για τους αγώνες σήμερα!

48 χρόνια από την Εξέγερση του Πολυτεχνείου και η σημασία και τα διδάγματά της παραμένουν σήμερα επίκαιρα περισσότερο παρά ποτέ. Κι αυτό γιατί η εργατική τάξη, οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, η συντριπτική πλειοψηφία της ελληνικής κοινωνίας, έχουν υποστεί τεράστια δεινά από την οικονομική κρίση του καπιταλιστικού συστήματος, τις άγριες νεοφιλελεύθερες πολιτικές και τα μνημόνια, την πανδημία, τα «ακραία καιρικά φαινόμενα» που οφείλονται στην καταστροφή του περιβάλλοντος (που το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα και οι αστικές κυβερνήσεις παγκόσμια δημιούργησαν) αλλά ταυτόχρονα και στην διάλυση των κρατικών υπηρεσιών προστασίας από αυτά.

Κυριολεκτικά, όλες οι κατακτήσεις, του Πολυτεχνείου και των μετέπειτα αγώνων, στο βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων, στο δικαίωμα στην καθολική ασφάλιση, στην Παιδεία και την Υγεία, στη διεύρυνση των συνδικαλιστικών, δημοκρατικών και πολιτικών δικαιωμάτων, στην ισότητα των γυναικών και στην αξιοπρέπεια των εργαζομένων, ξηλώνονται από τις άγριες νεοφιλελεύθερες πολιτικές όλων των κυβερνήσεων εδώ και δεκαετίες.

Η κυβέρνηση της ΝΔ μετατρέπει τους εργαζόμενους σε σύγχρονους δούλους, ιδιωτικοποιεί πλήρως Παιδεία – Υγεία

Σε αυτή την τροχιά, η κυβέρνηση της ΝΔ, αξιοποιώντας την μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ σε αστικό μνημονιακό κόμμα και την εφαρμογή των μνημονίων από την κυβέρνησή του, της «πρώτης φοράς αριστερά», εγκαινίασε μια νέα άγρια επίθεση σε ό,τι έχει απομείνει από τα δικαιώματα των εργαζομένων και της συντριπτικής πλειοψηφίας της κοινωνίας. Αξιοποίησε την πανδημία για να υλοποιήσει πληθώρα αντεργατικών επιθέσεων (με πολυάριθμες Πράξεις Νομοθετικού Περιεχομένου) στο βιοτικό επίπεδο, στις σχέσεις εργασίας και την τηλε-εργασία, στην υγεία και στην παιδεία, στα δημοκρατικά, συνδικαλιστικά και πολιτικά δικαιώματα.

Η κυβέρνηση της ΝΔ ψήφισε το αντεργατικό έκτρωμα, τον νόμο Χατζηδάκη, που ξηλώνει ότι απέμεινε από το 5νθήμερο-8ωρο, αυξάνει τον αριθμό των υπερωριών και μειώνει την αμοιβή τους και κυρίως προωθεί τις ατομικές συμβάσεις εργασίας με το αφεντικό. Από την άλλη, προωθεί την παρέμβαση του κράτους στα συνδικάτα με έλεγχο και φακέλωμα των μελών τους, με την ηλεκτρονική συνέλευση και ψηφοφορία στις αρχαιρεσίες και στις αποφάσεις για απεργία, με το να καθιστά εύκολα κάθε απεργία παράνομη. Ο νόμος Χατζηδάκη, ήρθε να συμπληρώσει τη δημιουργία ενός Κράτους Έκτακτης Ανάγκης μετά τον νόμο για την απαγόρευση των διαδηλώσεων. Η εφαρμογή του είναι στην ημερήσια διάταξη: στην

απόπειρα μετατροπής των εργαζομένων διανομένων στην e-food σε freelancer, στις δικαστικές αποφάσεις που έκριναν «παράνομη» την απεργία-αποχή των εκπαιδευτικών από την αξιολόγηση της σχολικής μονάδας.

Ο άξονας της πλήρους ιδιωτικοποίησης της Παιδείας και Υγείας αποτελεί πρωταρχικό στόχο της κυβέρνησης της ΝΔ, με τα αλληπάλληλα νομοσχέδια που ψήφισε για την αξιολόγηση των σχολείων, την Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής στα ΑΕΙ κ.ά. Καθόλου καλύτερα δεν είναι τα πράγματα για τη δημόσια υγεία, που με την υποχρηματοδότηση, τις τεράστιες ελλείψεις προσωπικού, το κλείσιμο νοσοκομείων από την κυβέρνηση Σαμαρά, σήκωσε το βάρος της πανδημίας. Ούτε ένα ευρώ παραπάνω δεν διατέθηκε για τη δημιουργία ΜΕΘ, για τις αναγκαίες προσλήψεις μόνιμου προσωπικού. Τα νοσοκομεία μετατράπηκαν σε κλινικές Covid-19, αφήνοντας τις άλλες ασθένειες στον ιδιωτικό τομέα για όσους είχαν λεφτά ή στην τύχη τους. Δεν παρέλειψε να χρηματοδοτήσει αδρά τον ιδιωτικό τομέα της Υγείας και ετοιμάζεται να κλείσει περιφερειακά νοσοκομεία, να παραδώσει σε ιδιώτες τμήματα-«φιλέτα» των δημόσιων νοσοκομείων μέσω ΣΔΙΤ. **Στόχος, να μετατραπούν η Παιδεία και η Υγεία από κοινωνικά αγαθά σε εμπορεύματα που θα αγοράζει όποιος έχει χρήματα.**

Η ιδιωτικοποίηση της ΔΕΗ αποτελεί επίσης ένα σημαντικό βήμα για την πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων της ΝΔ, που ξεπουλά ή καλύτερα χαρίζει στους άρπαγες ιδιώτες τη δημόσια περιουσία, την ώρα μάλιστα που οι αυξήσεις στην ενέργεια απειλούν την συντριπτική πλειοψηφία των εργαζομένων με τον παγωμένο χειμώνα και την πείνα.

Το κύμα ανατιμήσεων και ακρίβειας που έχει ήδη έρθει, πραγματικά δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί με την πενιχρή ελεημοσύνη των επιδομάτων που εξήγγειλε η κυβέρνηση. Το φάσμα της φτώχειας αφορά μεγάλο μέρος των εργαζομένων, καθώς: «η Ελλάδα είναι από τα λίγα κράτη μέλη της ΕΕ στα οποία ο καθαρός μέσος μισθός μειώθηκε το 2020, ενώ είναι το μόνο κράτος-μέλος στο οποίο ο καθαρός μέσος μισθός είναι χαμηλότερος από αυτόν του 2010» ενώ «ο κατώτατος μισθός βρίσκεται κάτω από το όριο της απόλυτης φτώχειας», σύμφωνα με το ΙΝΕ της ΓΣΕΕ. Από την άλλη, οι έλληνες εργαζόμενοι έχουν το υψηλότερο ποσοστό στην ΕΕ απασχολούμενων που εργάζονται με πα-

ρατεταμένο ωράριο (πάνω από 49 ώρες την εβδομάδα) και το υψηλότερο ποσοστό μισθωτών που εργάζονται Σάββατο και Κυριακή. Επιπλέον, ένας στους τέσσερις εργαζόμενους, κυρίως στις μικρές επιχειρήσεις, αμείβεται με τον κατώτερο μισθό. Σε αυτούς πρέπει να προστεθούν και οι υποαπασχολούμενοι που αμείβονται με χαμηλότερο μισθό από τον κατώτατο.

Η ΝΔ απέτυχε!

Η κυβέρνηση της ΝΔ απέτυχε σε μια σειρά ζητήματα, με πρώτα και κύρια την αντιμετώπιση της πανδημίας και την κρίση του ελληνικού καπιταλισμού. Η επιχείρηση «Ελευθερία» και το «τείχος ανοσίας» που θα υπήρχε ήδη από το καλοκαίρι, αποδείχθηκαν ψεύτικες διακηρύξεις της ΝΔ, ενώ ένα νέο θανατηφόρο κύμα της πανδημίας βρίσκεται σε εξέλιξη. Η πλήρης αποτυχία του επιτελικού κράτους στις πυρκαγιές και τις πλημμύρες ολοκληρώνουν την καταγώδη και μνημειώδη αποτυχία της. Οι άγριες νεοφιλελεύθερες πολιτικές της ΝΔ και τα δεινά που επιφέρουν στους εργαζόμενους, όχι μόνο δεν βγάζουν τον ελληνικό καπιταλισμό από τη βαθιά κρίση του, αλλά αντίθετα τον βυθίζουν περισσότερο σε αυτή. Οι πραγματικοί δείκτες της οικονομίας είναι πολύ χειρότεροι σήμερα από το 2010 που έφεραν τα μνημόνια. Το δημόσιο χρέος έχει εκτοξευτεί στα 388 δις. (236% του ΑΕΠ, ενώ το 2010 ήταν 240 δις. και 127% του ΑΕΠ), το έλλειμμα έχει ξεπεράσει ήδη τα 31 δις. του Ταμείου Ανάπτυξης (33 με 34 δις.). Και βέβαια, η ελληνική οικονομία ποτέ δεν βγήκε από τα μνημόνια και είναι κάτω από την ενισχυμένη εποπτεία των δανειστών.

Ολοένα και περισσότερο, η κυβέρνηση της Ν.Δ. προσδένεται στο άρμα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, με τη μετατροπή της χώρας σε αμερικανική βάση, με τις εξοπλιστικές δαπάνες (βλέπε: «αμυντική συμφωνία» με τη Γαλλία) υπέρογκες, ειδικά για την ελληνική οικονομία που βρίσκεται σε καθεστώς διαρκούς χρεοκοπίας. Στηριζόμενη στους ιμπεριαλιστές, η ελληνική αστική τάξη επιχειρεί να αντιμετωπίσει την τουρκική. Ο συσχετισμός δύναμης είναι βέβαια αρνητικός για την ελληνική αστική τάξη, που δεν είναι καθόλου έτοιμη για επώδυνους συμβιβασμούς αλλά είναι και επιρρεπής σε επικίνδυνους τυχοδιωκτισμούς, και κυρίως είναι έτοιμη να μας μεταχειριστεί ως «κρέας για τα κανόνια» της σε περίπτωση πολεμικής σύγκρουσης.

Οι εργαζόμενοι και η νεολαία αντιστέκονται!

Από την άλλη, οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα αμφισβητούν ολοένα και περισσότερο την πολιτική της κυβέρνησης. Αυτό πλέον φαίνεται είτε με την συνεχή φθορά της είτε με τις κινητοποιήσεις που ξεσπούν. Ο νόμος για την ουσιαστική απαγόρευση των διαδηλώσεων επιχειρήθηκε να εφαρμοστεί με πρόσχημα την πανδημία στις περσινές πορείες του Πολυτεχνείου, με τον συμβολισμό που αυτό έχει. Το σπάσιμο της απαγόρευσης, παρά την καταστολή, τα πρόστιμα και τις διώξεις, από τις οργανώσεις της άκρας αριστεράς, συνέβαλε καθοριστικά στο να μην εφαρμοστεί ο νόμος αυτός. Έδωσε τη δυνατότητα, μαζί με τις κινητοποιήσεις για τον απεργό πείνας Δ. Κουφοντίνα, να «ξεσπάσει» η κινητοποίηση στη Νέα Σμύρνη, οι κινητοποιήσεις ενάντια στην πανεπιστημιακή αστυνομία που έβαλαν έστω και προσωρινά φρένο στην αστυνομοκρατία και την καταστολή. Μια σειρά κλάδοι πήραν τη σκυτάλη και αντιστέκονται, όπως οι εργαζόμενοι διανομείς στην e-food με τη νικηφόρα εξέλιξη του αγώνα τους, οι εκπαιδευτικοί που αντέδρασαν δυναμικά στην ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης, οι εργαζόμενοι στην COSCO με την πρόσφατη νίκη τους κ.ά.

Οι κινητοποιήσεις αυτές έχουν τεράστια σημασία, καθώς οι εργαζόμενοι γενικά δεν έχουν τα όργανα να αντιδράσουν λόγω της βαθιάς κρίσης του οργανωμένου συνδικαλιστικού κινήματος και της πολιτικής της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας. Η μαζική συμμετοχή, οι Γενικές Συνελεύσεις και Επιτροπές Αγώνα των εργαζομένων της e-food, δίνουν ένα σημαντικό παράδειγμα για το πώς μπορούν να έχουν αποτελέσματα οι αγώνες. Επαναφέρουν στο σήμερα την εμπειρία του Πολυτεχνείου και των εργατικών αγώνων που ακολούθησαν, που και τότε είχαν χαρακτηριστικά μαζικής συμμετοχής και αυτοοργάνωσης.

Εργαζόμενοι, νεολαία, αντλώντας από την πείρα του Πολυτεχνείου, πρέπει να πάρουμε την ζωή μας στα χέρια μας, να οργανώσουμε τους αγώνες μας και να ανασυγκροτήσουμε τις δυνάμεις μας. Με συνελεύσεις, Επιτροπές Αγώνα σε κάθε χώρο δουλειάς, σχολείο, σχολή και γειτονιά:

— Ενάντια στην ακρίβεια και τους μισθούς πείνας, για κοινωνικό και εργατικό έλεγχο στις τιμές, για αυξήσεις στους μισθούς.

— Ενάντια στην ιδιωτικοποίηση της Παιδείας και της Υγείας, για Δημόσια Δωρεάν Υγεία και Παιδεία για όλους.

— Ενάντια στον αντεργατικό έκτρωμα Χατζηδάκη και τη μετατροπή των εργαζομένων σε σύγχρονους δούλους. Για μόνιμη και σταθερή δουλειά για όλους.

— Ενάντια στο Κράτος Έκτακτης Ανάγκης, για πλήρη συνδικαλιστικά, δημοκρατικά και πολιτικά δικαιώματα, ατομικές ελευθερίες.

Λίβανος

Η κρίση παίρνει δραματικές διαστάσεις

Ανεξέλεγκτες διαστάσεις φαίνεται να παίρνει η οικονομική, κοινωνική και πολιτική κρίση στο Λίβανο ενισχυμένη από την επέλαση της πανδημίας και την άνοδο των τιμών στην ενέργεια. Παρά το σχηματισμό κυβέρνησης, μετά από 13 μήνες ακυβερνησίας και την προκήρυξη εκλογών στις 27 Μαρτίου του 2022, η χώρα βρίσκεται μια ανάσα από την πλήρη οικονομική κατάρρευση και ανθρωπιστική κρίση. Οι κοινωνικές δυνάμεις που πρωτοστάτησαν στην εξέγερση του 2019 μοιάζουν αδύναμες να αντιδράσουν αποτελεσματικά. Η παρέμβαση, από την άλλη, των ιμπεριαλιστικών και περιφερειακών δυνάμεων επιτείνεται, ενισχύοντας το χάος και το αδιέξοδο.

Οικονομική και Κοινωνική Κατάρρευση

Οι πληγές που άνοιξε στην ήδη παραπαίουσα οικονομία της χώρας, η καταστροφική έκρηξη στο λιμάνι της Βυρηντού τον Αύγουστο του 2020, η κακοδιαχείριση, η εκτεταμένη διαφθορά, το πελατειακό πολιτικό σύστημα σε συνδυασμό με τις επιπτώσεις της πανδημίας και της πρόσφατης εκτόξευσης των τιμών στα καύσιμα, έχουν οδηγήσει σε μια εφιαλτική κοινωνικο-οικονομική κατάσταση: το εθνικό νόμισμα έχει χάσει το 90% της αξίας του από το 2019 μέχρι σήμερα και το ΑΕΠ έχει μειωθεί κατά 40%. Στο ίδιο διάστημα οι τιμές των τροφίμων έχουν αυξηθεί κατά 557% και το ποσοστό των Λιβανέζων που ζει κάτω από το όριο της φτώχειας έχει φτάσει το 78%. Παρά την πανδημία, το 55% του πληθυσμού δεν καλύπτεται από κανενός είδους ασφάλιση, το 33% των νοικοκυριών δεν έχει πρόσβαση στην περίθαλψη, ενώ το 52% δεν έχει καν πρόσβαση σε φάρμακα. Μέσα στους τελευταίους μήνες, σχεδόν 40% του πληθυσμού έχει εγκαταλείψει προσωρινά ή μόνιμα τη χώρα. Η κατάσταση είναι ακόμη χειρότερη για τους χιλιάδες οικονομικούς μετανάστες που εγκαταλείπονται απλήρωτοι στις πόρτες των προξενείων τους και αναζητούν εναγωνίως τρόπο να γυρίσουν στις πατρίδες τους, αλλά και για τους Σύριους πρόσφυγες που 9 στους 10 διαβιούν σε συνθήκες ακραίας φτώχειας.

Η Κρίση στην Υπηρεσία των Κομμάτων

Αυτή καθαυτή η επιδείνωση της κρίσης όχι μόνο δεν ώθησε το πολιτικό κατεστημένο και τα κόμματά του, που εκμεταλλεύονται το θρησκοκεντρικό πολιτειακό σύστημα και νέμονται τις κοινοβουλευτικές έδρες, να επανεξετάσουν την πολιτική τους, αλλά αποτέλεσε πεδίο εκμετάλλευσης για να διευρύνουν και να παγιώσουν την πολιτική - θρησκευτική τους επιρροή. Έτσι βάλθηκαν όλοι να μοιράζουν —ο καθένας στη θρησκευτική ομάδα, τα μέλη και τους υποστηρικτές του— από τρόφιμα και φάρμακα μέχρι καύσιμα και εμβόλια. Η δε Χεζμπολάχ, που από τη δεκαετία του 1980 χτίζει συστηματικά ένα εκτεταμένο δίκτυο κοινωνικής βοήθειας και στήριξης των χαμηλών εισοδημάτων του σιιτικού πληθυσμού, βρήκε την ευκαιρία να αποδείξει ότι αποτελεί κράτος εν κράτει: όχι μόνο μοιράζει στα μέλη της κάρτες πρόσβασης στα συνεταιριστικά παντοπωλεία που διατηρεί, όχι μόνο έχει διευρύνει τα άτοκα δάνεια που χορηγεί μέσω της ισλαμικής τράπεζας που ίδρυσε το 2019 (διαθέτει σήμερα πάνω από 50 υποκαταστήματα σχεδόν αποκλειστικά σε σιιτικές περιοχές), αλλά προχώρησε και σε σύναψη συμφωνίας με το Ιράν για την εισαγωγή πετρελαίου μέσω της Συρίας. Ανέλαβε, δηλαδή την αντιμετώπιση της τεράστιας έλλειψης καυσίμων που έχει οδηγήσει σε υπολειτουργία το σύνολο της οικονομίας. Προσφέρει μάλιστα δωρεάν καύσιμα στα νοσοκομεία, που έχουν υποχρεωθεί να λειτουργούν στο 50% των δυνατοτήτων τους, καθώς και σε άλλους κοινωφελείς θεσμούς.

Διαγκωνισμοί και Πολιτικές Ισορροπίες

Δεν ήταν λοιπόν τυχαία η επίθεση που δέχτηκαν στα μέσα του Οκτώβρη μέλη και οπαδοί της που διαδήλωναν στην πλατεία Ταγιουνέχ από ελεύθερους σκοπευτές των Λιβανικών Δυνάμεων (κοινοβουλευτικό κόμμα του Λιβάνου που αποτελούσε χριστιανική πολιτοφυλακή στα χρόνια του εμφυλίου και σήμερα διατηρεί στενές σχέσεις με τη Σαουδική Αραβία). Παρά τους 6 νεκρούς και τους δεκάδες τραυματίες διαδηλωτές, παρά την καταδίκη των επεισοδίων τόσο από τον Μαρωνίτη πρόεδρο Μισέλ Αούν, όσο και από το νέο Σουνιτή πρωθυπουργό Νατζίμπ Μικάτι, το μήνυμα προς τη Χεζμπολάχ ήταν σαφές. Στο ίδιο μήκος κύματος περιορισμού της επιρροής της Χεζμπολάχ και της Τεχεράνης κινείται η ξαφνική απόφαση των ΗΠΑ να εκπονήσουν σχέδιο παροχής αιγυπτιακού φυσικού αερίου στη χώρα μέσω του ανενεργού εδώ και 10 χρόνια «Αραβικού Αγωγού», όπως και η δέσμευση των ΗΠΑ για παροχή οικονομικής ενίσχυσης 67 εκατ. δολαρίων στο στρατό του Λιβάνου και οικονομική στήριξη της χώρας σε συνεργασία με την Παγκόσμια Τράπεζα.

Σε δύο θέματα, ωστόσο, φαίνεται να συμφωνούν όλες οι επίσημες πολιτικές δυνάμεις συμπεριλαμβανομένης της Χεζμπολάχ. Το πρώτο έχει να κάνει με την πάση θυσία απαλλαγή της προηγούμενης κυβέρνησης και όλων των πολιτικών δυνάμεων που συμμετείχαν σε αυτήν από τις ευθύνες για την έκρηξη στο λιμάνι της Βυρηντού. Έτσι μετά τον Φάντι Σουάν, ανώτατο δικαστή που απαλλάχθηκε των καθηκόντων του όταν ζήτησε —και δεν πήρε— την άρση της ασυλίας του πρώην πρωθυπουργού Χασάν Ντιάμπ και τεσσάρων υπουργών του, την ίδια τύχη φαίνεται να έχει και ο αντικαταστάτης του, Τάρεκ Μπιτάρ. Το δεύτερο αφορά στη διατήρηση της καθοριστικής τάξης πραγμάτων και τη στήριξη, άμεση ή έμμεση, της κυβέρνησης του δισεκατομμυριούχου Μικάτι που δηλώνει έτοιμος να προχωρήσει τις οικονομικές μεταρρυθμίσεις που απαιτεί το ΔΝΤ και η διεθνής κοινότητα (ιδιωτικοποιήσεις, μέτρα λιτότητας, μείωση του χρέους, κ.λπ.). Οι εκλογές τον ερχόμενο Μάρτη θα είναι μια πρώτης τάξεως ευκαιρία να ξανακερδίσουν τη νομιμοποίηση που τους στέρησαν οι μεγάλες κινητοποιήσεις του 2019 με κεντρικό σύνθημα «Να Φύγουν Όλοι».

Το Κίνημα

Το λαϊκό και εργατικό κίνημα αν και έχει δώσει πολλές μάχες από το 2019 και μετά, κερδίζοντας μικρές ή μεγαλύτερες νίκες, αν και έχει καταφέρει να συγκροτηθεί σε κάποιους χώρους, δείχνει να έχει χάσει την ορμή του κάτω από το βάρος της κρίσης, αλλά κυρίως λόγω έλλειψης ανεξάρτητου συνδικαλιστικού κινήματος και σημαντικών ριζοσπαστικών οργανώσεων με συγκρότηση, ρίζες στις λαϊκές τάξεις και ξεκάθαρο πρόγραμμα αντιμετώπισης της κρίσης και του θρησκευτικού - πολιτικού κατεστημένου της χώρας. Παραμένει έτσι πολυδιασπασμένο, χωρίς πολλές φορές να είναι ξεκάθαρο ποιες δυνάμεις είναι ξεκάθαρα αντικαθεστωτικές και ποιες φλερτάρουν με μεσοβέζικες λύσεις και συμπράξεις που υπονομεύουν το κίνημα.

■ *Μαρία Κτιστάκη*

στον κόσμο...

Νότια Αφρική

Σε υπογραφή τριετούς συλλογικής σύμβασης εργασίας προχώρησε το συνδικάτο NUMSA το οποίο εκπροσωπεί 155.000 μεταλλεργάτες. Η νέα τριετής ΣΣΕ περιλαμβάνει αυξήσεις 6% κάθε χρόνο με βάση τους ισχύοντες μισθούς. Ωστόσο πολλοί μιλούν για υπαναχώρηση της ηγεσίας, καθώς οι αυξήσεις δεν κρίνονται ικανοποιητικές και ο ίδιος ο γενικός γραμματέας του συνδικάτου μίλησε για συμβιβασμό, γεγονός που αποτελεί αρνητική εξέλιξη καθώς το NUMSA αποτέλεσε στο παρελθόν ένα μαχητικό σωματείο που συγκέντρωνε την πρωτοπορία των εργαζομένων. Το συνδικάτο προκήρυξε επ' αόριστον γενική απεργία στις 5/10 με αίτημα την τριετή ΣΣΕ, που θα περιελάμβανε αύξηση 8% για το πρώτο έτος (στην πραγματικότητα θα αντιστοιχούσε σε αύξηση μισθών 2-3%, καθώς ο ετήσιος πληθωρισμός τρέχει στο 5%), και για τα δύο επόμενα έτη ετήσια αύξηση μισθών 2% πάνω από το ύψος που θα διαμορφωνόταν ο πληθωρισμός. Οι μεταλλεργάτες συμμετείχαν καθολικά στην απεργία με δεκάδες χιλιάδες να κατεβαίνουν σε πορείες σε πολλά μέρη της χώρας. Ενδεικτικό των σκληρών όρων της ταξικής πάλης είναι ότι σε μια από τις προσπάθειες απεργιακών φρουρών να σταματήσουν την παραγωγή και να καλέσουν τους συναδέλφους τους στην απεργία, ιδιωτικοί σκειούριτι της εταιρίας άνοιξαν πυρ στους απεργούς, όταν αυτοί αντέδρασαν στο φακέλωμα που επιχειρούνταν με την λήψη φωτογραφιών. Η απεργία συνεχίστηκε για πολλές ημέρες και έληξε τελικά στις 21/10 μετά την συμφωνία της ηγεσίας του συνδικάτου με την ομοσπονδία των εργοδοτών. Το κρίσιμο σημείο ήταν η **σύνδεση των αυξήσεων με τον πληθωρισμό**, καθώς με βάση το σημερινό 5% και τις ανοδικές τάσεις του στην χώρα και σε παγκόσμιο επίπεδο, είναι πολύ πιθανόν οι εργαζόμενοι να δουν την πραγματική αγοραστική τους δύναμη να πέφτει.

Η.Π.Α.

Μια ελπιδοφόρα κατάσταση διαμορφώνεται για το εργατικό κίνημα με κινητοποιήσεις σε δεκάδες χώρους εργασίας και κλάδους σε αυτό που ονομάζεται «απεργιΟκτώβρης» (OctoberStrike) και όλα δείχνουν ότι θα συνεχιστεί. Οι εργαζόμενοι κινητοποιούνται ενάντια στους χαμηλούς μισθούς, τους εξαντλητικούς ρυθμούς εργασίας και τα συνολικά αδιέξοδα που βιώνουν σε ένα νεοφιλελεύθερο αστικό κράτος εχθρικό προς αυτούς εν μέσω πανδημίας και οικονομικής κρίσης. Χαρακτηριστική είναι η δήλωση του πρώην γραμματέα εργασίας, Robert Reich, που μιλάει για «μια ανεπίσημη γενική απεργία», καθώς από την άνοιξη και μέχρι σήμερα παραιτούνται 4 εκατομμύρια εργαζόμενοι τον μήνα, μη αποδεχόμενοι τις εργασιακές συνθήκες γαλέρας. Η παραίτηση σαφώς δεν αποτελεί λύση, ωστόσο καταδεικνύει την εξελισσόμενη κρίση του συστήματος. Και οι κινητοποιήσεις όμως είναι πολλές και σε αρκετές περιπτώσεις ξεπερνάνε την συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Έτσι, σε απεργία βρίσκονται 10.000 εργαζόμενοι της εταιρίας τρακτέρ **John Deere** σε τρεις πολιτείες από τις 14/10 ζητώντας νέα ΣΣΕ με πραγματικές αυξήσεις. Μάλιστα, είχαν προηγουμένως αρνηθεί σε ποσοστό 90% την πρόταση για 2% αύξηση κάθε χρόνο για 6 χρόνια που έφερε το σωματείο προς ψήφιση.

Πολλά συνδικάτα προχωρούν σε κινητοποιήσεις και απεργίες και ενάντια στο σύστημα 2 επιπέδων εργαζομένων που εφαρμόζουν οι εταιρίες. Οι νεότεροι εργαζόμενοι αμείβονται με χαμηλότερους μισθούς, εργάζονται με πιο εξαντλητικούς ρυθμούς και συνολικά με λιγότερα προνόμια παρότι όλοι κάνουν την ίδια δουλειά. Ένας τέτοιος αγώνας διεξάγεται από τους εργαζόμενους και στο εργοστάσιο της **Kellogg** στο Μίσιγκαν με απεργία από τις 5/10. Οι απεργιοί βρίσκονται αντιμετώπι με τους απεργοσπάστες που προσλαμβάνει η εταιρία για να κλείσει την απεργία. Τέλος, σε απεργία βρίσκονται από την 1/10 οι 2.000 εργαζόμενοι στο νοσοκομείο **Mercy**, όπως και πολλοί υγειονομικοί σε όλη την χώρα. Οι απεργιοί ζητούν περισσότερες προσλήψεις, καλύτερους μισθούς και καλύτερο ασφαλιστικό και συνταξιοδοτικό πρόγραμμα. Η εργοδοσία, που διατηρεί και άλλα νοσοκομεία στην Νέα Υόρκη, απάντησε με σύναψη συμφωνίας με την **Huffmaster**, εταιρία που ειδικεύεται στο να σπάει απεργίες!

Έκρηξη τιμών στην ενέργεια και στα τρόφιμα

Η προσωρινή υποχώρηση της πανδημίας αλλά κυρίως τα γιγαντιαία και παρατεταμένα προγράμματα ενίσχυσης της οικονομίας οδήγησαν μέσα στο 2021 σε μια σημαντική αύξηση της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας κυρίως στις ανεπτυγμένες χώρες (περισσότερο στην Κίνα) και λιγότερο στις μη ανεπτυγμένες. Η ανάπτυξη αυτή ήταν λίγο πολύ αναμενόμενη μετά την κάθετη πτώση της οικονομικής δραστηριότητας μέσα στον ενάμιση χρόνο της πανδημίας. Ωστόσο, το μεγάλο ερώτημα είναι αν μετά την «διόρθωση» της ιδιαίτερα μεγάλης πτώσης της καπιταλιστικής οικονομίας μέσα στο 2020 θα έχουμε ένα ξεπέραςμα της οικονομικής κρίσης (που είχε αρχίσει ήδη να εκδηλώνεται πριν την πανδημία) και συνεπώς θα μπούμε σε μια νέα περίοδο έστω και ασθενούς ανάπτυξης ή αν η παγκόσμια καπιταλιστική οικονομία πρόκειται να ξαναπέσει στην κρίση ή σε ένα μακροχρόνιο τέλμα χαμηλών έως μηδενικών ρυθμών ανάπτυξης. Προς το παρόν έχουν αρχίσει ήδη να εμφανίζονται τα πρώτα σημάδια κόπωσης/επιβράδυνσης της καπιταλιστικής οικονομίας σε παγκόσμιο επίπεδο, με το ΔΝΤ αλλά και άλλους παγκόσμιους οργανισμούς να αναθεωρούν προς τα κάτω τις προβλέψεις τους για την πορεία της παγκόσμιας οικονομίας είτε για το 2021 είτε για τα επόμενα χρόνια.

Η ραγδαία επιδείνωση του χρέους (δημόσιου, επιχειρήσεων και τραπεζών) και η αδυναμία

αύξησης του ποσοστού κέρδους (και όχι απλά μιας πρόσκαιρης κερδοφορίας) αλλά και η επιδείνωση των δομικών αντιφάσεων του καπιταλισμού (ενίσχυση του παρασιτισμού, κ.ο.κ.) δείχνουν ότι βρισκόμαστε μπροστά σε μια νέα κρίση ή αποτελμάτωση. Αυτό εξηγεί γιατί παρά τα υψηλά ποσοστά ανάπτυξης στα τρία πρώτα τρίμηνα του 2021, όλες οι κεντρικές τράπεζες διστάζουν να τερματίσουν την «ποσοτική χαλάρωση» και τα άλλα προγράμματα ενίσχυσης της οικονομίας διαμέσου δημιουργίας πληθωριστικού χρήματος, και να ανεβάσουν τα επιτόκια δανεισμού που παραμένουν αρνητικά ή μηδενικά. Ακόμη και η Κεντρική Τράπεζα των ΗΠΑ, η Fed, παρόλο που δήλωσε ότι περιορίζει το πρόγραμμα «ποσοτικής χαλάρωσης» μέχρι την οριστική κατάργησή του τον Μάρτιο του 2022, ξεκαθάρισε ότι ανά πάσα στιγμή μπορεί να το ενισχύσει ή να το επαναφέρει.

Η παγκόσμια αύξηση των τιμών

Η αύξηση των τιμών των εμπορευμάτων μπορεί να καθιστάται δυνατή λόγω της πληθωριστικής έκδοσης χαρτονομίσματος αλλά οφείλεται στην ανάγκη των επιχειρήσεων να αντιμετωπίσουν την αύξηση των χρεών τους μέσα στην πανδημία. Αλλά μέσα σε αυτό το σχετικά μέτριο πληθωριστικό περιβάλλον (εκτός βέβαια από χρηματιστήρια ή άλλες φούσκες) το ποιες επιχειρήσεις (για την ακρίβεια μονοπωλιακές επιχειρήσεις) θα καταφέρουν να αυξήσουν περισσότερο τις τιμές τους εξαρτάται από τον ενδοκαπιταλιστικό παγκόσμιο ανταγωνισμό. Προς το παρόν αυτές που φαίνεται να κερδίζουν περισσότερο είναι οι επιχειρήσεις πετρελαίου, φυσικού αερίου, ενέργειας αλλά και τροφίμων,

όπου παρατηρούνται και οι μεγαλύτερες αυξήσεις τιμών.

Η αύξηση των τιμών ενέργειας σε ΕΕ και Ελλάδα

Μετά την κατακρήμνιση των τιμών του πετρελαίου και φυσικού αερίου μέσα στην κρίση, ήταν φυσικό επόμενο ότι η ανάπτυξη μέσα στο 2021 θα οδηγούσε και σε εκτίναξη των τιμών. Η τιμή του πετρελαίου έφθασε τα 81 δολάρια το βαρέλι, όσο ήταν και στα τέλη του 2018, και η τιμή του φυσικού αερίου (τετραπλασιάστηκε σε σχέση με την χαμηλότερη τιμή του στα μέσα του 2020) ξεπέρασε και την μέγιστη τιμή που είχε τον Νοέμβριο του 2018. Με μία έννοια μπορεί να πει κανείς ότι οι τιμές πετρελαίου και φυσικού αερίου «ομαλοποιήθηκαν» στα επίπεδα πριν την κρίση, ή λίγο παραπάνω.

Από αυτό το σημείο μέχρι την αχαλίνωτη αύξηση των τιμών ηλεκτρικής ενέργειας και φυσικού αερίου στην ΕΕ και στην χώρα μας, η απόσταση είναι μεγάλη και οφείλεται:

α) Στην πλήρη ιδιωτικοποίηση των εταιριών παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας, των δικτύων αλλά και των παρόχων, και βέβαια την ιδιωτικοποίηση των εταιριών φυσικού αερίου. Αυτή η ιδιωτικοποίηση καθιστά ανεξέλεγκτη την τιμή της ηλεκτρικής ενέργειας και του φυσικού αερίου, με αποκλειστικό γνώμονα τα υπερκέρδη των εταιριών.

β) Στο σχέδιο της ΕΕ για την πράσινη μετάβαση, που αφενός είναι το πιο φιλόδοξο σε παγκόσμιο επίπεδο και αφετέρου συνοδεύεται από την πλήρη έλλειψη σχεδίου και την ανάθεση στην αγορά. Το σχέδιο της ΕΕ πιέζει για ταχύτερη εγκατάλειψη της παραγωγής ενέργειας από

πετρέλαιο, λιγνίτη, άνθρακα και φυσικό αέριο, και την υιοθέτηση της παραγωγής από ανανεώσιμες πηγές ενέργειας (ανεμογεννήτριες, φωτοβολταϊκά, κ.α.) χωρίς όμως κρατικές ενισχύσεις, χωρίς κρατικό σχέδιο, χωρίς την εξασφάλιση υποδομών ή ακόμη και της ορθής λειτουργίας των ανανεώσιμων πηγών. Και όλα αυτά επαφίενται στην αγορά και στις ιδιωτικές εταιρίες. Όταν λοιπόν αυξάνεται η ζήτηση, έστω και στα προ κρίσης επίπεδα, δημιουργείται μια έλλειψη ενέργειας που μπορεί να καλυφθεί μόνο με φυσικό αέριο, που και οδηγεί σε μια εξωφρενική εκτίναξη των τιμών του. Στην πράξη, πίσω από το σχέδιο «πράσινης μετάβασης» κρύβεται έναν κολοσσιαίο αντεργατικό πρόγραμμα: η προσπάθεια των ευρωπαϊών αστών να ρίξουν το κόστος της «πράσινης μετάβασης» στους εργαζόμενους της ΕΕ.

Ειδικά για την χώρα μας, η επαναφορά της πολιτικής μείωσης των ελλειμμάτων, σπρώχνει την κυβέρνηση της ΝΔ να περιορίσει δραστηκτικά τα αντίμετρα στην αύξηση των τιμών. Έτσι ανακοινώθηκαν μόνο 500 εκ. ενισχύσεις και μια πιθανή αόριστη αύξηση βασικού μισθού αλλά καμία μείωση της φορολογίας στην ενέργεια, στο πετρέλαιο και στο φυσικό αέριο, που αποτελεί πάνω από το 60% της τιμής, και καμία αύξηση των μισθών.

Έτσι, αυτή η ραγδαία αύξηση τιμών, ιδιαίτερα των τροφίμων και της ενέργειας, λίγο πολύ σε παγκόσμιο επίπεδο, και ειδικά στη χώρα μας, οδηγεί κυριολεκτικά σε αδιέξοδο την πλειοψηφία των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Κι αυτό το αδιέξοδο, παρά την γενική απουσία οργάνων αντίστασης (συνδικάτα ή πολιτικές οργανώσεις) θα δημιουργήσει αναγκαστικά ένα νέο κύμα αγώνων που θα έχει ως επίκεντρο την αύξηση των μισθών.

Η σημασία του απεργιακού Οκτώβρη

Οι λόγοι για το απεργιακό κύμα είναι πολλοί. Υπάρχουν ελλείψεις εργατικού δυναμικού καθώς τα αφεντικά προσαρμόζονται στην πανδημία, ειδικά στους κλάδους των υπηρεσιών και της μεταποίησης. Το άλλο ζήτημα είναι η εταιρική και εργοδοτική απληστία. Οι εργαζόμενοι έκαναν τεράστιες παραχωρήσεις τα τελευταία 30 χρόνια, ειδικά μετά την κρίση του 2007-09. Τα συνδικάτα υπέγραψαν συμβάσεις δύο επιπέδων με πολύ χαμηλές απολαβές για τους τότε νέους εργαζόμενους που όμως σήμερα αποτελούν την παραγωγική ραχοκοκαλιά της χώρας. Οι εργαζόμενοι θέλουν αυτό να σταματήσει και να αντιστραφεί. Άλλο κοινό πρόβλημα είναι οι συνθήκες εργασίας. Έως και 16ωρες και κόντρα βάρδιες, 7ημερη εργασία, ανύπαρκτες άδειες, απλήρωτες υπερωρίες, ανύπαρκτη ιατροφαρμακευτική κάλυψη.

Η ισχύς αυτών των απεργιών και της μαχητικότητας των εργαζομένων αποτελεί μια ακόμη, πιο ξεκάθαρη ταξικά, εκδήλωση της όξυνσης των αγώνων στις ΗΠΑ που θα μπορούσε να σηματοδοτήσει μια τομή για την ανασυγκρότηση/ανασύνθεση του αμερικανικού εργατικού/συνδικαλιστικού κινήματος.

Παρόλο που η πλειονότητα των εργαζομένων αναγνωρίζει πια την αναγκαιότητα συνδικαλιστικής οργάνωσης, η ηγεσία των συνδικάτων είναι συνδεδεμένη και υποταγμένη στο Δημοκρατικό Κόμμα, που ενώ υποσχέθηκε προεκλογικά πολλά στους εργαζόμενους, τώρα κωφεύει στο βασικό αίτημα αύξησης του κατώτατου ωρομισθίου στα 15 δολάρια, καθιστώντας δύσκολη την προσέγγιση των πιο εκμεταλλευόμενων ανοργάνωτων εργαζομένων.

Ο απεργιακός Οκτώβρης είναι ένδειξη ότι οι εργαζόμενοι αποσυνδέουν την διεκδίκηση των συμφερόντων τους από τα κυρίαρχα πολιτικά κόμματα, κάτι που πρέπει να επεξεργαστούν οι επαναστατικές δυνάμεις και να επέμβουν στους αγώνες με στόχο την ανεξάρτητη οικοδόμηση τους με μαζικούς όρους, ως βασικό βήμα για την ανάπτυξη της ταξικής ανεξαρτησίας του εργατικού κινήματος.

■ Δημήτρης Γκ.

ΗΠΑ: Ένας μεγαλειώδης απεργιακός Οκτώβρης

Χιλιάδες εργαζόμενοι απεργούν στις ΗΠΑ, στα πλαίσια ενός αρατεταμένου απεργιακού κύματος, του επονομαζόμενου «Striketober» (σε ελεύθερη απόδοση Απεργιακού Οκτώβρη). Οι εργαζόμενοι που πρωταγωνιστούν είναι αυτοί στους οποίους βασίστηκε η λειτουργία της οικονομίας κατά την περίοδο της πανδημίας. Αυτοί που ρίσκαραν τα περισσότερα και υπέστησαν την πιο ακραία εκμετάλλευση. Την ίδια στιγμή, το φαινόμενο που έγινε γνωστό ως η «Μεγάλη Παραίτηση» αποτελεί άλλο ένα σοκ για τους εργοδότες με 4,3 εκατ. εργαζόμενους να έχουν παραιτηθεί, μόνο τον Αύγουστο, εξαιτίας των άθλιων μισθών και συνθηκών εργασίας, εξαναγκάζοντας τους εργοδότες σε παραχωρήσεις (βλ. <https://www.okde.gr/archives/15299>). Τουλάχιστον 18 μεγάλες απεργίες ξέσπασαν από τα τέλη Σεπτεμβρίου, οι περισσότερες νικηφόρες, ενώ κάποιες συνεχίζονται.

Βιομηχανικοί εργάτες

Περίπου 10.000 εργαζόμενοι της βιομηχανίας κατασκευής γεωργικών ελκυστήρων και μηχανημάτων John Deere, ξεκίνησαν απεργία σε 14 εργοστάσια, από τις 14/10, απαιτώντας αυξήσεις μισθών και ιατροφαρμακευτική περίθαλψη. Η ομοσπονδία τους UAW (Ενωμένοι Εργάτες Αυτοκινητοβιομηχανίας), διαπραγματεύεται με την εργοδοσία η οποία υπερδιπλασίασε τα καθαρά της έσοδα το τελευταίο οικονομικό έτος. Δύο «δοκιμαστικές συμφωνίες» απορρίφθηκαν μέχρι στιγμής από τους εργαζόμενους αφού προϋπέθεταν αμοιβαίες παραχωρήσεις κι έτσι η απεργία συνεχίζεται. Η UAW είναι ένα από τα παλαιότερα συνδικάτα, η ηγεσία της όμως δεν έχει επαφή με τους εργαζόμενους, έτσι τα μέλη της στην John Deere έχουν οργανώσει μια ομάδα με την επωνυμία «Post '97», αναφερόμενη σε εργαζόμενους που προσλήφθηκαν μετά το 1997, με χειρότερους μισθούς, επιδόματα και συντάξεις οι οποίοι

αποτελούν την πρωτοπορία του αγώνα.

Στις 5 Οκτώβρη, 1400 εργαζόμενοι προχώρησαν σε απεργία στην βιομηχανία τροφίμων Kellogg's, με βασικό αίτημα την αύξηση μισθών και την ιατροφαρμακευτική περίθαλψη.

Ξεκινώντας στις 6 Σεπτεμβρίου, 420 εργαζόμενοι στο αποστακτήριο Heaven Hill στο Κεντάκι προχώρησαν σε απεργία για καλύτερους μισθούς και ασφαλέστερες βάρδιες.

Υγεία

Περισσότεροι από 34.000 εργαζόμενοι στον τομέα της υγειονομικής περίθαλψης στην Kaiser —μια κοινοπραξία παροχής υπηρεσιών φροντίδας, που δραστηριοποιείται στην Καλιφόρνια, το Όρεγκον, την Ουάσιγκτον και τη Χαβάη— ενέκριναν με 96% την απεργία στις 11 Οκτωβρίου και η απεργία θα ξεκινήσει στις αρχές Νοεμβρίου. Οι εργαζόμενοι απαιτούν αύξηση μισθών και δέσμευση για προσλήψεις για την αντιμετώπιση των ελλείψεων. Η αρχική προσφορά της εταιρείας για σύστημα μισθών δύο κατηγοριών απορρίφθηκε. Περισσότεροι από 700 μηχανικοί που απασχολούνται από την ίδια εταιρεία, στο Όκλαντ-Σαν Φρανσίσκο απεργούν από τις αρχές Σεπτεμβρίου ενάντια στις περικοπές μισθών και των όρων της σύμβασης τους που επιτρέπουν στην εταιρεία να τους στέλνει σε όλη την πολιτεία λόγω υποστελέχωσης.

Περισσότεροι από 800 συνδικαλισμένοι νοσηλευτές στη Μασαχουσέτη κατέβηκαν σε απεργία για καλύτερες συνθήκες εργασίας στις 8 Μαρτίου. Είναι πολύ κακοπληρωμένοι και καταπονημένοι λόγω υποστελέχωσης στο νοσοκομείο St Vincent.

Δύο χιλιάδες εργαζόμενοι στον τομέα της υγειονομικής περίθαλψης πραγματοποίησαν απεργία για καλύτερες αμοιβές και καλύτερες συνθήκες την 1η Οκτωβρίου στο νοσοκομείο Mercy στο Μπάφαλο της Νέας Υόρκης.

Σχεδόν 150 αποκλειστικοί νοσηλευτές της Sunrise Northeast Inc. ξεκίνησαν απεργίες στο

Κονέκτικατ στις 12 Οκτώβρη, για αύξηση μισθών 20% και μείωση κατά 90% στο ασφάλιστρο υγειονομικής περίθαλψης.

Επισιτισμός

Εν τω μεταξύ, η McDonald's ανακοίνωσε τον Ιούλιο ότι θα αυξήσει τον κατώτατο μισθό για τους υπαλλήλους της. Ωστόσο, η αύξηση θα ισχύει μόνο για τα «εταιρικά» καταστήματά της και όχι για τα franchise της (δηλαδή την συντριπτική πλειοψηφία των καταστημάτων). Οι εργαζόμενοι της McDonald's στο Flint του Μίσιγκαν ξεκίνησαν απεργία τον Ιούλιο με αίτημα τον διπλασιασμό του κατώτατου μισθού (7,75 δολ./ώρα).

Οι εργαζόμενοι στο εργοστάσιο τσιπς El Milagro στο Σικάγο του Ιλινόις άρχισαν να διαμαρτύρονται για τις άδικες συνθήκες εργασίας τον Σεπτέμβριο. Υπολογίζεται ότι 85 εργαζόμενοι στο El Milagro προσβλήθηκαν από τον COVID-19 πέρυσιν και πέντε πέθαναν. Οι μη συνδικαλισμένοι εργαζόμενοι από δύο εγκαταστάσεις οργάνωσαν πρόσφατα Επιτροπή Εργαζομένων για να διεκδικήσουν καλύτερες συνθήκες και κατώτατο μισθό 16 δολάρια.

Νέες τεχνολογίες - ηλεκτρ. εμπόριο

Περίπου 1200 εργαζόμενοι της Spectrum Cable συνεχίζουν την πιο μακροχρόνια απεργία στην ιστορία των ΗΠΑ μετρώντας περισσότερα από τέσσερα χρόνια. Έχουν δημιουργήσει ακόμη και το δικό τους συνδικαλιστικό πάροχο υπηρεσιών διαδικτύου που ονομάζεται People's Choice Communications.

Στην αποθήκη της Amazon στο Staten Island της Νέας Υόρκης, μια οργανωτική προσπάθεια για την ίδρυση σωματείου διεξάγεται από τον Christian Smalls, που πρωταγωνίστησε στους αγώνες των εργαζομένων πέρυσιν. Το νέο Εργατικό Σωματείο της Amazon υπέβαλε αίτηση για ψηφοφορία εκπροσώπησης στις 25 Οκτωβρίου.

Εκουαδόρ: Στα πρότυπα της Μαφίας η κυβέρνηση Λάσο

Κρυμμένος πλούτος, φοροδιαφυγή, ξέπλυμα χρήματος, εμπόριο ναρκωτικών, εγκληματικότητα, βίαιη καταστολή και υπερεκμετάλλευση των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Αυτή είναι η διακυβέρνηση του επιχειρηματία - τραπεζίτη - λωποδύτη προέδρου του Εκουαδόρ, Λάσο. Η βόμβα των Pandora Papers έσκασε και έβγαλε στην επιφάνεια τις απάτες της παγκόσμιας οικονομίας, αποκαλύπτοντας πως μερικοί από τους πιο ισχυρούς ανθρώπους στον κόσμο —συμπεριλαμβανομένων περισσότερων από 330 πολιτικούς σε 90 χώρες— μέσω offshore, προστατεύουν τον πλούτο τους. Στην λίστα βρίσκονται, σύμφωνα με δημοσιεύματα, 283 Έλληνες, ο Πρόεδρος της Κύπρου, Νίκος Αναστασιάδης και τουλάχιστον 330 πολιτικοί και κρατικοί αξιωματούχοι από όλο τον πλανήτη. Στην λίστα υπάρχουν τρανταχτά ονόματα, όπως ο μαθημένος στα σκάνδαλα και γνωστός μαστροπός (μεταξύ άλλων ιδιοτήτων) που κυκλοφορεί ελεύθερος, ο πρώην διευθύνων σύμβουλος του ΔΝΤ Ντομίνικ Στρος Καν, ο Τόνι Μπλερ, ο βασιλιάς της Ιορδανίας, ο πρωθυπουργός της Τσεχίας, ο πρόεδρος του Ισημερινού, ο πρόεδρος της Κένυας, ο πρωθυπουργός του Πακιστάν, Ιμράν Χαν, ο πρόεδρος του Αζερμπαϊτζάν, Ιλχάμ Αλίεφ και άλλοι πολλοί πολιτικοί, καλλιτέχνες, μοντέλα.

Ο Λάσο, την ώρα που το Κογκρέσο του Εκουαδόρ διερευνούσε τις αποκαλύψεις των Pandora Papers, κατέβασε τον στρατό στους δρόμους, με πρόσχημα την εγκληματικότητα που ο ίδιος έχει δημιουργήσει, φοβούμενος το κύμα διαδηλώσεων που

αναπτύχθηκε εναντίον του ενώ μάλιστα ετοιμάζει μέτρα που του έχει υποδείξει το ΔΝΤ. Ο Λάσο σχετίζεται με τουλάχιστον 14 εταιρείες - φαντάσματα, στον Παναμά, στη Νότια Ντακότα και στο Ντέλαγουερ των ΗΠΑ, ενώ επίσης είναι ιδιοκτήτης της τράπεζας του Παναμά, Banisi. Σαν πρόεδρος σχεδιάζει μια ακόμα κομπίνα με το ΔΝΤ και ελπίζει να αρπάξει 802 εκατ. δολάρια τον Οκτώβριο και άλλα 700 εκατ. δολάρια τον Δεκέμβριο. Σαν αντάλλαγμα δίνει νόμο για τη «δημιουργία ευκαιριών», που σημαίνει την διάλυση της κοινωνικής ασφάλισης και την καταστρατήγηση της ισχύουσας εργατικής νομοθεσίας με την απόλυτη ελαστικοποίηση των σχέσεων εργασίας και με ευρωπαϊκού τύπου διατάξεις, όπως ότι σε κάποιες περιπτώσεις απολύσεων, ο εργαζόμενος είναι αυτός που πρέπει να αποζημιώνει τους εργοδότες! Προβλέπει επίσης στην ενέργεια και στα τρόφιμα, και όλα τα καλά που φέρνουν οι συμφωνίες με το ΔΝΤ.

Το Εκουαδόρ είναι ένα νεοφιλελεύθερο καπιταλιστικό κράτος, που η διακυβέρνησή του γίνεται στα πρότυπα της μαφίας. Η βία είναι μια καθημερινότητα, η παραγωγική και εμπορική δραστηριότητα εξαρτώνται από τα ναρκωτικά. Το Εκουαδόρ είναι μία από τις τρεις χώρες που κατατάσσονται στην κορυφή —σε παγκόσμια κλίμακα— ως προς την παραγωγή κοκαΐνης. Έχει μετατραπεί σε ζώνη διέλευσης των ναρκωτικών που εξάγονται προς τις ΗΠΑ και την Ευρώπη. «Περίπου 3,5 δισ. δολάρια ξηλώνονται κάθε χρόνο», όπου «η διαφθορά των δημόσιων θεσμών αποτελεί γάγγραινα», σύμφωνα με το Γαλλικό Προξενείο. Από τον

Ιανουάριο ως τον Αύγουστο του 2021 κατασχέθηκαν σχεδόν 116 τόνοι ναρκωτικών, κυρίως κοκαΐνης, ενώ όλο το 2020 κατασχέθηκαν 128 τόνοι, ποσότητα άνευ ιστορικού προηγούμενου. Φυσικά δεν καταστρέφονται, αλλά ρίχνονται ξανά στην αγορά από τους νέους κατόχους, την αστυνομία και το ίδιο το καπιταλιστικό κράτος. Ταυτόχρονα, ενώ η ελίτ και η επίσημη μαφία που κυβερνά με όλους αυτούς τους τρόπους, ρίχνονται στις φυλακές, οι φτωχοδιάβολοι κι όλοι όσοι με τον τρόπο τους αντιδρούν απέναντι σε αυτή την κατάσταση, προσπαθούν να επιβιώσουν.

Οι φυλακές του Εκουαδόρ έχουν φτάσει στο απροχώρητο, καθώς σε 65 φυλακές κρατούνται κάπου 39.000 άνθρωποι, ενώ η ονομαστική χωρητικότητά τους δεν ξεπερνά τις 30.000 θέσεις (+30%) και φυσικά οι κρατούμενοι ζουν σε απάνθρωπες συνθήκες. Αυτό το διάστημα ο Λάσο έχει κηρύξει σε Κατάσταση Έκτακτης Ανάγκης όλες τις φυλακές της χώρας μετά από εξέγερση των κρατουμένων και την ωμή καταστολή τους με 116 δολοφονίες (πριν από λίγους μήνες υπήρχαν 27 ακόμα δολοφονίες) στις φυλακές Γουαγιακίλ. Φυσικά η κυβέρνηση έριξε την ευθύνη σε συγκρούσεις μελών συμμοριών, τα θύματα όμως έφεραν τραύματα από σφαίρες και από θραύσματα χειροβομβίδων, ενώ έξι βρέθηκαν αποκεφαλισμένα.

Η αυταρχική κυβέρνηση είναι υπεύθυνη για το γεγονός ότι η εγκληματικότητα έχει αυξηθεί: το πρώτο οκτάμηνο του 2021 οι κλοπές αυξήθηκαν κατά 25% σε σχέση με το ίδιο διάστημα πέρσι, ενώ οι βίαιες δολοφονίες έφτασαν τις 1.427, περισσότερες από όσες όλη την περσινή χρονιά, με θύ-

ματα ακόμα και μικρά παιδιά. Ο Λάσο δημιουργεί μια εμφυλιοπολεμική κατάσταση ενισχύοντας την κρατική βία με νομοσχέδιο που θα «προστατεύει αστυνομικούς και στρατιωτικούς από δικαστικές έρευνες για πράξεις που τέλεσαν κατά την άσκηση των καθηκόντων τους». Μια πρόταση που φυσικά στοχεύει στην ατιμωρησία της καταστολής που σχεδιάζει εναντίον του κύματος διαδηλώσεων, την ώρα που περισσότεροι από ενάμιση εκατομμύριο πολίτες προσπαθούν να επιβιώσουν με 47 δολάρια τον μήνα. Η κατάσταση αυτή δεν απέχει και πολύ από την πολιτική που εφαρμόζεται από τις δυτικές κυβερνήσεις.

Ο Λάσο όμως δεν φαίνεται να γλυτώνει (ενδέχεται να έχει το ίδιο τέλος με τον προκατόχου του, Λένιν Μορένο¹). Χαρακτηριστικά, την Τρίτη 26 Οκτωβρίου δεκάδες χιλιάδες κάτοικοι του Ισημερινού βγήκαν στους δρόμους σε όλη τη χώρα ενάντια στην κυβέρνηση. Οι διαδηλώσεις είναι οι μεγαλύτερες στους πέντε μήνες της διακυβέρνησης του Λάσο και όλα δείχνουν ότι θα συνεχιστούν.

■ *Κιτσώνης Ευάγγελος*

¹ Ο Λένιν Μορένο πρώην πρόεδρος του Εκουαδόρ, μεταλλαγμένος δήθεν αριστερός που προσπάθησε να αυξήσει τις τιμές στην ενέργεια και φυγαδεύτηκε στις διαδηλώσεις του 2019. Για περισσότερες πληροφορίες βλ. άρθρο του Κλαούντιο Κατζ στο σύνδεσμο <https://www.okde.gr/archives/10565>.

ΝΕΟ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ ΣΤΟ ΣΟΥΔΑΝ

Ενα νέο πραξικόπημα του στρατού στο Σουδάν ξεκίνησε στις 25/10, που προσπαθεί να αλλάξει τα δεδομένα που δημιούργησε η μεγάλη λαϊκή εξέγερση του 2019 ανατρέποντας τον δικτάτορα Ομάρ Μπασίρ.

Ο αγώνας για αλλαγή

Το Σουδάν ανεξαρτητοποιήθηκε από τη Μ. Βρετανία το 1955. Οι Βρετανοί προσεταιρίζονται τις φυλές του Ν. Σουδάν, που είναι πλούσιο σε πετρέλαιο και τις στηρίζουν σε μια εμφύλια διαμάχη που κρατάει ως το 1972. Τότε συμφωνήθηκε η Νότια Περιφέρεια να έχει διοικητική αυτονομία. Το 1983, ο πρόεδρος Νιμέρι ανακηρύσσει το Σουδάν μουσουλμανική χώρα και ακυρώνει το καθεστώς αυτονομίας του Νότου. Ξεκινάει νέος εμφύλιος, 1983-2005, με 2 εκατ. νεκρούς. Καταλήγει σε νέα συμφωνία αυτονομίας που το 2011 επισημοποιείται σε πλήρη ανεξαρτητοποίηση ως Νότιο Σουδάν, με τις ευλογίες και την αναγνώριση των Δυτικών ιμπεριαλιστών. Μέχρι σήμερα σπαράσσεται από συρράξεις και αποτελεί πεδίο της χειρότερης ανθρωπιστικής κρίσης στον πλανήτη!

Το 1989 καταλαμβάνει την εξουσία με στρατιωτικό πραξικόπημα ο Ομάρ Μπασίρ. Η δικτατορία του διασφάλισε τον πλουτισμό μιας ελίτ και περιόρισε τα κοινωνικά και δημοκρατικά δικαιώματα. Ωστόσο, με την οικονομική ανάπτυξη και την δημιουργία πανεπιστημίων εμφανίζεται μια μορφωμένη νεολαία αλλά και μια εργατική τάξη στα μεγάλα κέντρα και συνακόλουθα και συνδικαλιστικές ενώσεις, και έτσι τίθενται οι βάσεις για την εξέγερση του 2019.

Το Σουδάν ήταν από τις χώρες που υποδέχτηκε το επενδυτικό «τσουνάμι» της Κίνας στην αφρικανική ήπειρο. Η Κίνα την

τελευταία δεκαετία έγινε ο σημαντικότερος εμπορικός εταίρος και εισήγαγε το Σουδάν στους «Δρόμους του Μεταξίου» με τις ανάλογα σχεδιαζόμενες υποδομές. Μια πολύ σημαντική γεωστρατηγική εξέλιξη, μιας και το Σουδάν έχει στρατηγικής σημασίας λιμάνια στην Ερυθρά Θάλασσα και σημαντικές υποδομές για την μεταφορά πετρελαίου. Η ανησυχία των ΗΠΑ για αυτές τις εξελίξεις τις οδήγησε στο να «στηρίξουν» την λαϊκή εξέγερση του 2019, όπως και οι άλλοι Δυτικοί ιμπεριαλιστές. Εξέγερση που υποδαυλίστηκε από την παγκόσμια οικονομική κρίση και την διαφθορά του καθεστώτος.

Η εξέγερση των φτωχών λαϊκών στρωμάτων έδωσε την δυνατότητα στην ένωση Σουδανών Επαγγελματιών να αναδειχθεί και ανάγκασε την ελίτ και τον στρατό να υποχωρήσουν, να καθαιρέσουν τον δικτάτορα Μπασίρ και να διαλύσουν το κόμμα του. Η κοινή συμφωνία ήταν η δημιουργία «μεταβατικής κυβέρνησης», με ίσο αριθμό πολιτών/πολιτικών (κυρίως από το κόμμα Δυνάμεις Ελευθερίας και Αλλαγής) και στρατιωτικών, με μεταβατικό πρόεδρο αρχικά στρατιωτικό και από τον Νοέμβρη του 2021 πολιτικό, με σκοπό την δημιουργία κρατικών θεσμικών οργάνων κοινά αποδεκτών και την διενέργεια ελευθερών εκλογών το 2023.

Η μεταβατική κυβέρνηση, αποτελούμενη από ανταγωνιστικές μερίδες της ελίτ και του στρατού, είχε διαφορούμενες επιλογές. Υπέγραψε, υπό την πίεση των ΗΠΑ, συμφωνία ομαλοποίησης σχέσεων με το Ισραήλ, περιμένοντας 700 εκατ. δολάρια βοήθεια από τους Αμερικάνους. Υπέγραψε συμφωνία με τους Ρώσους, για δημιουρ-

για ναυπηγείου και ναυτικής βάσης στην Ερυθρά Θάλασσα, με αντάλλαγμα στρατιωτική βοήθεια. Αυτή η συμφωνία φαίνεται πως αναίρεθηκε, επιταχύνοντας την κρίση της κυβέρνησης και τις εξελίξεις. Σκόπελο αποτελούσε και η αλλαγή του μεταβατικού προέδρου τον Νοέμβριο, την περίοδο που θα κριθεί το αίτημα για έκδοση/παραπομπή του Μπασίρ σε Διεθνές Δικαστήριο για εγκλήματα πολέμου.

Το πραξικόπημα και η λαϊκή αντίδραση

Προπομπός των εξελίξεων ήταν οι αποτυχημένες πραξικοπηματικές ενέργειες οπαδών του Μπασίρ τον Σεπτέμβριο. Στις 25/10 ο στρατός κινήθηκε υπό την ηγεσία του στρατηγού και μεταβατικού προέδρου Μπουρχάν. Απέκοψε τις εισόδους πόλεων, διέκοψε ίντερνετ και τηλεπικοινωνίες και συνέλαβε τον μεταβατικό πρωθυπουργό Χαμπντόκ (τον απελευθέρωσε μετά από 2 μέρες), μέλη της κυβέρνησης και τον πρόεδρο της ένωσης Επαγγελματιών. Αιτιολόγησε το πραξικόπημα ως ενέργεια για την αποφυγή εμφύλιας σύρραξης, κατήγγειλε τους πολιτικούς για παρακώλυση της μετάβασης και υποσχέθηκε την δημιουργία νέας «μεταβατικής κυβέρνησης» και εκλογές το 2023.

Η αντίδραση των μαζών ήταν άμεση με αποκλεισμούς δρόμων, συγκεντρώσεις με οδοφράγματα και γενική απεργία, με την συμμετοχή της ένωσης Επαγγελματιών, τους γιατρούς και τους δημόσιους υπαλλήλους. Τα περισσότερα πανεπιστήμια/σχολεία έμειναν κλειστά, ενώ στην απεργία

μπήκαν και οι εργαζόμενοι στην κρατική εταιρεία πετρελαίου. Ο στρατός απάντησε με δακρυγόνα και πραγματικά πυρά, με αποτέλεσμα πάνω από 10 νεκρούς και 140 τραυματίες. Το Σάββατο 29/10, οργανώθηκαν μεγάλες συγκεντρώσεις με συμμετοχή 3 εκατ. Οι μάζες του Σουδάν δεν εμπιστεύονται κανέναν ως εγγυητή των δικαιωμάτων και των αγώνων τους. Από την αποφασιστικότητα και την ικανότητά τους να οικοδομήσουν όργανα αυτοοργάνωσης και να αναδείξουν μια επαναστατική ηγεσία ώστε να καθοδηγήσουν με ταξική ανεξαρτησία τον αγώνα, θα κριθεί το αποτέλεσμα και αυτής της μάχης.

Οι αντιδράσεις ιμπεριαλιστών και γειτόνων είναι ενδεικτικές των συμφερόντων που διακυβεύονται. Οι ΗΠΑ ανακοίνωσαν το κόψιμο της οικονομικής βοήθειας, μαζί τους τάχθηκε η Μεγάλη Βρετανία, ενώ η ΕΕ και η Αφρικανική Ένωση καταδίκασαν το πραξικόπημα. Κίνα και Ρωσία έχουν πιο διαλλακτική στάση και σταμάτησαν ψήφισμα του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ για καταδίκη των πραξικοπηματιών. Γειτονικές χώρες, όπως η Αίγυπτος και τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, απέφυγαν να καταδικάσουν το πραξικόπημα. Η σύγκρουση γιγάντων (ΗΠΑ με Κίνα-Ρωσία) που εξελίσσεται και στην συγκεκριμένη περιοχή, εντάσσει το Σουδάν στην σκακιέρα πολέμου που ήδη έχει στηθεί σε Υεμένη, Λίβανο, Λιβύη κ.α. Μόνο μια νέα, ταξικά ανεξάρτητη, «Αραβική Άνοιξη», που θα προβάλλει το δικαίο της εργαζόμενης κοινωνικής πλειοψηφίας και θα ξεριζώσει την ιμπεριαλιστική επιρροή από την «Μαύρη Ήπειρο», θα σώσει αυτούς τους λαούς από την απόλυτη εξαθλίωση και καταστροφή.

■ *Α.Φ.*

Η ΟΚΤΩΒΡΙΑΝΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ 1917

Ητσαρική Ρωσία στις αρχές του 20ου αιώνα ήταν ένα κλασικό παράδειγμα της θεωρίας της άνισης και συνδυασμένης ανάπτυξης. Μια πρώτη αντίφαση ήταν η συνύπαρξη του απαρχαιωμένου προ-καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής της υπαίθρου με την εξαιρετικά ανεπτυγμένη καπιταλιστική παραγωγή σε ορισμένες πόλεις. Μια δεύτερη αντίφαση ήταν ότι, παρά την ανάπτυξη της βιομηχανίας και την ύπαρξη προλεταριάτου, τα αστικοδημοκρατικά αιτήματα παρέμεναν ακόμη άλυτα.

Η αστική τάξη ήταν σύμφωνα με τον Τρότσκι πολύ μικρή, πρόωρα γερασμένη και αριθμητικά αδύναμη. Έβλεπε τα ιδιαίτερα συμφέροντά της να συμβιβάζονται με τον τσαρισμό και κυρίως λόγω του φόβου της για το προλεταριάτο δεν ήθελε να αναλάβει το τιμόνι της αστικής επανάστασης. Τη συντριπτική πλειοψηφία της τσαρικής Ρωσίας αποτελούσαν οι μισο-δουλοπάροικοι και μικροϊδιοκτήτες γης. Αυτοί είχαν πραγματοποιήσει αρκετές εξεγέρσεις απέναντι στους αριστοκράτες, αλλά επειδή δεν εκπροσωπούσαν έναν διαφορετικό τρόπο παραγωγής και δεν είχαν σαν τάξη ιστορικά συμφέροντα, δεν μπορούσαν να ηγηθούν της επανάστασης. Στις πόλεις έχουμε και την εμφάνιση της εργατικής τάξης που είναι εξαιρετικά συγκεντρωμένη και συγκεντρωμένη στα μεγάλα βιομηχανικά κέντρα της χώρας. Για τον Τρότσκι, η εργατική τάξη, παρά το γεγονός ότι ήταν μειοψηφία, ήταν η μόνη τάξη

που θα μπορούσε να πραγματοποιήσει την επανάσταση.

Πάνω σε αυτή τη βάση, αρχίζουν να διατυπώνονται και πιο ξεκάθαρα οι τρεις απόψεις γύρω από τον χαρακτήρα της επανάστασης. Οι Μενσεβίκοι υποστήριζαν ότι ο χαρακτήρας της επανάστασης έπρεπε να είναι αστικός και ότι γι' αυτό έπρεπε να ηγηθεί η μπουρζουαζία. Οι Μπολσεβίκοι, αν και αντιλαμβάνονταν ότι η αστική τάξη ήταν ανίκανη να ηγηθεί, πρόσβλεπαν και αυτοί σε μία αστική επανάσταση, μόνο που ραχοκοκαλιά της θα ήταν το προλεταριάτο και η αγροτιά αλλά σε πλήρη ανεξαρτησία από την αστική τάξη. Ο Τρότσκι, από την άλλη, ανέπτυξε την θεωρία της Διαρκούς Επανάστασης, σύμφωνα με την οποία τα όποια ανεκπλήρωτα αστικοδημοκρατικά αιτήματα μπορούν να υλοποιηθούν μόνο από το προλεταριάτο με μια σοσιαλιστική επανάσταση.

Μετά την ήττα της επανάστασης του 1905, αρχίζουν να μπαίνουν τα θεμέλια της νίκης του 1917. Το ρωσικό προλεταριάτο δημιουργεί τα συμβούλια των εργατών (σοβιέτ), που αποτελούν το βασικό όργανο αυτοοργάνωσής τους, και που αναπτύχθηκαν σε τέτοιο βαθμό ώστε ήδη από τις αρχές της επανάστασης του 1917 είχε δημιουργηθεί ένα καθεστώς δυαδικής εξουσίας.

Με το ξέσπασμα του Ιου Π.Π., το παγκόσμιο κόμμα των εργατών, η 2η Διεθνής, διαπράττει τη μεγαλύτερη προδοσία για το παγκόσμιο προλεταριάτο. Η πλειοψηφία των τμημάτων της σε κάθε χώρα ψήφισε τους πολεμικούς προϋπολογισμούς

για την συμμετοχή στον πόλεμο και στον βωμό της υπεράσπισης της «πατρίδας», έγινε ουρά των ιμπεριαλιστών και θυσιάσε δεκάδες εκατομμύρια εργατών. Όμως, η υπόθεση της σοσιαλιστικής επανάστασης δεν είχε τελειώσει. Κατά την διάρκεια του πολέμου, η αριστερή πτέρυγα της Σοσιαλδημοκρατίας (επαναστάτες μαρξιστές), μέσα από τις συνδιασκέψεις του Τσίμερβαλντ και κυρίως του Κιένταλ, έθεσε τα θεμέλια για τη δημιουργία μίας νέας Διεθνούς, της 3ης Διεθνούς. Ήδη από τα πρώτα χρόνια του πολέμου, ήταν έκδηλο πως ο ρωσικός λαός θυσιάζοταν στα χαρακώματα αποκλειστικά και μόνο για τα συμφέροντα του τσάρου. Τα εκατομμύρια των νεκρών φαντάρων έφεραν αναταραχές στον στρατό και συχνά οδήγησαν σε ανταρσίες και μαζικές λιποταξίες από το μέτωπο.

Στη Ρωσία ξεσπά η Φεβρουαριανή επανάσταση από τις εργάτριες στην υφαντουργία, με αφορμή την Ημέρα της Γυναίκας. Τα κύρια αιτήματα είναι ο τερματισμός του πολέμου και ψωμί. Οι απεργίες εξαπλώθηκαν παντού και οι διαδηλωτές μάχονταν με αποφασιστικότητα και ορμή την αστυνομία. Προκλήθηκε έντονο ρήγμα στο τσαρικό κράτος, αφού σε αρκετές περιπτώσεις τα κοζάκικα έφιππα σώματα πέρασαν με το πλευρό των διαδηλωτών. Αυτές οι εξελίξεις έκαναν τον Τσάρο να παραιτηθεί και να παραδώσει την εξουσία στη Δούμα (Βουλή) και στην Προσωρινή Κυβέρνηση του πρίγκιπα Λβοφ.

Τον Απρίλη του 1917, ο Λένιν επιστρέφει από την εξορία και αφού υιοθετεί την θεωρία της Διαρκούς Επανάστασης

του Τρότσκι, καταφέρνει να ευθυγραμμίσει σε αυτήν και το υπόλοιπο κόμμα των Μπολσεβίκων. Την ίδια περίοδο εντάσσεται στους Μπολσεβίκους και ο Τρότσκι. Όμως, η προσπάθεια επιβολής από την πλευρά της αντίδρασης του πραξικοπήματος του στρατηγού Κορνίλοφ (τον Αύγουστο του 1917), υπενθύμιζε πως αν δεν κινηθούν άμεσα οι Μπολσεβίκοι για την κατάληψη της εξουσίας, τότε θα το έκαναν οι δυνάμεις της αντίδρασης. Από τον Μάιο μέχρι τις αρχές του Οκτώβρη του 1917, οι Μπολσεβίκοι απέκτησαν την πλειοψηφία των εργατών και των στρατιωτών στα σοβιέτ. Τελικά, η κατάληψη της εξουσίας από το προλεταριάτο ολοκληρώνεται στις 25-26 Οκτώβρη, με την έφοδο στα χειμερινά ανάκτορα και την σύλληψη της Προσωρινής Κυβέρνησης του Κερένσκι.

Η Οκτωβριανή Επανάσταση, η πρώτη σοσιαλιστική επανάσταση του προλεταριάτου παγκοσμίως, άνοιξε ένα νέο παράθυρο στην ιστορία της ανθρωπότητας. Εγκαθίδρυσε το πρώτο εργατικό κράτος, την Κομμουνιστική Διεθνή των Λένιν και Τρότσκι, κατήργησε την ατομική ιδιοκτησία και αλματωδώς αναδιοργάνωσε την διαλυμένη από τον πόλεμο και τον εμφύλιο ρωσική οικονομία. Αποτέλεσε την απαρχή για το ξέσπασμα του επαναστατικού κύματος του 1918-23 σε όλη την Ευρώπη. Έναν αιώνα μετά, παραμένει φανοστάτης στον δρόμο που πρέπει να βαδίσει το παγκόσμιο εργατικό και κομμουνιστικό κίνημα για να απαλλαγούμε από το καπιταλιστικό σύστημα και την κρίση του που δεν έχουν να προσφέρουν στην ανθρωπότητα τίποτα άλλο παρά φτώχεια, δικτατορίες και πολέμους.

■ *Καρβούνης Γρηγόρης*

Συμπληρώνονται φέτος 48 χρόνια από τη μεγαλειώδη εξέγερση του Νοέμβρη 1973, που έμεινε ευρύτερα γνωστή ως «εξέγερση του Πολυτεχνείου». Το Πολυτεχνείο αποτέλεσε έναν από τους πιο σημαντικούς σταθμούς του ελληνικού εργατικού κινήματος, ενώ εξόπλισε τις επόμενες γενιές αγωνιστών με νέες εμπειρίες και άνοιξε τον δρόμο για τους αγώνες της Μεταπολίτευσης και την διεύρυνση των δικαιωμάτων του ελληνικού λαού.

Η εξέγερση του Πολυτεχνείου δεν ήταν ένα τυχαίο ή μεμονωμένο γεγονός, ούτε ήταν μόνο μια φοιτητική κινητοποίηση, όπως συχνά, από άγνοια ή δόλο, λέγεται. Αποτέλεσε καρπό κοινωνικής έκρηξης από την πολυετή καταπίεση των εργαζόμενων και φτωχών λαϊκών στρωμάτων τις προηγούμενες δύο δεκαετίες.

Μεταπολεμικά, ο ελληνικός καπιταλισμός γνώρισε μια περίοδο ραγδαίας ανάπτυξης (μέχρι και τις αρχές της δεκαετίας του '70). Η «χρυσή» αυτή εικοσαετία του ελληνικού καπιταλισμού θεμελιώθηκε πάνω στην υπερεκμετάλλευση των εργαζομένων και των φτωχών. Ταυτόχρονα, η οδυνηρή ήττα των μαζών στον εμφύλιο και η αλλαγή των ταξικών συσχετισμών έδωσαν στην ελληνική αστική τάξη, την Δεξιά και το Παλάτι, την ευκαιρία να εξαπολύσουν ένα καθεστώς τρομοκρατίας και αντικομμουνισμού, στην προσπάθειά τους να τσακίσουν την εργατική τάξη, τα δικαιώματα και τους αγώνες της. Χαρακτηριστικά παραδείγματα του ρεβανσισμού της αστικής τάξης ήταν τα πιστοποιητικά κοινωνικών φρονημάτων, η κατηγοριοποίηση των πολιτών κ.ά.

Η τεράστια ανάπτυξη του ελληνικού κα-

πιταλισμού, όμως, απαιτούσε πολλά εργατικά χέρια. Έτσι, οι κατεστραμμένοι από τον πόλεμο αγροτικοί πληθυσμοί της επαρχίας μετακινήθηκαν προς τα αστικά κέντρα της χώρας, ιδιαίτερα στην Αθήνα, σε αναζήτηση δουλειάς στη βαριά βιομηχανία και την οικοδομή. Η προλεταριοποίηση της ελληνικής κοινωνίας και η αύξηση του κοινωνικού βάρους των βιομηχανικών εργατών και των οικοδόμων αποτέλεσαν τους καθοριστικούς παράγοντες για την αμφισβήτηση του μετεμφυλιακού αντιδραστικού status quo.

Στα τέλη της δεκαετίας του '50 το κίνημα άρχισε βαθμιαία να ξεπερνάει την ήττα της επανάστασης και επιδιόταν σε αγώνες που δημιουργούσαν τριγμούς στο καθεστώς. Η εκλογική άνοδος της ΕΔΑ στις εκλογές του 1958, οι μαχητικές απεργίες των οικοδόμων (Δεκέμβρης 1960 - Γενάρης 1961), καθώς και το κίνημα των Ιουλιανών του 1965, ήταν τα δείγματα της ανάκαμψης του εργατικού κινήματος.

Πλέον, ο φόβος περνούσε προοδευτικά στο αντίπαλο στρατόπεδο. Μέχρι το 1967, η μια κυβέρνηση διαδεχόταν την άλλη, ενώ άρχισαν να υπάρχουν διαφωνίες στο εσωτερικό της αστικής τάξης. Η τεράστια πολιτική κρίση και η άνοδος των αγώνων δεν άφηναν καμία επιλογή πέρα από μια δικτατορία, όπως και συνέβη την 21η Απρίλη του 1967 με το πραξικόπημα των συνταγματαρχών. Φυσικά, η επιβολή της Δικτατορίας εναρμονιζόταν πλήρως με τα πολιτικά και

στρατηγικά συμφέροντα των ΗΠΑ στην περιοχή. Συγχρόνως, εξυπηρετούσε τον δικαϊκό πόθο της ελληνικής αστικής τάξης για τη διαιώνιση του μετεμφυλιακού κράτους και το τσάκισμα του ελληνικού εργατικού κινήματος.

Βέβαια, η Χούντα δεν μπόρεσε να συντρίψει πλήρως την εργατική τάξη. Η οικονομική κρίση, η διεθνής άνοδος των αγώνων, καθώς και η επιθυμία του ελληνικού λαού για δικαιώματα κι ελευθερίες και άνοδο του βιοτικού επιπέδου, αποτελούσαν τις βόμβες που έμελλαν να ταραξούν συθέμελα τη Δικτατορία.

Η σπίθα άναψε με την υποχρεωτική στράτευση των φοιτητών και όσων νέων ήταν αντίθετοι στο καθεστώς. Οι καταλήψεις της Νομικής αποτέλεσαν τον προπομπό της εξέγερσης του Νοέμβρη του 1973. Εκεί, τα φοιτητικά αιτήματα συνδέονταν με τα εργατικά, ενώ πραγματοποιήθηκε μια πρώτη πολιτική ζύμωση. Κοινός άξονας ήταν η επιθυμία για μια κοινωνική αλλαγή, απαλλαγή από τη φτώχεια και το αυταρχικό καθεστώς, ενώ έμπαιναν αιτήματα για αντιιμπεριαλιστική πάλη. Ήδη από τότε άρχισαν να γίνονται διακριτές οι δύο πολιτικές γραμμές. Από τη μία, αυτή της άκρας και επαναστατικής αριστεράς που επιχειρούσε να δώσει τα σωστά ποιοτικά χαρακτηριστικά στον αγώνα και να τον μετατρέψει σε μια γενικότερη αμφισβήτηση της αστικής δικτατορίας. Από την άλλη, η προδοτική και

εγκληματική κατεύθυνση που επιχειρούσαν να δώσουν οι ρεφορμιστές στο κίνημα, που όταν δεν μπορούσαν να το σταματήσουν, επιδίονταν σε μια ακατάσχετη προβοκατορολογία και συκοφάντηση των πιο πρωτοπόρων στοιχείων και αγωνιστών (π.χ. 300 προβοκάτορες της ΚΥΠ κ.ο.κ.).

Η έκρηξη της οργής του εργατικού και νεολαιίστικου κινήματος ήταν τα γεγονότα του Πολυτεχνείου. Την Τετάρτη, 14/11, ο χώρος του Πολυτεχνείου καταλήφθηκε από φοιτητές και εργαζόμενους, ως κλιμάκωση των φοιτητικών κινητοποιήσεων του προηγούμενου διαστήματος. Μέχρι την Παρασκευή, 16/11 η κατάληψη άρχισε να αγκαλιάζεται από το σύνολο της ελληνικής κοινωνίας και να βρίσκει ερείσματα σε χώρους δουλειάς, σχολεία, γειτονιές κ.λπ. Σημαντικό ρόλο προς αυτή τη κατεύθυνση διαδραμάτισε η Εργατική Συνέλευση που συνεδρίαζε καθημερινά και προσπαθούσε να οργανώσει τον αγώνα. Όλο το κέντρο των Αθηνών είχε καταληφθεί από διαδηλωτές που συγκροούνταν με τους κατασταλτικούς μηχανισμούς. Σε μια απεγνωσμένη προσπάθεια να τερματίσει την εξέγερση, η Χούντα διέταξε την αιματηρή καταστολή των κινητοποιήσεων και την εισβολή του ταγκ στο Πολυτεχνείο, μετρώντας δεκάδες θύματα και αμέτρητους τραυματίες.

Το Πολυτεχνείο αποτέλεσε ένα θανάσιμο τραύμα για τη Χούντα, καθώς 9 μήνες μετά ακολούθησε η πτώση του καθεστώτος. Σήμερα, όμως, η σημασία του παραμένει πιο επίκαιρη από ποτέ, καθώς εξακολουθεί να δείχνει τον δρόμο για τις εργαζόμενες και νεολαιίστικες μάζες. Έναν δρόμο αγωνιστικό απέναντι στις σύγχρονες χούντες με κοινοβουλευτικό μανδύα, το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης και τα Μνημόνια.

Νοέμβρης 1973

Η εξέγερση του Πολυτεχνείου

ΔΥΤΙΚΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ

Η ΠΥΡΙΤΙΔΑΠΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ ΞΑΝΑ ΣΕ ΑΝΑΒΡΑΣΜΟ

■ Καρβούνης Γρηγόρης

Ενα σύνθετο τοπίο, σε διπλωματικό και πολιτικό επίπεδο, διαμορφώνεται το τελευταίο διάστημα στην περιοχή των Βαλκανίων. Η αλήθεια είναι ότι εδώ και 30 περίπου χρόνια, από την κατάρρευση της ενωμένης Γιουγκοσλαβίας, η περιοχή αυτή δεν έχει βιώσει κάποια περίοδο σταθερότητας χωρίς συγκρούσεις. Σήμερα, όμως, η κατάσταση εμφανίζεται πιο περίπλοκη και δυναμικά εκρηκτική από κάθε άλλη φορά, εξαιρουμένης της περιόδου των πολέμων στις αρχές και στα τέλη της δεκαετίας του '90.

Το υπόβαθρο

Μετά τον διαμελισμό της Γιουγκοσλαβίας το 1992-93, και ακόμα περισσότερο μετά τους βομβαρδισμούς του 1999 στο Βελιγράδι, η περιοχή των Βαλκανίων έχει μετατραπεί σε πεδίο ανταγωνισμού για τους ιμπεριαλιστές. Η Κροατία και Σλοβενία υπήρξαν οι δύο χώρες οι οποίες ακολούθησαν την πιο «καθαρή» ευρωπαϊκή πορεία, ολοκληρώνοντας σχετικά γρήγορα την ένταξή τους στην ΕΕ, έχοντας προνομιακούς συνομιλητές τη Γερμανία και την Ιταλία αντίστοιχα. Ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός έβαλε κάτω από τα αιματοβαμμένα φτερά του το νέο υβριδικό κράτος της Βοσνίας-Ερζεγοβίνης, και κυρίως την Αλβανία (και μαζί τους Αλβανούς Κοσοβάρους), τον εθνικισμό της οποίας εξέθρεψε και συνεχίζει να εκτρέφει χρησιμοποιώντας την σαν αποσταθεροποιητικό παράγοντα στην περιοχή. Η Σερβία, όντας η σημαντικότερη δύναμη της ενωμένης Γιουγκοσλαβίας, και επομένως η μεγάλη χαμένη του νέου status quo, έχει βιώσει την τακτική του καρότου και του μαστίγιου: από τους δύο πολέμους, τους νατοϊκούς βομβαρδισμούς και την απόσχιση εδαφών της, στην προσπάθεια προσεταιρισμού της στο ΝΑΤΟ και την ΕΕ, και ξανά στην εξόφθαλμη εύνοια από τους ιμπεριαλιστές στους άσπονδους εχθρούς της (ειδικά τους Αλβανούς Κοσοβάρους). Την τελευταία δεκαετία, η αναβάθμιση του ρόλου της Ρωσίας, αλλά και τα σχέδια της Κίνας για επέκταση των δρόμων του μεταξίου και διαμέσου των Βαλκανίων, έχει μεταφέρει και πάλι το ενδιαφέρον στην περιοχή, μια περιοχή στην οποία φαινομενικά

το μόνο(;) εμπόδιο για τη μετατροπή της σε μια ευρω-νατοϊκή βάση, αποτελεί η φιλορωσική στάση της Σερβίας υπό τον πρόεδρο Βούτσιτς.

Οι ενταξιακές διαπραγματεύσεις και το διαφαινόμενο ναυάγιο

Ήδη από το 2003, μια περίοδο που το «ευρωπαϊκό όνειρο» φάνταζε πολύ πιο λαμπερό απ' ό,τι σήμερα, η ΕΕ είχε ξεκινήσει προκαταρκτικές διαπραγματεύσεις των 6 χωρών των Δυτικών Βαλκανίων (Σερβία, Αλβανία, Μαυροβούνιο, Κόσοβο, Βόρεια Μακεδονία, Βοσνία-Ερζεγοβίνη). Η συζήτηση αυτή προχωρούσε βραδέως και η ενταξιακή προοπτική αυτών των χωρών φάνταζε μάλλον μακρινός παρά άμεσος στόχος. 18 χρόνια μετά, το ζήτημα είναι και πάλι στην επικαιρότητα, αλλά όμως παραδόξως η ένταξη των 6 χωρών φαντάζει πιο δύσκολη. Η πρόσφατη άτυπη Σύνοδος Κορυφής ΕΕ-Δυτικών Βαλκανίων που πραγματοποιήθηκε στη Σλοβενία, κατέληξε κατά το σύνθημα των τελευταίων χρόνων σε μια χλιαρή κοινή δήλωση, που δεσμεύεται για συνέχιση των διαπραγματεύσεων και επιβεβαιώνει την πρόθεση ένταξης μεν, την παραπέμπει δε στις ελληνικές καλένδες. Στάθηκε αδύνατο να οριστεί έστω μία ενδεικτική ημερομηνία (προτάθηκε το 2030) για ολοκλήρωση των ενταξιακών διαπραγματεύσεων, πράγμα που υπογραμμίστηκε με δυσφορία και από τους ηγέτες της Αλβανίας και της Βόρειας Μακεδονίας. Το διαφαινόμενο —προσωρινό ή όχι— ναυάγιο, συνιστά μια ακόμη αποτυχία της ΕΕ, και μάλιστα σημαντική. Οι λόγοι γι' αυτό είναι αρκετοί και σύνθετοι:

α) Η επίπλαστη ευημερία της ΕΕ στο πρώτο μισό της δεκαετίας του 2000, έχει εξανεμιστεί. Η ΕΕ βρίσκεται για δεύτερη φορά σε μια δεκαετία στο μάτι του κυκλώνα της καπιταλιστικής κρίσης, αδυνατώντας να επιλύσει τα εσωτερικά της προβλήματα, οικονομικά και πολιτικά. Αυτό έχει εντείνει την κρίση στο εσωτερικό της. Η Γερμανία τάσσεται υπέρ της διεύρυνσης αλλά η Γαλλία αντιστέκεται σθεναρά προτείνοντας περισσότερη ολοκλήρωση της ΕΕ, ιδιαίτερα στρατιωτική, που θα την αναβάθμιζε απέναντι στην Γερμανία.

β) Η ΕΕ δεν παίζει μόνη της, όπως περίπου συνέβαινε πριν δύο δεκαετίες, αλλά έχει να αντιμετωπίσει αφενός την σθεναρή αντίσταση της Ρωσίας στον διαφαινόμενο εξοστρακισμό της από τα Βαλκάνια (μια περιοχή στην οποία εκτός από οικονομικά συμφέροντα τη συνδέουν και ιστορικοί δεσμοί), αφετέρου τα φιλόδοξα σχέδια της Κίνας και τις βλέψεις διάφορων περιφερειακών δυνάμεων, κυρίως της Τουρκίας, η οποία σταθερά επι-

χειρεί να παίζει τον ρόλο συμμάχου-προστάτη για την Αλβανία και τη Βοσνία-Ερζεγοβίνη.

γ) Η λάμψη της ΕΕ στα μάτια των μαζών αυτών των περιοχών έχει ξεθωριάσει σημαντικά, βλέποντας και την εξέλιξη άλλων κρατών (Ρουμανία, Βουλγαρία κ.λπ.), οι οποίες μακροπρόθεσμα δεν ωφελήθηκαν από την ένταξή τους αλλά βρέθηκαν μπλεγμένες στο κουβάρι της κρίσης.

δ) Η τακτική των ιμπεριαλιστών να «μπαλάνουν» τις πληγές που άνοιξαν με συμφωνίες, μνημόνια κ.ο.κ., αποδεικνύεται άκαρπη. Παρά τη Συμφωνία των Πρεσπών, που υποτίθεται ότι έλυσε το ζήτημα του βέτο της Ελλάδας για την ένταξη της Β. Μακεδονίας, έχουν να αντιμετωπίσουν τώρα το βέτο της Βουλγαρίας, ενώ η Σερβία μένει ανένδοτη στο ζήτημα της αναγνώρισης του Κοσόβου. Παρά τα σχέδια επί χάρτου των ιμπεριαλιστών, οι εθνικισμοί και οι συγκρούσεις στην περιοχή όχι απλά δεν ξεθύμαναν αλλά εμφανίζονται τρομερά οξυμένο.

Η στάση της ελληνικής κυβέρνησης

Η ελληνική αστική τάξη θα ήθελε να προσπαθήσει και αυτή να παίζει έναν ρόλο προστάτη-προνομιακού συνομιλητή των χωρών των Βαλκανίων. Η αλήθεια είναι όμως, ότι ο ρόλος της στην περιοχή, πολύ σημαντικότερος παλιότερα, με πλήθος επενδύσεων, έχει υποβαθμιστεί. Οι δεσμεύσεις του Μητσοτάκη για σύντομη λύση και ένταξη, στα αυτιά των γειτόνων μας ακούγονται μάλλον αδιάφορα, ενώ στα αυτιά των ευρωπαίων «εταίρων» μάλλον σαν ενοχλητικός ψιθύρος.

Οι νέες συγκρούσεις Σέρβων-Κοσοβάρων και η ένταση στη Βοσνία

Στη σκιά αυτών των γεγονότων, νέες επικίνδυνες εντάσεις ξαναδυναμώνουν στην περιοχή. Στο Βόρειο Κόσοβο (αποτελεί περιοχή κατοικημένη κατά βάση από Σέρβους), σκληρές συγκρούσεις εκτυλίσσονται μεταξύ κατοίκων και κοσοβάρικης αστυνομίας. Η αφορμή ήταν η απόφαση της κυβέρνησης του Κοσόβου να απαγορέψει την διάβαση από τα εδάφη αυτοκινήτων με σέρβικες πινακίδες, εν είδη αντιμέτρου στην αντίστοιχη στάση που τηρεί η κυβέρνηση Βούτσιτς για τα αυτοκίνητα από το Κόσοβο. Οι συγκρούσεις δεν αποτελούν κάτι το πρωτόγνωρο (πρακτικά δεν έχουν σταματήσει ποτέ οι εντάσεις από το 1999), αλλά αυτήν τη φορά υπήρξε ισχυρή ανάπτυξη σέρβικων στρατευμάτων κατά μήκος των συνόρων, με την απειλή ενός θερμού επεισοδίου να είναι σαφώς μεγαλύτερη. Το πιο επικίνδυνο γεγονός δεν αποτελούν ίσως οι συγκρούσεις καθαυτές, αλλά τα σχέδια που απεργάζονται εδώ και καιρό οι ιμπεριαλιστές για ανταλλαγή εδαφών και πληθυσ-

μών μεταξύ Σερβίας και Κοσόβου, με την ιδέα αυτή να έχει υποστηρικτές και στις δύο πλευρές. Η επιστροφή δε των Δημοκρατικών στην ηγεσία των ΗΠΑ με τον Μπάιντεν, προδιαθέτει νέες ραγδαίες εξελίξεις, καθώς τα Βαλκάνια αποτέλεσαν «αγαπημένο» στόχο εφαρμογής των ιμπεριαλιστικών σχεδίων κάτω από την ηγεσία των Δημοκρατικών (και του Κλίντον) τη δεκαετία του '90.

Παράλληλα, στη Βοσνία-Ερζεγοβίνη, ο ηγέτης των Σερβοβόσνιων Μίλοραντ Ντόντικ, δήλωσε ότι η Σέρβικη Δημοκρατία² αποσύρει τη συναίνεσή της από το Σύμφωνο για κοινό Βοσνιακό στρατό (Σέρβων, Κροατών και Μουσουλμάνων) και θα κινηθεί για τη δημιουργία δικού της αυτόνομου στρατού. Ανεξάρτητα τού πόσο γρήγορα μπορεί να γίνει αυτό, αυτή η κίνηση θέτει (τουλάχιστον) ένα μεγάλο ερωτηματικό πάνω στην ύπαρξη του κράτους της Βοσνίας και ανοίγει ένα νέο εν δυνάμει μέτωπο συγκρούσεων στα Βαλκάνια, ισάξιο με αυτό του Κοσόβου.

Συμπληρώνονται ήδη 30 χρόνια πειραμάτων από τους ιμπεριαλιστές πάνω στο σώμα της Βαλκανικής Χερσονήσου. Η φωτιά των εθνικισμών και των επεμβάσεων κατέστρεψε χώρες, βύθισε τους λαούς στη φτώχεια, καταδίκασε τις οικονομίες τους στην οπισθοδρόμηση και την υποβάθμιση. Μπορεί νέα σύνορα να μην χαράχθηκαν ακόμη αλλά κατακερματίστηκε η Γιουγκοσλαβία ενώ δημιουργήθηκαν χώρες-προτεκτοράτα μόνο και μόνο για την εξυπηρέτηση των ΗΠΑ και των Ευρωπαίων. Οι πληγές αυτές ούτε έκλεισαν, ούτε πρόκειται να κλείσουν εύκολα. Και κυρίως, είναι αδύνατο να κλείσουν όσο οι ίδιοι αυτοί οι ένοχοι επανέρχονται με νέες «ιδέες» και «λύσεις», κουνάν το δάχτυλο στους ίδιους λαούς που αυτοί όπλισαν κατά καιρούς και συνεχίζουν να το κάνουν, ώστε να αλληλοσκοτώνονται. Τα Βαλκάνια, ή θα συνεχίζουν να ζουν καταδικασμένα στις συγκρούσεις και στην οπισθοδρόμηση ή θα απαλλαγούν από όλα αυτά τα δεινά, με ένα μέτωπο των εργαζομένων και των λαών ενάντια στα γεράκια του ιμπεριαλισμού και τις μαριονέτες τους στο εσωτερικό των χωρών τους, με μια σοσιαλιστική επανάσταση. Η επιλογή αυτή είναι δύσκολη είναι όμως η μοναδική και με το μικρότερο κόστος.

■ Συμρλής Γιάννης

Υποσημειώσεις

1. Ο πληθυσμός της χώρας αποτελείται από 3 εθνότητες, Σέρβους, Κροάτες και Βόσνιους-Μουσουλμάνους, ενώ και διοικητικά η χώρα αποτελείται από δύο οντότητες, μία βοσνιο-κροατική και μια σερβική.

2. Δεν πρόκειται προφανώς για τη Σερβία, αλλά για τη μία από τις δύο οντότητες της Βοσνίας-Ερζεγοβίνης.

